

အချစ်နဲ့စွန့်စားခန်း လုံးချင်းဝတ္ထုသန်သန်

ရွှေဘဝင်

မည်မျှသော ညီမျှခြင်း

BURMESE
CLASSIC
COM

လင်း
2011

သဏ္ဌာဗ္ဗန်စာပေတိုက်

စင်တင်ကလောင်ရှင်များ

ရွှေဘဝင်
အိမ်သက်ပိုင်

နိုင်ငံလူက

BURMESE
CLASSIC

.com

ပလက်တီနမ်

ရွှေဘဝင်

မဏိဗျာသော ညီမျှခြင်း

(အချစ်နှင့်စွန့်စားခန်းလုံးချင်းဝတ္ထုသန့်သန့်)

အနီး ◀ ○ ▶

BURMESE
CLASSIC
.COM

“အယ်တော်. . .”

ပန်းမုံ. . . ဈေးဗန်းလေးကို စည်ပင်ရဲတွေလာလို့ နီးစပ်
ရာကားပေါ်မှာတင်ခဲ့ရာ. . . တင်ထားတဲ့ကားက မောင်းထွက်
သွားသည်။

ပန်းမုံရပ်နေတဲ့ နေရာနှင့်ကားကခြေလှမ်း (၂၀)
လောက်ဝေးတာမို့. . . အပြေးကလေးလိုက်ပြီး. . .

“ကားဆရာ. . . ရပ်ပါဦး”

ကားဆရာက နားပင်းလေသလား၊ ပန်းမုံခေါ်နေတဲ့
အသံကတိုးသဖြင့် မကြားသလား. . . အရေးထဲ ထိရောင်းတဲ့
လှည်းက သီချင်းကိုဖွင့်ထားသေးသည်။

ကားကမရပ်ဘဲ မောင်းနေဆဲ. . .

သစ္စာမွန်စာပေ

အမြန်တော့မဟုတ် ဈေးပတ်ဝန်းကျင်နားဆိုတော့ ဆိုက္ကားတွေ.. တခြားကားတွေ ရှိနေတာမို့ဖြည်းဖြည်းချင်းပင် မောင်းနေ၏။

“ကားဆရာ.. ကားဆရာ ရပ်ပါဦး”

ဥတ္တနေ.. နားထဲတွင်ခေါ်သံလိုလို ကြားပေမယ့်.. လူရွှင်သောနေရာမို့ ကားကိုအာရုံစိုက်ပြီး မောင်းနေရခြင်းကြောင့် လှည့်မကြည့်ဖြစ်...။

အသံက.. ထပ်ဆင့်ထပ်ဆင့်ကြားရတာမို့ နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ ကြည့်လိုက်တော့...

လွယ်အိတ်ကလေးကို သိုင်းလွယ်လျက်.. ပြောက်ကျားဦးထုပ်ကလေးကို ခပ်စိုက်စိုက်ဆောင်းပြီး.. ထမီတိုတိုနှင့် ပြေးလာသောကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကားကို ရပ်ပေးချင်ပေမယ့်.. လမ်းအလယ်ကြောကို ရောက်နေပြီဖြစ်တာမို့.. မရပ်ဘဲ ကားလွှတ်တဲ့ နေရာကို ရှာမိသည်။

ဈေးပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတော့.. ကားရပ်ဖို့နေရာမှာ တော်တော်နှင့်ရှာမတွေ့ လမ်းလယ်ခေါင်တွင် ရပ်ပြန်လျှင်လည်း နောက်ကကားတွေနှင့် တိုက်မိနိုင်သည်။ တော်တော်လေး မောင်းလာတော့မှ ကားတစ်စီးစာလွတ်တဲ့ နေရာတစ်ခုကို တွေ့ပြီး.. ကားကိုရပ်လိုက်သည်။

“ဟောဟဲ.. ဟောဟဲ”

မောတာမှ.. အသက်ရှူတောင် ရ နသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ.. မိန်းကလေး”

ကားပေါ်မှ.. မေးသောစကားကို မဖြေနိုင်၊ မောတာမှ အာခေါင်တောင်ခြောက်ကပ်ပြီး.. တံတွေးများပင် ပျစ်ခဲနေသည်။

“ရှင့်မှာ ရေဘူးလေးမပါဘူးလား...”

“ပါတယ်.. ရော့ရော့”

ကားဒက်(စ်)ဘုတ်ပေါ်မှ ရေသန့်ဘူးနှစ်ဘူးထဲမှ မဖောက်ရသေးသော.. ဘူးသစ်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ပန်းပွဲ.. ရေကိုအငမ်းမရ သောက်လိုက်ပြီး။

“ကျေးဇူးပဲ..”

ရေမှာပါးစပ်ထဲ တစ်ဝက်.. အောက်တစ်ဝက်ဖြစ်သွားတာကြောင့်.. ပါးစပ်မှရေတွေကို လက်ပြန်သုတ်လိုက်ရသည်။

“ဟဲ့.. ခုမှပဲ၊ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတယ်”

ကားဆီကို ပြေးလာရတာကြောင့် ဝတ်ထားကံကိမိုနို အနက်ပွင့်ထမိလေးက.. လျော့ချင်သလိုဖြစ် ဘစ်ဖက်လှည့်ပြီး ပြန်ဝတ်လိုက်ရ၏။

မိန်းကလေး လုပ်နေတာကို.. ဥတ္တနေ ကားပေါ်မှ

ကြည့်နေမိ၏။ ကောင်မလေးပြန်ပေးသော ရေဘူးကိုသိမ်း
ရမလို. . . ကိုင်ထားရမလို. . . ။

“မင်းရေသောက်ဦးမလား. . . ”

“မသောက်တော့ဘူး. . . ”

ယခုအချိန်ထိ. . . ပန်းမဲ့ ကားနောက်ကို လိုက်ခဲ့ရတဲ့
ကိစ္စကို မပြောရသေး။ ကားနောက်ခန်းမှာတော့ ပန်းဗန်းလေး
က နေရာမရွေ့. . .

“မင်း. . . ဘာကိစ္စနဲ့ ကားကိုရပ်ခိုင်းရတာလဲ”

“ဟို. . . ဟို. . . ရှင့်ကားနောက်က ကိစ္စ”

“ဟေ. . . ”

ကောင်မလေးစကားကြောင့်. . . ကား နောက်ခန်းကို
ကမန်းကတန်းကြည့်လိုက်တော့. . . ဘယ်အချိန်ကရောက်မှန်း
မသိတဲ့ ပန်းဗန်းလေး. . .

“ဒီဗန်းက မင်းဗန်းလား. . . ”

“ဟုတ်တယ်. . . ”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး၊ ငါ့ကားပေါ်ကို ရောက်နေရတာလဲ”

“စည်ပင်ရဲတွေလေ. . . ”

“ဪ. . . သူတို့ကလာပြီး တင်ထားတာလား”

“မဟုတ်ဘူး. . . ပန်းမဲ့က သူတို့ကိုကြောက်ပြီး၊ ရှင့်ကား
ပေါ်တင်ထားတာ. . . ”

ဥတ္တနေ. . . သဘောပေါက်လိုက်ပြီး. . .

“ဆောရီးကွာ. . . ငါတကယ်မသိလိုက်ဘူး၊ ပြန်ယူ
သွားလေ. . . ”

ထိုလူရဲ့ တောင်းပန်ပုံလေးက အပြစ်တင်ချင်စဖွယ်
မရှိ. . . အပြစ်တင်ရအောင် သူ့ရဲ့အလွန်မှမဟုတ်တာ။

ဗန်းလေးကို. . . ကားနောက်မှဆွဲယူပြီး

“သွားမယ်နော်. . . ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ. . . ”

လွယ်ထားတဲ့လွယ်အိတ်ကလေးကို ရှေ့သို့ပစ်ပြီး. . .
ကျောခိုင်းသွားတဲ့ သူမကို. . . အကြောင်းမဲ့ ငေးကြည့်နေမိ သည်။
ပန်းသည် လေးဆီ ပေမယ်. . . သူ မမျက် နှာလေးက
ချစ်စရာကောင်းလှသည်။

သူမရဲ့ ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်လေးနှင့်. . . ရှည်လျားပြီး
နက်မှောင်လှသည့်ဆံနွယ်လေးကို ကျစ်ဆံမြီးလေးကျစ်ထား
ခြင်းကြောင့် ပို၍ကြည့်ကောင်းနေသလို. . . ဥတ္တနေက အိမ်
အတွက် ဆန်နဲ့ဆီကို တစ်လစာဝယ်လေ့ရှိသည်။ ဒီလိုထွက်
ပြီး ဝယ်တဲ့နေ့မှာ (ပါပလစ်ကာ)ကားလေးကိုသာ ယူလေ့ရှိ
သည်။ ဒီနေ့လည်း ဆန်နဲ့ဆီကို ကားပေါ်တင်ပြီး. . . ကျောင်း
တုန်းက သူငယ်ချင်း. . . ဝေပိုင်စိုးနှင့် ဈေးထိပ်မှာတွေ့ပြီး၊ လက်
ဖက်ရည်သောက်ချိန်မှာ ကောင်မလေး သူ့ကားပေါ်သို့ဈေး

ပန်းတင်ခွဲတာကို မသိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဝေပိုင်စိုးက ဈေးရဲ့ ဆိုက္ကားဂိတ်တွင် ဆိုက္ကားနင်းနေသူ...

ကားတံခါးကို ဆွဲပိတ်ပြီး.. ကားစက်နှိုးကာမောင်းထွက်မည်အပြု.. ကားနောက်ကြည့်မှန်မှ၊ လှမ်းကြည့်သောအခါ သူမကိုမတွေ့ရတော့ပေ...။

အခန်း ◀ ၂ ▶

“ပန်းမို့.. ကောင်းမ၊ နင် ဇာတ်လမ်းလုပ်ခဲ့တာပေါ့”

အိမ်ရှေ့တွင် မနက်ဖြန်အတွက်ရောင်းရမည့်နှင်းဆီပန်းတွေကို ခွဲပြီးစည်းနေစဉ်.. မနေ့က ပန်းမို့ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ကေသီနှင့် ယမင်းသူတို့ကို ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဇာတ်လမ်းလုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး.. ဇာတ်လမ်းဖြစ်သွားတာ အဟိ...”

ကိုယ့်စကားနှင့်ကိုယ် သဘောကျရင်း.. အသံထွက်အောင်ရယ်မိလိုက်၏။

“ပန်းမို့.. ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မီးယပ်ချမ်းထတာလား”

“နင်ကတော့.. ပေါက်ကရတော့ ပြောတော့မယ်”

“မသိဘူးလေ.. နေရင်းထိုင်ရင်း ရယ်တာကိုး”

ကေသီက ပန်းစည်းများကို ခြင်းထဲထည့်ပေးရင်း ပြော

သစ္စာမွန်စာပေ

နေသည်။

“ငါ သဘောကျတဲ့အကြောင်းရှိလို့ဟဲ့ . . တကယ်ချောတာ . . ရှယ်ပဲ”

မျက်လုံးထဲမှာ . . ဥက္ကနေကို မြင်ယောင်ပြီး၊ ပြောနေသောခံစားချက် . . .

“ပန်းမှဲ့ . . ငါ့ကို ပြောတာလား”

“သေဟ . . .”

ယမင်းသူစကားကြောင့် အတွေးထဲက . . မင်းသားလေးပုံရိပ်တောင် ပျောက်သွားသလို . . .

“နို့ . . မသိဘူးလေ၊ နင်က ချောတာမှရှယ်ဆို . . .”

“ငါချောတယ်လို့ ပြောတာ . . နင်မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်သူလဲ . . .”

“စပ်စုတတ်ရန်ကော . . မပြောနိုင်ဘူး”

“ကောင်မစုတ် . . သူ့စကားကိုလည်း နားထောင်ပေးရတယ်၊ သူ့ပန်းတွေလည်း ဝိုင်းပြီး စည်းပေးရတယ် . . ဒါတောင်ဈေးကကိုင်သေးတယ် . . မပြောချင်နေ”

ကေသီနှင့် ယမင်းသူ . . ပန်းကိုဆက်မစည်းတော့ဘဲ ရပ်လိုက်မှ . . .

“နင်တို့ကလည်း စနေသမီးတွေကျနေတာပဲ . . ဒေါသက ကြီးလိုက်တာ၊ ဟို . . ငါ ပြောတာ မနေ့ကလူကြီးကို . . .”

“လူကြီးဆိုတာ အဘိုးကြီးလား . . ပန်းမှဲ့”

“တယ် . . ငါ့ကို ဘယ်လိုအစားမျိုးမှတ်နေလဲ၊ အဘိုးကြီးတွေကို ချောတယ်လို့ပြောရအောင် . . ငါမျက်လုံးတွေက အောက်ဈေးများမှတ်နေလား”

“နင်ပဲ . . လူကြီးဆို”

“ဒါက . . တင်စားပြောတာလေ”

“နင့် . . တင်စားချက်ကလည်း မခန့်ညားလိုက်တာဟယ် . . .”

ရောင်းတန်းမဝင်တဲ့ နှင်းဆီပန်းလေးကို နှုတ်ခမ်းဖျားပေါ်တွင် ကောက်ယူပြီးကပ်ကာ . . ဝေးကွာလွန်းတဲ့ခံစားချက်ကို ယစ်မူးခဲ့တာကို တွေးပြီးရှက်မိ၏ . . .

“လူကြီးရယ် . . ပန်းမှဲ့နဲ့ ရှင်က၊ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ဘဝတွေပါနော် . . ဒါပေမယ့် ရှင်ရဲ့မျက်ခုံးထူထူကြီးနဲ့ ကြည်လုံနေတဲ့မျက်ဝန်းစုံကြီးကို ပန်းမှဲ့ . . ရင်ခုန်မိတယ်”

“ဟဲ့ ကောင်မ . . ဘာတွေဂါထာရွတ်နေတာလည်း ပါးစပ်က ပွစိပွစိနဲ့ . . .”

တစ်ခုခုတွေးမိတိုင်း ခုလိုပါးစပ်က တတွတ်တွတ် . . ပြောတတ်တာ ပန်းမှဲ့၏ဗီဇတစ်ခု။

“ဘာမှ . . မဟုတ်ပါဘူး၊ ပန်းတွေကို စိတ်တွက်တွက်နေတာ . . .”

“နင့်ကိုပြောရဦးမယ်...”

“ဘာလဲ... ကေသီ”

ပန်းပွဲတို့ သုံးယောက်ဆုံလျှင်... ရပ်ကွက်ထဲက အတင်း
အဖျင်းတွေကို သတင်းဖလှယ်ကြတာ ထုံးစံတစ်ခုလိုပင်။

“ဟို... ကိုသန်းထွန်းကြီးကို သိတယ်မဟုတ်လား”

“အေး... သိတယ်၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ လမ်းထိပ်က
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ပြီး လေပန်းနေတဲ့လူလေ...”

“အေး... ဒီလူကြီးက နင့်ကိုစိတ်ဝင်စားလို့တဲ့”

“ဘာ...”

ကေသီစကားကြောင့် လက်ထဲကပန်းစည်းကို...
အောက်ကိုချပြီး

“နင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဘယ်သူမှမပြောဘူး... ဒင်းကိုယ်တိုင် ငါ့ဆီလာပြီး
အောင်သွယ်ခိုင်းတာ...”

“ဒီလူကြီးကများ... ကေသီ”

“ဘာလဲ... ပန်း”

“နောက်တစ်ခါလာရင် ပြောလိုက်”

“ငါက... ဘာပြောလိုက်ရမှာလဲ”

“ငါ့ဆီကို တိုက်ရိုက်လာပြောလို့”

“ပန်း... နင် ဘာလုပ်မှာလဲ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဘာလုပ်မှာလဲ... ပါးရှစ်စိတ်ကွဲအောင် ရိုက်ပစ်
လိုက်မယ်...”

ပန်းပွဲရဲ့လက်သံကို သိကြတဲ့လူတွေမို့ မျက်လုံးလေး
တွေတွန့်သွားလေသည်။

“ဒါနဲ့... ကေသီ၊ ဒင်းနဲ့ငြိမ်းစောက ဘာလိုလိုဖြစ်နေ
တာဆို...”

“ဘာလိုလို... မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်... တကယ်”

“သေချာရဲ့လား... ကေသီရာ”

“ကေသီဆိုတဲ့ကောင်မက... မပိုင်ဘဲ ဘယ်တော့မှ
မပြောဘူး။ သစ္စာသီးပြလိုက်တာနဲ့... ငြိမ်းစော ငြင်းတောင်
မငြင်းနိုင်ဘူး...”

“ဘာသစ္စာသီး... လုပ်စမ်းပါဦး၊ နင့်သစ္စာသီး”

“ဒီလိုဟေ့... တစ်နေ့ငါ၊ ဗီဒီယိုကြည့်ပြီးတော့အပြန်
သန်းထွန်းတို့ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့... ငြိမ်းစောခပ်သွက်သွက်
လေး အိမ်ထဲကထွက်လာတယ်။ ငြိမ်းစောငါ့ကို တွေ့တော့
သွားကြီးဖြဲပြီး... ရယ်ပြတယ်လေ...”

သူ့ကိုယ်သူ မလုံတဲ့သဘောပေါ့... ငါက ဘာလာ
လုပ်သလဲမေးတော့... သန်းထွန်းဆီက ခရမ်းသီးလာယူတာတဲ့
ငါတောင်အံ့ဩသွားတယ်ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငြိမ်းစော လက်ထဲမှ
ကိုင်ထားတာ... သစ္စာသီးကြီးလေ။ ပြီးတော့... ထမိက ပြောင်း

သစ္စာမွန်စာပေ

ပြန် အထက်ဆင်က အောက်ကိုရောက်နေတယ်... ”

ကေသို့စကားကို နှစ်ယောက်သားအားရပါးရ... ရယ်လိုက်မိတော့၏။

“မင်းပြောတဲ့... သခွားသီးသက်သေဆိုတာ ဒါကိုး၊ ဟား... ဟား... ဟား...”

“ဟဲ့... ကလေးမတွေ တော်ကြတော့”

အမေက... နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်ထဲမှ ထွက်လာပြီး၊ ပန်းပွဲတို့ စကားဝိုင်းကို တားလိုက်သည်။

“တော်ကြာ... ကြားသွားမှဖြင့် ငြိမ်းစောပါးစပ်က ခပ်ကြမ်းကြမ်း”

ဒေါ်သီတာဟာ... ဈေးထဲတွင် ကုန်စိမ်းရောင်းနေသူ ဖြစ်ပေမယ့်... ခပ်အေးအေးပင် နေတတ်သလောက်၊ ပန်းပွဲကတော့ ရွာဆော်... တစ်ရပ်ကွက်လုံးမသိသူမရှိပေ။ ပြီးတော့ ခပ်စွာစွာ... သူမှန်လျှင်ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တတ်၊ ကြောက်ရမှုန်းမသိတဲ့... ဇွတ်တရွတ်ကောင်မလေးတစ်ဦး။ ပန်းပွဲကြောင့် ဒေါ်သီတာ ဟိုလူတောင်းပန်ရ၊ ဒီလူတောင်းပန်ရတဲ့ အကြိမ်တွေက မနည်းတော့ပေ... ဆူလိုက်လျှင်လည်း ခေါင်းလေးပွဲပြီး နောက်မလုပ်မည့်ပုံ၊ ပြီးတော့... နောက်ထပ် အမှုတစ်ခုကို ထပ်ပြီးလုပ်မြဲ...။

မိသားစုစီးပွားရေး မပြေလည်သောကြောင့် (၁၀)တန်း

သခွာမွန်စာပေ

ရောက်သည့်နှစ်မှာ၊ ကျောင်းကထွက်ပြီး ဈေးရောင်းနေသော သူ... ပန်းပွဲက သူမသာ ပညာတတ်ကြီးမဖြစ်ခဲ့ပေမယ့်... မောင်လေးဖြစ်သူ နေသူဖြိုးကိုတော့ ပညာတတ်ဖြစ် အောင် ကျောင်းဆက်ပြီးထားခဲ့သည်... နေသူဖြိုး(၈)တန်း ကျောင်းသားပင် ဖြစ်နေလေပြီ...

“အမေကလည်း... မဟုတ်တာပြောတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒါမျိုးလာပြောလို့ကတော့ အရှက်ဖြန်းဖြန်းကွဲသွားမယ်၊ သူ့ရဲ့ လင်ကြီးနားထဲကို ရောက်အောင် ပို့လိုက်မယ်”

ပန်းပွဲ... အင်္ကျီလက်ကို လက်မောင်းနားထဲဆွဲတင်လိုက်သည်...

“ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ ဒါဟာ သူ့အကြောင်းပဲ... သမီးရယ်။ ကိုယ်နဲ့မှမဆိုင်တာ အေးအေးနေစမ်းပါ...”

“အမေကလည်း ဘာသိလို့လည်း၊ ငြိမ်းစောက သူများအတင်းဆိုရင်... မိုးတောင်မလင်းသေးဘူး၊ အိမ်ပေါက်စေ့လိုက်ပြီးပြောနေတာ... သူ့ကိုယ်သူ တကယ့်သူတော်ကောင်းကြီးကျနေတာပဲ... ဟွန်း”

“မိပန်း... တော်တော့”

အမေက... လက်မှာကိုင်ထားသည့် ထမင်းအိုးမှ သော ယောက်မကိုထောင်ပြပြီး ပြောလိုက်သောကြောင့်

သခွာမွန်စာပေ

စကားကို ရုပ်လိုက်သည်။

အမေ့လက်သံပြောင်တာကို . . ပန်းမို့အသိဆုံး။

“ပန်းမို့ . . ဟေ့ . . . ပန်းမို့”

အိမ်ရှေ့မှာ ဆိုက္ကားရပ်ပြီး၊ ခေါ်နေသူက . . ဝေပိုင်စိုး။

“ဝေပိုင်စိုး . . ဘာလဲ”

“မနက်ကျရင် . . မမြထွေးအိမ်က ပန်းလိုချင်လို့တဲ့
ဝင်ပြီးပေးလိုက်ဦး”

“အေး . . . အေး”

“ငါ . . ဆိုက္ကားခလည်း ပေးဦးလေ”

ဝေပိုင်စိုး မျက်နှာငယ်လေးနှင့် တောင်းနေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ . . ငါလင်နောက် မလိုက်သေး
ဘူး၊ ပေးမှာပေါ့”

“လုပ်ပါဟာ . . ဒီနေ့ဆိုက္ကားဘီးပေါက်တာနဲ့ အံ့နာခ
လေးတောင် မရသေးဘူး . . .”

ဝေပိုင်စိုးမျက်နှာက တကယ့်သနားစရာ . . .

အိတ်ကပ်ထဲက ငါးရာတန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်
သည်။

“ပြန်အမ်းဖို့ မရှိဘူး”

“ဝေပိုင်စိုး . . ဘာလဲ အရွက်ကြီးတွေမို့လား”

မသဟ . . အရွက်ကြီးဆိုလို့ ဆိုက္ကားနင်းလာရင်း ဗန်ဒါ

ရွက်တစ်ရွက်ပဲ ဆိုက္ကားပေါ်မှာရှိတယ်”

ဆိုက္ကားကုရှင်ပေါ်မှ ဗန်ဒါရွက်ကို လှမ်းပြလိုက် သည်။

“ဒါဆိုလည်း ယူသာထားတော့ . . နောက်မှပေါင်းစီး
တော့မယ်”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ . . လစ်ပြီ”

ငါးရာတန်လေးကို အိတ်ကပ်ထဲထည့်ပြီး၊ ဝေပိုင်စိုး
လစ်တော့သည် . . ဝေပိုင်စိုး တော်တော်ပျော်သွားပုံရသည်။

ပျော်မှာပေါ့ . . အရက်တစ်လုံးဖို့ ရသွားတာကိုး။ ပန်းမို့
တို့ရပ်ကွက်မှာက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အချေးအငှားက
မလွတ်ကြပေ။ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြတာလည်း ကြုံရာ
ကျပန်းအလုပ်သမား၊ လက်သမား၊ ပန်းရုံ ဆိုက္ကားနင်း၊ ကူလီ
ထမ်း၊ ဈေးရောင်းသူတွေကများသည်။ အစိုးရဌာန၊ ကုမ္ပဏီ
တွေမှာ လုပ်ကိုင်တဲ့သူတွေကတော့ ရှိသည် . . လူနည်းစု
လောက် ကျန်တာတွေကတော့ လက်လုပ်လက်စားတွေပင် ဖြစ်
သည်။

“သီတာ . . . ဘယ်မှာလဲ . . သီတာဘယ်မှာလဲ၊ ဟေ့
ချစ် . . . ချစ် . . .”

“အယ် . . .”

အိမ်ထဲသို့ ဒယ်မီးဒယ်ပိုင်နှင့် ဝင်လာသော၊ ပထွေးဖြစ်
သူ . . ဦးဘမောင်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ကေသီနှင့် ယမင်းသူ

တို့ ထပြီးလစ်တော့သည်။

“အလို.. ကွမ်းတောင်ကိုင်း၊ ပန်းတောင်ကိုင်းတွေပါလား.. နင်တို့ယောက်ျားမြန်မြန်ယူကြတော့လေ.. မျက်စေ့နောက်တယ်.. . ဝေါ့”

ပထွေးဖြစ်သူ.. ဘမောင်မှာ၊ မူးလာလျှင်ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာပြောတတ်သလို.. အရက်မူးပြေပြီဆိုလျှင် တကယ့်ကြွက်စုတ်.. .

အမေဘာပြောပြော.. ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး၊ တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောတတ်.. အရက်ဝင်လာပြီဆိုလျှင်မရ။

“ဒီလူကြီး မူးလာပြန်ပြီလား.. ဒီသောက်ရေတွေပဲ သောက်သောက်လာတယ်.. .”

“သီတာ.. အချစ်ကလေးကလည်းကွာ”

“ရှင်ပါးစပ်ပိတ်ပြီး.. အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့”

အမေဟာ.. ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်သလောက် ပထွေးဖြစ်သူမူးလာပြီဆိုလျှင်၊ အမေဂျမ်းဝင်ပူးသလို.. .

“မင်းသိပ်ပြီး.. မာန်မတက်နဲ့.. မင်းအိမ်ဆိုပြီး၊ သိပ်မောက်မာနေတာလား.. .”

“ဟုတ်တယ်.. ရှင်မခံနိုင်ရင် ခု.. ဆင်းသွား”

“အေး ဆင်းမယ်.. ဆင်းမယ်၊ ဘမောင်ဆိုတဲ့ကောင်

က ဆွေမရှိမျိုးမရှိတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး.. မင်းလိုအိမ်ဂုဏ်မေးက်တဲ့မိန်းမနဲ့ မပေါင်းဘူးကွ.. မနက်ဖြန်လူကြီးအိမ်မှာ အပြတ်ကွာရှင်းမယ်.. ဘမောင်တဲ့ဟေ့.. .”

ပန်းမုံကတော့ ဘာမှဝင်မပြော၊ ဒီလိုကိစ္စတွေကို.. ပန်းမုံဘဝတွင် ရိုးအီနေပြီးသား၊ ပထွေးဖြစ်သူ အိမ်ပေါ်က ဆင်းခိုင်းခဲ့တဲ့အမေရဲ့ နှင်ချမှုတွေကလည်း အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့.. ဆင်းသွားချိန်က မူးနေချိန်ဖြစ်ပြီး၊ အမူးပြေရင် ခေါင်းထိုးပေးပြီး အိမ်ပေါ်ပြန်တက်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား.. ဒါကြောင့် ပန်းမုံဘာမှမပြော.. .

ဒါဟာ.. ပန်းမုံမိသားစုရဲ့ ဘဝဇာတ်ခုံလေ.. . ။

အခန်း ◀ ၃ ▶

“ဟိုဘက်ခြံက. . လူးလူးတောင် ပြန်ရောက်လာပြီတဲ့”
မနက်ခင်းကော်ဖီခိုင်းတွင် ဥတ္တနေရဲ့ အန်တီနေခင်
ထံမှ ပထမဦးဆုံးထွက်ပေါ်လာသော စကားပင်။

မာမီ မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်နှင့် အစ်မဖြစ်သူ ခက်ခက်ခင်ခင်တို့
က. . စိတ်ဝင်စားစွာနားစွင့်နေပေမယ့်၊ ဒက်ဒီဦးငြိမ်းသူနှင့်
ဥတ္တနေကတော့ သိပ်ပြီးစိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိလှ. . . ။

ဒက်ဒီအတွက် ကော်ဖီကို ဥတ္တနေငဲ့ပေးရင်း. . စားစ
ရာရှိသည်ကို စားနေသည်။ ဒက်ဒီကတော့ သူ့အတွက်လုပ်ပေး
ထားသော. . ထမင်းဖြူနှင့် ဝဲပြတ်ဆီဆမ်းကို မြိန်ရေရှက်ရေ
စားနေသည်။

ဥတ္တနေတို့အိမ်မှာ. . မိသားစုက(၅)ယောက်၊ ကြီးတော်
ဖြစ်တဲ့ နေခင်က အိမ်ထောင်မရှိ. . အပျိုကြီးဖြစ်သောကြောင့်

ညီမဖြစ်သူနှင့် လာပြီးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဒက်ဒီက. . တပ်မတော်မှဗိုလ်မှူးကြီးဘဝနှင့် အငြိမ်း
စားယူပြီး. . ဘာမှမလုပ်ကိုင်တော့ဘဲ၊ ဘာသာရေးကိစ္စများ
ကိုသာ လုပ်ကိုင်နေလေသည်။

မာမီကတော့. . လက်ရှိချမ်းသာတဲ့အပေါ်မှာ ကျေနပ်
နိုင်ခြင်းမရှိသေးဘဲ. . ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် အစုရှယ်ယာဝင်ထား
သလို ယုဇနပလာဇာတွင် နိုင်ငံခြားဖြစ်အိမ်အသုံးအဆောင်
ပစ္စည်းများကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လုပ်ကိုင်နေသည်။

အစ်မဖြစ်တဲ့ ခက်ခက်ခင်လည်း ကျောင်းပြီးလို့ ဘွဲ့ရ
ပြီးနောက်ပိုင်း၊ မာမီနှင့်အတူ လုပ်ကိုင်နေသည်။ အန်တီ နေခင်
ကတော့ ရွှေဘုံသာလမ်းတွင် ဆေးဆိုင်ကြီးဖွင့်ထားသူ. . .
ဥတ္တနေမှာတော့ ကျောင်းပြီးခဲ့ပေမယ့်၊ အလုပ်မည်မည် ရရမရှိ
ခဲ့ပေ. . ယူထားတဲ့ဘွဲ့က အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ဆိုပေမယ့် အလုပ်မရှိ
သေးချေ။

“နေရေ. . နေ. . . ဟေ့နေ. . .”

အိမ်ပေါက်ဝဆီမှ အသံစူးစူးဖြင့် ခေါ်သောအသံ. .
ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုသည်ကို မော့ကြည့်စရာမလို. . မနေ့ကမှ
နိုင်ငံခြားတွင် အလုပ်သွားလုပ်ပြီး ပြန်လာသော. . .
လူးလူးအယ်(လ်)မာ. . .

ဥတ္တနေနှင့် လူးလူးအယ်(လ်)မာတို့သည် ခြံချင်းကပ်

လျက်.. ဆိုပေမယ့်၊ ခြံနှစ်ခြံကို အရှေ့ကပတ်ဝင်စရာမလို ခြံဘေးတွင်တံခါးပေါက် ဖောက်ထား၍.. လူးလူးထိုတံခါးမှ ဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“လူးလူး.. လာသမီး”

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့် လှမ်းပြီးနှုတ်ဆက်ကာ.. ဘေးမှ ခုံကို နေရာပေးလိုက်ပေမယ့်၊ လူးလူးက ဥတ္တနေဆီကို တန်းတန်း မတ်မတ်လျှောက်လာပြီး.. အနောက်မှ သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

“ဟာ...”

လူးလူး.. ရင်သားအစုံက၊ ဥတ္တနေကျောပြင်ကို ဖိထား သောကြောင့် မနေတတ်သလိုဖြစ်သွားသည်။

“နေ၊ က.. (၅)နှစ်လောက် မတွေ့တာနဲ့ စိမ်းသွားတာ လားပြော...”

သိုင်းဖက်ထားသော လက်ကိုအသာအယာဖြေလိုက်ပြီး-

“မမေ့ပါဘူး.. ညကတောင် အိမ်ကိုရောက်သေးတယ်၊ လူးလူးခရီးပန်းပြီး အိပ်နေလို့ ပြန်ခဲ့တာ”

“ဟွန်း.. ဒီက၊ ရောက်ရောက်ချင်း လာခဲ့တုန်းက သူမှ မရှိဘဲ”

ဥတ္တနေ.. ခုံဘေးတွင် အတင်းဝင်ထိုင်တော့သည်။

ကိုယ်မှာလည်း နှင်းဆီရေမွှေးနံ့က.. တထောင်း ထောင်း၊ ဝတ်ထားတဲ့အင်္ကျီက လက်ပြတ်.. အောက်က ဂျင်း

ဘောင်းဘီတို့ကို ပေါင်နှင့်ကပ်နေအောင် ဝတ်ထား၏.. အသား၊ ရောင်ဖြူဖွေးနေသော လူးလူးလက်မောင်းသားတို့က ဥတ္တနေ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်လုလု..

မာမိကတော့.. လူးလူး၏အပြုအမူကို သဘောတွေ့ ပေမယ့်၊ ဒက်ဒီကတော့ သိပ်ပြီးသဘောမကျ..

လူးလူးနှင့် ဥတ္တနေ.. ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက ခုလို နေထိုင်တာ မဆန်းပေမယ့်၊ အရွယ်တွေက ကလေးအရွယ်တွေ မဟုတ်တော့ပေ..

“နေ့အတွက် လက်ဆောင်တွေပါတယ်၊ လိုက်ကြည့်ဦး”

“လူးလူးရယ်.. ဒုက္ခရှာလို့”

“ဒီစကား ဒီမှာပဲရပ်တော့...”

လက်ဖဝါးလေးနှင့် ဥတ္တနေပါးစပ်ကို လှမ်းပြီးပိတ်သည်။ ပြီးတော့ လက်မောင်းကို အတင်းဆွဲပြီးခေါ်သွားသည်။

“ကောင်မလေးက သားအပေါ်မှာ သိပ်ပြီးချစ်တာ”

“ဟုတ်တယ်.. မြင့်ရဲ့၊ သူတို့နှစ်ယောက်က လိုက်လည်း လိုက်တယ်”

မိန်းမဖြစ်သူနဲ့ မရီးဖြစ်သူက.. သားရေးသမီးရေးကို စကားခေါ်နေတာကို.. ဦးငြိမ်းသူ သဘောပေါက်ပေမယ့်၊ မသိ ချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။

သားဥတ္တနေ၏ စိတ်ကို.. ဦးငြိမ်းသူအသိဆုံး..

ဥတ္တနေ၊ လူးလူးကို ချစ်မှာမဟုတ်...။

“မာမိကလည်း ဒါဆို... လူကြီးချင်းနားဖောက်ပြီး၊ ပေးစားလိုက်ပေါ့”

ခင်ခင်ခက်က ကော်ဖီခွက်ကိုမော့သောက်ပြီး... ပြောသောစကားကို...

“သမီးဒက်ဒီဆီက... ဘာသာမပြန်သေးလို့”

“မြင့်...”

ဦးငြိမ်းသူ ခေါ်သံက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်...

“သားရေးသမီးရေး ကိစ္စဆိုတာ... ငါမိဘပဲဆိုပြီး၊ အတင်းစီစဉ်လို့ မရဘူးကွ... ဒီနေ့ခေတ်လူငယ်တွေရဲ့စိတ်ကို မင်းအရင်သိအောင်လုပ်ဦး၊ မိဘကြောင့်ဆိုတဲ့အရိပ်မည်းကြီးကို ငါအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ အေး... သားက သဘောကျတယ်ဆိုရင် စီစဉ်လိုက်...”

ဦးငြိမ်းသူစကားက တိုတိုနှင့်ရှင်းရှင်း...

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်နှင့် ဒေါ်နေခင်တို့က စောဒကမ တက်ရဲပေ။ ဦးငြိမ်းသူက စစ်သားပီပီစကားကို အပိုမပြောတတ်။

“တစ်ခုတော့... သတိပေးထားမယ်နော်... မြင့်”

“ဘာများလဲ... ကိုငြိမ်း”

“သားနဲ့ပတ်သက်ပြီး အတင်းစီမံတာတွေ ဘာတွေ ငါမကြားချင်ဘူး”

ပါးစပ်တွင် စွန်းထင်နေသည်ကို လက်သုတ်ပဝါနှင့် သုတ်ပြီး... ကော်ဖီခိုင်းမှ ထသွားတော့၊ ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့် တို့သုံးယောက်၊ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး... မဲ့ရွဲ့နေကြတော့သည်။

“နင့်ယောက်ျားကတော့... တကယ့်လူခွစာ”

“ရှါ... ”

ဒေါ်နေခင်ကို လှမ်းပြီးဟန်တားရသည်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ သူ့ယောက်ျားအကြောင်းကို သူ့အသိဆုံး... ဒေါ်သဖြစ်လျှင် ဘယ်သူမှတားလို့မရ၊ လူဖြောင့်စိတ်တို့။

“နေ... လက်ပတ်နာရီကြီးကို... ချွတ်”

“ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့၊ လူးလူးရယ်... ဒီနာရီလေးက ဒို့ဆယ်တန်းအောင်တုန်းက၊ ဒက်ဒီက အမှတ်တရ ဝယ်ပေးထားတဲ့နာရီလေးမို့ပါ...”

“မရဘူးကွာ... ဒို့ပေးတာကို ယူရမယ်... ဝတ်ရမယ်”

လူးလူး... ဥတ္တနေလက်မှ နာရီကို အတင်းဆွဲပြီး၊ ချွတ်နေသည်။

“တောက်...”

လက်မှနာရီကြီးလေး... ပြတ်သွားပြီး၊ လူးလူးလက်ထဲကို ပါသွားသည်။

“လူးလူးကွာ...”

ဥတ္တနေနာရီကို အတင်းပြန်ပြီးအလုံး . လူးလူးက ထပြီး ပြေးမည် ပြင်တာမို့ လှမ်းပြီးဆွဲတော့ . လူးလူးရဲ့ခါး တိုတိုအင်္ကျီ စကို ဆွဲမိပြီး . . လည်ဟိုက်အင်္ကျီမှာအောက်သို့ ကျသွားပြီး၊ ဥတ္တနေ . . မကြည့်ဝံ့အောင်ဖြစ်သွားသည်။

လက်ကို ကမန်းကတန်းပြန်ပြီး လွှတ်လိုက်ရသည် . . လူးလူးကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင် လျော့ကျနေတဲ့လည် ဟိုက်ကို ဆွဲတောင်မတင် . . .

ဥတ္တနေ . . ဘေးတွင် ပြန်ပြီးထိုင်သည်။

“ရော . . စိတ်ဆိုးသွားလား . . . နေ”

အမှန်အတိုင်းပြောရရင်၊ စိတ်ဆိုးတာတော့အမှန် . . ဒါပေမယ့် လူးလူးနဲ့ ဥတ္တနေကြားမှာ စိတ်ဆိုးခြင်းကို မသုံး ချင်ပေ . . .

“မဆိုးပါဘူး . . နာရီကို လွှင့်ပစ်မှာစိုးလို့”

“နေ ရယ်၊ လူးလူးက ဒီလောက်ထိ လုပ်ပါမလား . . နေ . . မြတ်နိုးတဲ့နာရီကို လွှင့်ပစ်ရမယ်လို့ . . ဗွဲ့ပေးတဲ့နာရီကို ဝတ်ရင် ကျေနပ်ပါတယ် . . .”

“ဝတ်ပေးပါမယ် . . .”

“ဒါမှ . . လူးလူးရဲ့ . . နေ၊ ကွ၊ ရွတ် . . .”

လူးလူးက . . ရဲရဲတင်းတင်းပင် ဥတ္တနေပါးကို နမ်း သည်။ လူးလူး . . မြန်မာပြည်က ထွက်သွားစဉ်က အသက်

(၁၉)နှစ်၊ အခုအသက် (၂၄)နှစ်အရွယ်ကို ရောက်နေပြီ . . အရင်က အရွယ်နှင့်အခြေအနေမျိုးကို မဟုတ်တော့ဘူးဆို သည်ကို လူးလူးတစ်ယောက် သတိမထားခြင်းလေလား . . .

လူးလူးစိတ်တိုင်းကျ . . ဥတ္တနေ လက်တွင်နာရီကို ပတ်ပေးပြီး . . ဥတ္တနေလက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ၊ သူ့ရင် ကြားတွင် ထည့်ပြီးတော့ . . .

“ဒို့ . . နေ့ကို အရမ်းသတိရနေတာ သိလား”

စကားလေးနှင့်အတူ လူးလူးမျက်ဝန်းတွင် . . ရွှန်းရည် လဲလို့ . . နှုတ်ခမ်းလေးတွေက တုန်တုန်ယင်ယင်၊ စကားသံ တွေက အက်ရှုရှု . . .

“ဒို့လည်း သတိရနေခဲ့ပါတယ်ကွာ . . .”

“သွား . . လူကိုတွေ့မှ ဒီစကားပြောတာ၊ (၅)နှစ်အ တွင်းမှာ . . လူးလူးဆီကို နေ့၊ ဆီက စာတစ်စောင်ပဲရောက် တယ်၊ ဒါ . . သတိရတဲ့သူလား . . .”

လူးလူးပြောသလို . . ဥတ္တနေရဲ့ သတိရခြင်းဟာ၊ လူးလူးအတွက်တော့ သိပ်ပြီးပြည့်စုံခြင်းတော့ မရှိပေ။ ငယ် သံယောဇဉ်နှင့်တော့ တစ်ခါတစ်ခါ သတိရပေမယ့် . . .

အခန်း ◀ ၄ ▶

ရန်ကုန်မိုးက. . သိတဲ့အတိုင်း၊ ရွာချင်လျှင် ဆိုင်းမဆင့်
 ဗုံမဆင့်။ သမ္မတရုံမှာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်၍ ထွက်လာခဲ့သည်. . .
 ကားမှတ်တိုင်ရောက်မှ မိုးရွာချသည်။

ကေသီနှင့် ယမင်းသူတို့က. . ကြိုပြီးသွားနှင့်ပြီး၊ ပန်းမှု
 က နောက်ကျနေတာ. . မိုးက မိုးပြေးမို့တော်သေးသည်။ (၁၅)
 မိနစ်လောက်ရွာပြီးတော့ ပြန်တိတ်သွားသည်။ ကားမှတ်တိုင်နှင့်
 ရုပ်ရှင်ရုံကား သိပ်ပြီးမဝေးပေမယ့်. . ကားလမ်း ဖြတ်ကူးပြီးသွား
 ရမှာ၊ အောက်မှာဝတ်ထားတာက ပါတိတ် အနက်ကလေး. . .
 အပေါ်မှာတော့ ရုပ်အင်္ကျီအဖြူနုကွက် လက်တိုကလေး. .
 ပန်းမှုက မိန်းကလေးအဝတ်ထက် ယောက်ျားလေး အင်္ကျီကို
 ပိုပြီးနှစ်သက်သည်. . အိမ်မှာ သူ့အင်္ကျီကို မောင်လေးတောင်

 သစ္စာမွန်စာပေ

မင်းသားမင်းသမီး

၂၇

ပေးဝတ်တာမဟုတ်. . ။

“ဗွမ်း. . .”

“ဟောတော့. . .”

ကတ္တရာလမ်းပေါ်က ချိုင့်လေးပေါ်မှာ. . မိုးရွာတုန်း
 က တင်ကျန်ခဲ့သည့် ရေကိုကားမှ ဖြတ်မောင်းသွားတော့. .
 ချိုင့်တွေက ရွံ့ရေတွေက၊ ထမီရော အင်္ကျီပါ ပေကျံသွားသည်။

“မိုက်ရိုင်းတဲ့ကားစုတ်. . တောက်”

ကားကို လှမ်းကြည့်တော့၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ရောက်
 နေပြီ။ ထမီပေကျံတာက ပြဿနာမဟုတ်၊ အင်္ကျီပေကျံတာက
 ပြဿနာ. . ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်စိတ်တောင် ပျောက်သွားလေ၏။

ချိုင့်ထဲမောင်းသွားတဲ့ကားကို ကောင်းကောင်း မေတ္တာ
 ပို့ပေးရင်း. . ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ရပ်နေသည်။ အင်္ကျီတွင်ပေ
 ကျံနေသည့် ရွံ့ရေတွေကို ကြည့်ပြီး. . ဒေါသက အလိပ်လိုက်ကို
 ထွက်နေသည်။

“အယ်. . .”

အရှေ့မှ အနောက်ဆီကို အပြေးအလွှားရွာသွားတဲ့
 မိုးက. . ဒုတိယအကြိမ်ရွာချပြန်သည်။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့
 မိုးရေထဲပဲ ရပ်နေတော့သည်။

အယ်. . ပြဿနာ၊ မိုးရေထဲမှာနေပြီးမှ သတိရမိ
 တယ်. . ရုပ်ရှင်မကြည့်ဖြစ်လို့ အိမ်ပြန်ရင်တောင် ရေစိုအဝတ်

 သစ္စာမွန်စာပေ

ကြီးနဲ့ ဘတ်(စ်)ကားပေါ်ကိုတက်ရတာ အားနာစရာ. ပြီးတော့
ဝတ်ထားတဲ့ရှပ်အင်္ကျီက ခပ်ပါးပါး၊ ရေစိုတော့ အောက်က
ဘော်လီတောင် မြင်ရသလို ကိုယ့်ဒေါသနှင့်ကိုယ် ကြုံရတဲ့ဒုက္ခ။

“ဟေ့... ကားပေါ်တက်လေ”

“ဘာ...”

ကားတစ်စီးက ဘေးကိုရပ်ပြီး၊ ပြောတဲ့အသံကြောင့်
ဒေါသတွေ... တစ်ဆင့်မှ နှစ်ဆင့်ထိဖြစ်သွားသည်။

“ရှင်က... လူကို”

ပန်းမဲ့စကားဆက်ပြီး၊ မထွက်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားရတော့
သည်။

ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီး... တက်ခိုင်းနေသူက၊ ဟို တစ်
လောက ပန်းမဲ့နှင့်ဆုံခဲ့ရတဲ့ ကိုလူချော။ အယ်... ခုနက ပန်းမဲ့ကို
ရှုံ့တွေပေကျအောင် လုပ်သွားတဲ့ကားကလည်း ကိုလူချော
ကား... ဖြစ်နေတာ။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကြီးနော်...။

မိုးရေထဲ ဒေါသထွက်နေတဲ့ကောင်မလေးကို ဥတ္တနေ
ကြည့်ပြီးပြုံးမိသည်။ ကောင်မလေးကို သူတမင်လုပ်ခဲ့တာ
မဟုတ်... မတော်တဆဖြစ်သွားသော ကိစ္စလေး။ တကယ်မှား
နေတာက ကောင်မလေး၊ ရှေ့မှလာနေသည့်ကားကို မကြည့်
ဘဲ အတင်းလမ်းဖြတ်ကူးခဲ့တာ... ဥတ္တနေကားကို ရေရှိတဲ့ချိုင့်

သစ္စာမွန်စာပေ

ဘက်ကို မမောင်းမိရင်၊ ကောင်မလေးကို တိုက်မိမှာ...။

ဖွင့်ပေးတဲ့ကားပေါ်သို့ တက်ရန်သင့်မသင့်ကို မိုးရေ
ထဲမှာရပ်ပြီး... စဉ်းစားနေချိန်တွင် ဘေးမှဖြတ်သွားသော
ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က...

“စိတ်ဆိုးပြေလိုက်ပါ... မမရယ်၊ ကျန်းမာရေးထိခိုက်
မယ်... ကားပေါ်ရောက်မှ ရင်ကွဲအောင်ထုပ်ပစ်လိုက်...”

ကောင်မလေးတွေရဲ့ စကားကြောင့် ဆက်ပြီးရပ်နေ
ရင်... နောက်ထပ်ပေါက်ကရတွေ ထပ်ပြီးကြားရမှာဖြစ်သော
ကြောင့် ကားပေါ်သို့တက်ခဲ့သည်။

အယ်... ကားပေါ်ရောက်မှ အားနာသွားသည်။
အိစက်ညက်ညောပြီး သန့်ပြန်နေတဲ့ကားဆိုဖာပေါ်သို့... ပန်းမဲ့
ကိုယ်မှရေများတိုင်ထွန်းသွားသည်။ ကိုလူချောက ကားကိုစက်နှိုး
ပြီး မောင်းနေချိန်ထိ... ဘယ်မောင်းနေလဲ မမေးမိ။ ပန်းမဲ့ဘဝ
မှာ ခုလိုသိန်းထောင်ချီတန်တဲ့ကားကြီးကို စီးရတာ ပထမဆုံး
အကြိမ်မို့... ဖိမ်ကတော့ အကျသား။

“ရော့... မင်းခေါင်းက ဆံပင်တွေကို သုတ်လိုက်ဦး”

ဖြူစွတ်နေတဲ့ မျက်နှာသုတ်ပဝါ အသစ်ကလေးကို
ပေးလိုက်တာမို့ မယူဝံ့ယူဝံ့နဲ့ ယူပြီး... ကြည့်နေမိသည်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ... သုတ်လေ”

ပန်းမဲ့ကို အမိန့်တွေပေးနေသည့်... အမိန့်သခင်။

သစ္စာမွန်စာပေ

ကျစ်ဆံမြီး ကျစ်ထားတဲ့ဆံပင်ကို ဖြန့်လိုက်ပြီး.. မျက်နှာသုတ်ပဝါလေးနှင့် သုတ်တော့.. ဆံပင်ကို အုန်းဆီ လိမ်းထားတာမို့.. ဖြူစွတ်နေသော မျက်နှာသုတ်ပဝါလေးတွင် အုန်းဆီတွေက စွန်းထင်သွားသည်။

“မိုးရာသီမှာ.. အပြင်သွားရင်၊ ထီးတော့ဆောင်သင့်တာပေါ့”

“မိုးကုန်ပြီလေ...”

“မိုးမကုန်လို့ ရွာနေတာပေါ့...”

“ဒီမိုးက ဖောက်ပြန်ရေး... မိုး”

“ဟေ...”

ကောင်မလေးက ဆံပင်တွေကိုသူ့ရှေ့ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ချရင်း.. ပြောတဲ့စကားလေးကို သဘောကျမိသည်။ မိုးကြောင့် ပျက်သွားတဲ့ သနပ်ခါးပါးကွက်လေးတွေရဲ့.. အောက်မှာ၊ ကျန်ခဲ့တဲ့ကောင်မလေး ပါးပြင်လေးဟာ တကယ့် ကြွေနုပါးပြင်လေးတစ်ခု...။

နှုတ်ခမ်းနီမဆိုးဘဲ.. ပန်းရောင်လေးသမ်းနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးက မိုးစက်တွေကြောင့်တုန်ယင်နေသလို...

ခုမှ.. ပန်းမုံသတိရတယ်၊ ကားက ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ.. မသိ။

“ရှင်.. ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ”

“ရောက်တော့.. သိမှာပေါ့”

“ဘာရှင်...”

ပန်းမုံကို ကိုလူချောကားတင်ပြေးတာတော့ မဖြစ်နိုင်.. သူလိုအဆင့်မျိုးနှင့် ပန်းမုံလိုလူမျိုးကို အဓမ္မပြုစရာ မရှိနိုင်ပေ။

ကိုလူချောကို လှမ်းကြည့်တော့ ပြုံးစေနှင့်...

မောင်းနေတဲ့နေရာက.. မြို့ထဲဘက်ဆိုတော့ မရိုးမသားတော့ လုပ်၍မရနိုင်.. ဆူးလေဘုရားလမ်းအတိုင်း မောင်းလာပြီး၊ အလယ်ဘလောက်မှ ဘယ်ကိုကွေ့ မောင်းသွားသည်။ စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ကားရပ်ပြီးဆင်းသွား သည်။

ပန်းမုံကားပေါ်မှာ ချမ်းချမ်းနှင့် ကျန်ခဲ့လေသည်.. ခဏကြာတော့ အိတ်တအိတ်ကိုဆွဲပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။

“မင်း.. အဝတ်အစားလဲလိုက်၊ ထမီတော့မပါဘူး။ အင်္ကျီနဲ့ ဂျင်းစကတ်.. ကောင်းမကောင်းတော့ မသိဘူး.. ဝတ်ကြည့်”

“ရှင်...”

ဥတ္တနေ.. ကောင်မလေးကို သူဝတ်ခိုင်းတဲ့စကားကို ပြောပြီးမှ...

“ကားမှန်တွေရှေ့မှာ.. လိုက်ကာတွေရှိတယ်၊ ဆွဲပြီး ပိတ်လိုက်ရင်.. အပြင်က မမြင်ရဘူး။/ငါ.. ပြီးမှ လာခဲ့မယ်”

ကားတံခါးကို ပိတ်ပြီး.. ဥတ္တနေထွက်သွားသည်။

ကိုလူချောပြောသည့်အတိုင်း.. ကားဘေးမှ လိုက်ကာ တွေ့ကို ပိတ်လိုက်ပြီး.. ကိုယ်ပေါ်တွင် စိုနေသောအင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး.. ကိုလူချောဝယ်လာပေးသည့် အင်္ကျီကိုထုတ် ကြည့်တော့ ရုပ်အင်္ကျီဖြူလက်တိုလေး.. ဝတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဂျင်းစကတ်ကတော့ မဝတ်ရဲပေ.. ပြီးတော့ ကားပေါ်မှာချွတ်ပြီးလဲရမည်ကို လိပ်ပြာမလုံပေ။ ပန်းမုံအတွက် ထမီရေစိုတာလောက်တော့ သိပ်ပြီးမမှုပေ.. ပန်းမုံဘဝမှာ နေပူထဲ မိုးရေထဲ.. ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာတွေဟာ ရိုးနေလေပြီ.. ရေစိုအင်္ကျီလေးကို အိတ်လေးထဲပြန်ထည့်ပြီး၊ ပေါင်ပေါ်မှာတင်ထားလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ.. အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် ဂျင်းစကတ်က ကျွန်မ မဝတ်တတ်ဘူး”

“မဝတ်တတ်လည်း ယူသွားပါ.. ဝယ်ထားပြီးမှပဲ”

ကားသော့ပေါက်ထဲသို့ ကားသော့ကို ထည့်ပြီးတော့

“ငါ.. ဘယ်ကို လိုက်ပို့ရမလဲ”

“လိုက်ပြီး မပို့ပါနဲ့.. ကားမှတ်တိုင်ကို၊ ဒီကပဲ သွားတော့မယ်..”

ကားတံခါးကို ဖွင့်ပြီးဆင်းမည်အပြု...

“ငါ့နာမည်.. ဥတ္တနေလို့ခေါ်တယ်”

“ဟုတ်.. ဟုတ်.. ကျွန်မ.. ပန်းမုံပါ”

ဥတ္တနေတဲ့.. နာမည်လေးကို နှုတ်တိုက်အလွတ် ကျက်ပြီး.. ကားပေါ်မှဆင်းခဲ့သည်။ ပန်းမုံ ထွက်သွားလို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တဲ့အထိ.. ဥတ္တနေလှမ်းကြည့်နေမိ၏။

ခပ်နွမ်းနွမ်းပန်းသည် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပေါ်မှာ.. သံယောဇဉ်တွေက ရင်ထဲသို့ရောက် ရှိလာနေသလိုပင်၊ ချစ်ခြင်းအတွက်နှလုံးသား ရင်ခုန်ခြင်း ပန်းတို့ပွင့်ပြီလို့တောင် ထင်မိ၏...

ဘေးတွင်မောင်းနေသော ကားလမ်းကြောရှင်းသွားပြီမို့ ကားကိုလမ်းလယ်သို့မောင်းလိုက်ပြီး.. အိမ်ဆီသို့ ဦးတည်ခဲ့ပေမယ့်...

ပန်းမုံ ဘယ်မှာနေလဲဆိုတာကို.. သိလိုနေသေးသည်။

“ဟူး...”

သက်ပြင်းလေးကို မှုတ်ထုတ်ပြီးတော့မှ...

“ဆုံခွင့်ရှိမယ်ဆိုရင်တော့.. ဆုံရဦးမှာပေါ့။ ပန်းမုံရယ်...”

အခန်း ◀ ၅ ▶

“ဘာပြောတယ်.. ကေသီ၊ တင်နိုင်ဝင်းမိန်းမ အငယ်လေးက ငါနဲ့သူ့ယောက်ျားဖြစ်နေတယ်လို့.. ရပ်ကွက်ထဲမှာ သတင်းလွှင့်နေတယ်ပေါ့..”

ဒီနေ့.. ဈေးရောင်းမကောင်းတဲ့အထဲ ကြားလိုက်ရတဲ့ သတင်းက နားမခံသာ..။

“ကောင်မစုတ် တွေ့ကြတာပေါ့”

ဈေးဗန်းကို ကေသီတို့အိမ်ရှေ့ခုံပေါ်တွင် ပစ်ချပြီး.. ထမီကို တိုတိုပြင်ဝတ်လိုက်သည်။ ထမီတိုလိုက်တာ ပန်းမုံလက်လွန်သွားပြီး.. ဒူးနားအထိရောက်သွားသည်။ ထပ်ပြီးတော့ ပြင်မဝတ်တော့ဘဲ.. အပြင်ကို ဒုန်းစိုင်းထွက်လာသည်။

“ပန်းမုံနေဦး.. ငါပါလိုက်မယ်”

ကေသီက.. နောက်မှပြေးလိုက်လာသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

မညီမျှသော ညီမျှခြင်း

၃၅

ပန်းမုံတို့လမ်းက မြေနီလမ်း၊ မိုးရွာရင်တော့ လမ်းလျှောက်ရတာမကောင်း.. ချိုင့်တွေ ငွက်တွေနဲ့..

“ပန်းမုံ.. လက်လွန်ခြေလွန်တော့ မဖြစ်စေနဲ့ဟာ”

“ဒီလိုကောင်မမျိုးကို အပြတ်ရှင်းထားမှ ရမယ်..”

အငယ်လေးတို့ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့.. အဆင်သင့်ပဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ ပန်းမုံကို မြင်တော့.. အငယ်လေးနည်းနည်းတော့ တွန့်သွားသလိုရှိပေမယ့်.. မျက်နှာကြောက ခပ်တင်းတင်း..

“ဟဲ့ကောင်မ..”

“ဘာလဲ..”

အသံက ခပ်မာမာ..

“နင်.. နင့်လင်နဲ့ ငါ့ကို စွပ်စွဲတယ်ဆို”

“စွပ်စွဲတာမဟုတ်ဘူးဟေ့.. ဟုတ်လို့ပြောတာ ငါ့လင်ပါးစပ်က ထုတ်ပြီးပြောတာ.. နင်နဲ့သူ ကြိုက်နေတာတဲ့”

“ဘာ..”

တင်နိုင်ဝင်း ခုတလော.. သူ့ကို လိုက်ပြီးရောနေတာကိုတော့ ပန်းမုံသိသည်။ တစ်လမ်းတည်းနေကြသူတွေ ဖြစ်တာမို့ အလိုက်အထိုက်ဆက်ဆံတာက လွဲပြီး၊ တင်နိုင်ဝင်းနဲ့ လွန်လွန်ကဲကဲ.. ဆက်ဆံမှုမျိုး ပန်းမုံမှာ မရှိ။

“နင့်လင်ကို.. ခေါ်လိုက်စမ်း”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဘာမှ ခေါ်စရာမလိုဘူး.. မယားငယ်နေတာပဲ၊ ကင်းကင်းလွတ်လွတ်တော့ မနေဘူး.. အရှက်မရှိ တစ်လမ်းထဲမှာ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေရတယ်လို့..”

“ဟဲ့.. ကောင်မ၊ နင့်လို လင်ကြီးရှိရက်နဲ့ လင်ငယ်နဲ့ တည်းခိုခန်းမှာ သွားအိပ်တဲ့အစားမျိုး မှတ်နေလား.. ရုပ်ကို ကြည့်ထား.. နင့်ယောက်ျားမျိုးကို ထမီတောင် မလျှော်ခိုင်းဘူး။ ရုပ်က နှာထနေတဲ့ရုပ်..”

“နင်.. ငါ့အိမ်ရှေ့လာပြီး၊ မအော်နဲ့.. ငါတို့က အရှက်နဲ့နေတာ..”

“ဘာ.. အရှက်နဲ့နေတာဟုတ်လား”

ပန်းမုံ.. ခပ်ထေ့ထေ့လေးရယ်လိုက်ပြီး။

“လမ်းထဲမှာတော့ သူတော်ကောင်းလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ကွယ်ရာမှာဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတဲ့ကောင်မကများ.. ပြောရတယ်ရှိသေး..”

“နင့်လို.. ငါ့လင်ဆီက ချူမစားဘူး”

အငယ်လေးရဲ့စကားသည် ပန်းမုံအတွက်ပြင်းထန်စေသော.. ဒေါသစကား။ တင်နိုင်ဝင်းဆီက ပန်းမုံတစ်ပြားတောင် ယူဖို့ မပြောနဲ့.. အချေးအငှားတောင် မလုပ်ခဲ့။

“ငါ.. ယောက်ျားကိုယ်တိုင်က ပြောတဲ့စကား၊ နင် ဘာငြင်းဦးမလဲ.. ကောင်မရဲ့..”

“တောက်..”

ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ.. အိမ်ပေါ်ကိုပြေးတက်ပြီး.. အငယ်လေးဆံပင်ကို ဆောင့်ဆွဲကာ၊ အိမ်အောက်သို့ ဆွဲချလိုက်သည်။

“လုပ်ကြပါဦး.. ဒီမှာသတ်ကုန်ပြီ”

ကေသီမှ ငယ်သံပါအောင်၊ အော်တော့မှ တင်နိုင်ဝင်းနှင့် လူကြီး(၃)ယောက်၊ ပန်းမုံတို့ကို အတင်းဆွဲကြတော့သည်။

ပန်းမုံနှင့် အငယ်လေးက အရပ်ချင်းသိပ်မကွာပေမယ့်.. ပန်းမုံက လက်မြန်ခြေမြန်သမားမို့ အငယ်လေး.. မြေပြင်မှ ချက်ချင်းပြန်ပြီးမထနိုင်။

“ဘယ်လို.. ဖြစ်ကြတာလဲဟာ”

လမ်းလူကြီး.. ကိုအောင်အောင်ရောက်လာပြီး၊ သိပ်မကြာ.. အမေပါရောက်လာသည်။

“ပန်းမုံ.. နင်မွေ့ပြန်ပြီ၊ ငါတော့ သေသာသေလိုက်ချင်တာပဲ..”

“သမီးမွေ့တာမဟုတ်ဘူး.. ဒင်းမွေ့တာ”

တင်နိုင်ဝင်းမျက်နှာကို လက်ညှိုးထိုးပြီးပြောလိုက်သည်။

“ငါ.. ဘာများလုပ်မိလို့လဲ”

“ရှင့်မိန်းမက.. ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဖြစ်နေတယ်ဆိုပြီး တစ်

ရပ်ကွက်လုံးကို လျှောက်ပြောတာလေ..."

တင်နိုင်ဝင်းနှုတ်မှ စကားသံထွက်မလာ...

သူ့မျက်လုံးက ဟုတ်သလိုလိုအကြည့်မျိုး...။

တရားခံအစစ်က၊ ပထွေးဘမောင်...

ပန်းမှိုကို ခုတုံးလုပ်ပြီး... တင်နိုင်ဝင်းဆီက အရက်ညှာ
ပြီးသောက်၊ ပန်းမှိုက ဟိုဟာလိုချင်တယ်... ဒီဟာလိုချင်တယ်
ဆိုပြီး... တင်နိုင်ဝင်းဆီက ငွေတွေတောင်း... တင်နိုင်ဝင်းက
အဟုတ်ကြီးမှတ်ပြီးပေးရင်း၊ မိန်းမကသိတော့ တင်နိုင်ဝင်းက...
မိန်းမကြောက်တဲ့ကောင်ဆိုတော့ ဖွင့်ပြောလို့ ခုလိုပြဿနာတက်
ခဲ့တာ...။

"အမေယောက်ျားကြီးကို အမေရှင်းမလား... သမီး
ရှင်းရမလား"

"ပန်းမှို... ငါ့ကိစ္စငါရှင်းမယ်၊ နင် ဝင်မပါနဲ့"

ဒေါ်သီတာ... ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကြီးကို နီရဲနေ
အောင်ဖွာပြီး၊ အိမ်တိုင်ကိုမှီပြီးပြောနေတာမို့... ပန်းမှိုဘာမှ

ထပ်မပြောတော့ဘဲ၊ ရေချိုးရန် အောက်ကိုဆင်းခဲ့သည်။

ဘမောင်ကို. . ဒေါ်သီတာယူခဲ့စဉ်က ပန်းပွဲက (၉)နှစ်သမီး၊ နေသူဖြိုးက (၅)နှစ်သားအရွယ်. . ပန်းပွဲအဖေ တိမ်းပါးသွားပြီး. . (၃)နှစ်မြောက်မှ ယူခဲ့တာ။ ယူရတဲ့အကြောင်းက မဖြစ်မနေယူခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒီတုန်းက ဒေါ်သီတာ. . သီရိမင်္ဂလာဈေးတွင် ကုန်စိမ်းရောင်းတော့ ကိုဘမောင်ဆိုကားကို မနက်စောစော အကြိုအပို့လုပ်ခိုင်းရင်း. . တစ်နေ့မိုးသည်းထန်စွာရွာတဲ့အချိန် ကိုဘမောင်နဲ့အတူ မိုးဝင်ခိုရင်း၊ ဘမောင်ရဲ့ အမေ့ကျင့်ခြင်းကို ခံခဲ့ရတယ်။

ရဲစခန်းတွေ၊ တရားရုံးတွေနဲ့ရှင်းရင် တစ်ရှက်ကနေ နှစ်ရှက်ဖြစ်မှာကို မလိုလားတာကြောင့်. . ဘမောင်ကို ယူခဲ့ရခြင်းပင်။ ဘမောင်အကြောင်းကိုတော့ အား. . ဘည်းက သိနေပေမယ့်. . မယူလို့မရတာကြောင့် ယူခဲ့ရက. . စခင် စုံမက်လို့တော့မဟုတ်. . . ။

လင်ယောက်ျားမရှိတဲ့ မုဆိုးမအိမ်အတွက်တော့. . . ယောက်ျားသားတစ်ယောက် ရှိခြင်းဟာလုံခြုံမှုရှိကောင်းတာပဲဆိုပြီး. . ခုချိန်ထိသည်းခံပြီးပေါင်းသင်းနေခဲ့တာ. . ဒင်းကခုတော့ သမီးကိုတောင်ရောင်းစားဖို့ထိ ကြံလာတာတော့. . ဒေါ်သီတာ ခွင့်မလွှတ်နိုင်. . ။

ဒီသတင်းကို ကြားတော့. . ဘမောင်တစ်ယောက်မှာ

သစ္စာမွန်စာပေ

တော့ အိမ်ကို ခြေဦးလှည့်ဖို့ကို ကြောက်နေသည်။

“ဘမောင်. . ဆိုကားမသိမ်းသေးဘူးလား”

ဆိုကားဂိတ်တွင် သူတစ်စီးတည်း ကျန်တော့သည်။ ကျန်တဲ့ဆိုကားသမားတွေအားလုံး အသီးသီးပြန်နေကြပြီ။

“ဖောက်သည်တစ်ဦး စောင့်နေတာကွ”

“ဟား. . ဟား. . ဟား. . ဘမောင်ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ”

ဘမောင်နှင့် အရက်သောက်ဖော်သောက်ဖက်. . သန်းဝင်းရယ်ရင်းပြောကာ၊ ဆိုကားပေါ်သို့တက်ထိုင်သည်။

“မင်း. . မိန်းမကြီးကို ကြောက်တာလား”

“ဘာ. . ဘာလို့ ကြောက်ရမှာလဲ”

“ဘမောင်ရာ. . အပိုစကားမပြောပါနဲ့၊ မင်းခုဘာလို့ မပြန်ရဲဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ဟိုကောင်ကြာကူလီ တင်နိုင်ဝင်း ကြောင့်မဟုတ်လား. . .”

ဘမောင် စကားသံမထွက်တော့ဘဲ. . ဟုတ်တယ်လို့ ဝန်ခံနေသလိုပင်။

“ဘမောင်ရယ်. . မင်းက တယ်ညံ့တာကိုး. . .”

“ဘာညံ့ရမှာလဲကွ”

ပါးစပ်ထဲက ကွမ်းကိုဝါးရင်း. . .

“မင်း မိန်းမကြီးက ဘိုနေပြီ. . ဘာအရသာမှ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

သစ္စာမွန်စာပေ

မဟုတ်ဘူး.. အရသာရှိရှိလေးကို ဇိမ်ခံရတယ်ကွ၊ ဘယ်နှယ့်
တခြားကောင်လက်ထဲ ထည့်ရတာလဲ.. ”

“မင်းစကားက.. ဘာလဲ”

“ည့်ပါကွာ.. မင်းမယားပါ သမီးကို ခြင်ထောင်ထဲ
ရောက်အောင်ခေါ်ဖို့ပြောတာကွ”

“ဟာ.. မလုပ်နဲ့သန့်စင်း ဒီကောင်မက ပါးစပ်တင်
မကဘူး.. လက်သံပါပြောင်တယ်၊ အရှင်းဆုံးပြောရရင်၊ ခု
အိမ်မပြန်ရဲတာမိန်းမကိုကြောက်လို့ မဟုတ်ဘူး.. ဒီကောင်မ
ကို ကြောက်လို့”

“ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမကွာ.. ”

“ဟေ့ကောင် အမျိုးသမီးရေးရာတွေက ခေတ်စားနေ
တယ်.. မလုပ်နဲ့ ငါကြံဖူးတယ်”

“ဟ.. လုပ်စမ်းပါဦး.. အောင်မြင်လား”

“အောင်မြင်ဖို့နေနေသာသာ.. ဒင်းက ရေချိုးပြီး
သနပ်ခါးလိမ်းနေတုန်း ငါက.. မယောင်မလည်နဲ့ အနားကို
ကပ်သွားတာ.. သနပ်ခါးကုံးစာမိမလို့ ဒီကတည်းက ငါအနား
ကို မကပ်ရဲတာ.. ”

“အကြမ်းမရရင် အနုနည်းသုံးရတယ်”

“ဘယ်လို.. အနုလေးသုံးရမလဲ”

“မင်းနဲ့ ငါနေရာချင်း လဲလိုက်ချင်တယ်.. ဘမောင်

ဒီလိုကွ.. သမီးလေးဘာလေးဆိုပြီး ကိုယ့်ဘက်ကဖခင် အရင်း
တစ်ယောက်လို ဟန်ဆောင်ပြီး နုပြုရတယ်.. ပြီးမှအထိ
အတွေ့ကို သွားရတယ်.. ငတုံးရဲ့ အပျိုဖျန်းလေးဆိုတော့
အထိအတွေ့က သွေးကြွစေတာပဲ.. ဘမောင်”

“အင်း.. မင်းပြောတာမဆိုးဘူး ငါကြံဦးမှပဲ၊ ကဲ.. ဒီနေ့
မင်းရဲ့ မဟာအကြံအစည်ကြီးအတွက် ငါအရက်တိုက်မယ်”

“ဟား.. . ဟား.. . ဟား.. . ”

ပန်းပွင့်အနာဂတ်အတွက်.. ရမ္မက် ထောင်ချောက်က
ဆင်လေပြီ.. . . ။

အခန်း ◀ ၆ ▶

ဒေါ်စောလုံဆိုတာ ဒေါ်နေခင်၊ ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်၊
ဦးဘုန်းလှတို့၏ မိခင်.. ရှမ်းသွေးစပ်ပြီး ချမ်းသာမှုကတော့
ထိပ်တန်းသူဌေးစာရင်းဝင်.. မွေးထားတဲ့ သားသမီး(၃)
ယောက်ကို၊ ဒေါ်စောလုံ အသက်(၇၀)ပြည့်တဲ့နေ့က ပိုင်ဆိုင်
သောအမွေဥစ္စာ (၅)ပုံထဲမှ (၁)ပုံစီကို ခွဲဝေပြီးသား...။

တစ်ပုံက.. ဒေါ်စောလုံ အလှူအတန်းအတွက် ချန်
ထားပြီး တစ်ပုံကတော့ ငွေလေး.. ဥတ္တနေအတွက်။

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်တွင် ခက်ခက်ခင်ခင်နှင့် ဥတ္တနေ..
မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို မွေးထားပေမယ့်.. ဒေါ်စောလုံက
ဥတ္တနေအတွက်ပဲ အမွေကိစ္စကို စီစဉ်သည်။ ခက်ခက်ခင်
အတွက်မပါ...။

ဥတ္တနေက ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက အဘွားနှင့်

သစ္စာမွန်စာပေ

မည်မျှသော ညီမျှခြင်း

၄၅

အဘိုးလက်ပေါ်တွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရပြီး.. မိဘနှင့်သိပ်မနေခဲ့ရ။
ဒက်ဒီက နယ်စပ်ဒေသများကို တာဝန်နှင့်သွားနေရတာမို့..
ဥတ္တနေ အဘွားတို့ထံမှာပဲ ကျန်ခဲ့ရတယ်။ ခက်ခက်ခင်က ဒက်ဒီ
နဲ့ မာမိတို့နောက်တွင် တကောက်ကောက်.. တစ်အိမ်သားလုံး
လူစုံတက်စုံနှင့် ဒေါ်စောလုံရောက်လာချိန်ကို စောင့်နေကြ
သည်။ ဒေါ်စောလုံက သားသမီး သုံးယောက်ပေါ်မှာ သံယော
ဇဉ်က ပြတ်သည်။

ဘယ်သားသမီးမှ ပေးကမ်းတာကို လက်မခံ.. ကျွေး
မွေးတာကို မလွဲသာမရှောင်သာလို့သာ စားသောက်သူ..
ဒါကြောင့်လည်း သားသမီး သုံးယောက်လုံးက.. ဒေါ်စောလုံ
ကို ကြောက်ရသည်။

တခြားမပြောနှင့် ဒက်ဒီတောင် ယောက္ခမဖြစ်သူကို
စကားမမှားရဲပေ..။ အိမ်ရဲ့ ဧည့်ခန်းတွင် လူးလူးတို့မိသား
စုပါ ရောက်နေကြသည်။ လူးလူးဖခင် ဦးခင်ကျော်နဲ့ ဒေါ်သီရိ
တို့လည်း ဒေါ်စောလုံကျေးဇူးမကင်းကြ.. လူးလူးတို့ခွဲလို ချမ်း
ချမ်းသာသာနေနိုင်ခြင်းဟာ.. ဒေါ်စောလုံ၏ ကူညီပံ့ပိုးမှု
ကြောင့်ဆိုလျှင် မမှားနိုင်ပေ။

ဒေါ်စောလုံ.. မိုးဟုတ်ကနေ ရန်ကုန်ကိုလေယာဉ်ဖြင့်
လာမှာမို့ ဦးငြိမ်းသူလေယာဉ်ကွင်းသို့ သွားပြီးကြိုနေချိန်
တွင်.. အိမ်မှာရှိနေကြသူများက အိမ်မှာရှင်းလင်းကြရသည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

အဘွားက သူ့ကိုယ်တိုင် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနေသလို သားသမီးတွေကိုလည်း သန့်ရှင်းသပ်ရပ်စွာနေတာကိုပဲ... မြင်ချင်သူ။

အရက်ကို... မူးအောင်သောက်သော ဦးဘုန်းလျံ... ဒေါ်စောလုံရှေ့မှာ ဆေးလိပ်တောင် သောက်ရတာမဟုတ်။ ဒါလောက်ထိ... သားသမီးများပေါ်တွင် ဩဇာကြီးထွားသူ၊ ခေတ်ဆန်ဆန်ဝတ်စားတတ်သော ခက်ခက်ခပ်ခပ်နှင့် လူးလူးတို့တောင် ရင်ဖုံးအင်္ကျီကိုယ်စီနှင့် ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်နေကြရသည်။

ဒေါ်စောလုံက အဝတ်ဝတ်ဆင်မှုပေါ်မှာတော့ ဘာမှ မပြောပေမယ့်... မလုံမလဲဝတ်ဆင်ခြင်းကို လက်မခံ။

လူးလူး... ဥတ္တနေဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး...

“နေ... တို့ကို တစ်ခုကူညီပါလား”

“ဘာ ကူညီရမှာလဲပြော”

“ချောင်းသာကို သွားချင်တယ်... လိုက်ပို့ပေးပါလား”

ချောင်းသာလို နေရာမျိုးက နွေရာသီမှ သွားလို့ ကောင်းတာ... ခုလိုမိုးရာသီမှာ သွားမယ်ဆိုတာ အဓိပ္ပါယ် သိပ်ပြီး မရှိလှ...။

“မအားပါဘူးကွာ... ”

“နေ, ကလည်း လုပ်ပြီ... မအားရအောင် ဘာတွေ လုပ်နေလို့လဲ...”

နှုတ်ခမ်းလေး တမင်စူပြီး ပြောနေမိသည်။ လူးလူး

ဘဝမှာ ဥတ္တနေကို တစ်ဖက်သတ်ချစ်ခဲ့ရသူ... ခုမှမဟုတ် ငယ်ငယ်ကလေးတည်းကပင်... ဥတ္တနေကတော့ လူးလူးပေါ်မှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်... ညီမလေးတစ်ယောက် သံယောဇဉ်ကလွဲပြီး ခံစားချက်က သိပ်ပြီးမပြောင်းလဲ...။

ဒါကို... အားမရနိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့ရသူ၊ မိန်းမတို့ မာယာတွေနဲ့ ပြုစားလည်း... ဥတ္တနေက မာယာထောင် ချောက်ထဲကို ဝင်မလာသူ...။

“ဒို့လျှောက်ထားတဲ့ အလုပ်က... ဒီအပတ်တွင်းမှာ သိရမှာလေ...”

“နေ... လိုက်မပို့ချင်လို့ တမင်ပြောတာမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး... လူးလူးရယ်၊ တကယ်ပြောတာပါ”

“သားရယ်... သွားချင်တာ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါ ကွယ်...”

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်က လူးလူးနဲ့အမြန်ဆုံး နီးစပ်စေ ချင်သူဆိုတော့... ဘေးကနေတွန်းပေးနေခြင်းပင်။ လူးလူး ဖခင်နှင့် မိခင်ကတော့ ပြုံးစစနှင့်သာ ကြည့်နေသည်။ သူတို့ ကလည်း ဥတ္တနေနှင့် သဘောတူပြီးသားလေ...။

“တကယ်... မအားလို့ပါကွာ၊ နောက်တော့ လိုက် ပို့ပေးပါ့မယ်”

“ပြောလိုက်ရင်... ဒီအတိုင်းချည်းပဲ... ဟွန်း”

စိတ်ဆိုးသောမျက်နှာဖြင့် မျက်စောင်းလေးထိုး
လိုက်ပေမယ့် လူးလူး.. ဥတ္တနေပေါ်မှာ စိတ်မဆိုးရက်ပေ။
ဥတ္တနေ စိတ်ချမ်းသာနေတာကိုပဲ မြင်ချင်သူ..။

“ဟိ...ဟိ”

ခြံရှေ့မှ ကားဟွန်းသံကြောင့် ထိုင်နေရာမှ အားလုံး
ထပြီးရပ်လိုက်ကြရသည်။ ဥတ္တနေက အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ပြီး
အဘွားဖြစ်သူကို ကြိုလေသည်..

“လူလေး...”

“မေမေကြီး...”

ကားပေါ်မှ ဆင်းတာနဲ့ ဥတ္တနေကို လက်ကလေး
ကမ်းပြီး.. အိမ်ထဲဝင်ခဲ့သည်။ ခက်ခက်ခက်ကတော့ သိပ်ပြီး
အစာမကြေ.. မြေးချင်းအတူတူ ဖြစ်လျက်နဲ့ ဥတ္တနေပေါ်မှာ
အဘွားဖြစ်သူက အချစ်ပိုတာကို မနာလိုပေ..။

ပိုပြီး မနာလိုတာက.. အဘွားအမွေတွေကို ဥတ္တနေ
တစ်ဦးတည်းအတွက် ပေးခဲ့ခြင်းပင်.. ဒါပေမယ့်အဘွားရှေ့
မှာတော့ မကျေနပ်တဲ့အမူအရာကိုတော့ မပြရဲပေ.. ဘာ
ကြောင့်လည်းဆိုတော့ အဘွားပေးထားတဲ့ စိန်ဘယက်ကြီး
ကို ပြန်ပြီးတောင်းသွားမှာကို ကြောက်နေလို့ပင် ဖြစ်သည်။

“အားလုံးနေကောင်းကြတယ်နော်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ဥတ္တနေနှင့် အတူညီခန်းတွင်.. ဒေါ်စောလုံထိုင်
နေချိန်တွင်.. မာမိက ဖန်ခွက်လေးဖြင့် ရေတိုက်တာကို
သောက်ပြီး..

“မောင်ငြိမ်းသူ ရောက်ပြီလား...”

“ဟုတ်ကဲ့.. ရောက်ပါပြီ အမေ...”

ဒက်ဒီ.. အဘွားရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

“မောင်ငြိမ်းသူ.. ရှေ့နေကြီး ဦးကောင်းထွန်းဆီကို
ဖုန်းဆက်.. ငါကတွေ့ချင်တယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ.. ခု ဆက်ရမှာလား”

“ခု.. မဟုတ်သေးဘူး မနက်ဖြန်ဆက်လိုက်”

ဒေါ်စောလုံ.. အမွေကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လုပ်
ဆောင်တော့မည်ကို အားလုံးသဘောပေါက်လိုက်သည်။

ရှေ့နေကြီး ဦးကောင်းထွန်းက မိသားစုရဲ့ အကျိုး
ဆောင်ရှေ့နေကြီး.. ဒေါ်စောလုံစကားမပြောသေးဘဲ..
အမောဖြေနေသည်.. အသက်အရွယ်က (၈၀)ဝန်းကျင်ထဲ
ရောက်နေပြီဆိုတော့ ကျန်းမာရေးက တစ်ရက်ထက်တစ်ရက်
မကောင်းတော့ပေ..။

“အားလုံး ငါပြောစရာ ရှိတယ်...”

“အမေရယ်.. အေးအေးဆေးဆေးနားပြီးမှ ပြော
ရောပေါ့...”

“မနားနိုင်ဘူး.. ငါ့ကျန်းမာရေးက နေ့လားညလား ပဲ.. သေခြင်းတရားဆိုတာ အသက်အရွယ်ကြီးရင့် လာသူ အတွက်.. နာရီတိုင်းမှာ ရှိနေတယ်”

ဒေါ်နေခင်.. စကားမဆက်ရဲတော့ပေ။

“ငါ.. ဒီကို လာတာ၊ ငါ့မြေးလေး ဥတ္တနေကြောင့် လာတာပဲ.. ဒီကနေ့ကိစ္စပြီးလို့ ပြန်သွားပြီဆိုရင် နောက် တစ်ခေါက်မလာနိုင်တော့ဘူး.. ငါ့ရဲ့ခန္ဓာကို ဗုဒ္ဓအရိပ် အောက်မှာခဝါချသွားမှာ.. ဒါကြောင့် ငါ့မှာ ပေးစရာကျန် တဲ့အမွေကိစ္စအတွက် လာပြီးစီစဉ်တာပဲ”

အားလုံးတိတ်ဆိတ်ပြီး.. ဒေါ်စောလုံစကားသံကို နားစွင့်နေကြ၏...

ဒေါ်စောလုံ.. ဥတ္တနေ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင် ပြီးမှ...

“မိုးကုတ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့အိမ်ကြီးကိုတော့ သာသနာ့ အဆောက်အအုံအဖြစ် လှူဒါန်းလိုက်ပြီ.. အတွင်းပစ္စည်း အားလုံးနဲ့ ဘဏ်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ ငွေသိန်း(၁၀၀၀)ကို ဟောဒီ ငါ့မြေးလေးကို လွှဲပေးမယ်...”

“ဟင်...”

“ဟယ်...”

ဒေါ်စောလုံ နှုတ်မှပြောသည့် စကားကို ကြားရသော

ကြောင့်.. အားလုံးမျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းစက်သွားသည်။ ဥတ္တနေကတော့ သိပ်ပြီးမတုန်လှုပ်ပေ။

“ဒီအပေါ်မှာ.. ဘယ်သူ ကန့်ကွက်ချင်လဲ”

“ကျွန်တော်တစ်ခု ပြောပါရစေ...”

ဦးဘုန်းလှံက သိပ်ပြီးမကျေနပ်သော အမူအရာဖြင့်-

“သားသမီးတွေ ပေးတာကျတော့ ဒီလောက်ငွေ ကြေးမများဘဲ.. မြေးကိုပေးတာက အရမ်းကို များနေတာ၊ သိပ်ပြီးသဘာဝမကျဘူး”

“ဘုန်းလှံ...”

ဒေါ်စောလုံအသံက တင်းတင်းရင်းရင်း...

“မင်းက.. ကြေးတိုက်ရအောင် မင်းရှာဖွေခဲ့တဲ့ ငွေ၊ ဘယ်နှစ်ပြားရှိလို့လည်း ပြောစမ်း.. မင်းတို့ကို ငါကမွေးခဲ့ လို့ ခုလိုလူဖြစ်နေတာ.. ဒီအပေါ်မှာ ငါတို့က ပေးသင့် ပေးထိုက်တာကို ပေးခဲ့ပြီးပြီ.. ဈေးမဆစ်နဲ့ ဘုန်းလှံ၊ တရားတယ်.. မတရားဘူးဆိုတဲ့ စကားကို မင်းဘက်က ပြောပိုင်ခွင့်မရှိဘူး.. ဘယ်သူဘာပြောချင်သေးလဲ”

အားလုံး နှုတ်ပိတ်ပြီး.. ငြိမ်နေချိန်တွင် ဦးဘုန်းလှံ ထိုင်ရာမှ ထမည်အပြု...

“ဘုန်းလှံ နေဦး...”

ဒေါ်စောလုံ.. မောနေတာကြောင့် စကားကို နား

လိုက်ပြီး...

“မင်းတို့ကို ခွဲဝေပေးထားတဲ့ အမွေသေတမ်းစာကို ပြန်ပြီးဖတ်ကြရဲ့လား.. ဘုန်းလှဲ့၊ အေး.. သေသေချာချာ မဖတ်ရသေးဘူးဆိုရင်၊ ငါက ပြောပြမယ်.. မြင့်မြင့် စာချုပ် သွားယူစမ်း၊ မင်း.. နားထောင်ပြီးမှသွား”

ဦးဘုန်းလှဲ့ပြန်ပြီး ထိုင်နေလေသည်။

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့် စာချုပ်ကို ယူလာ၍ ဒေါ်စောလုံ ကို ပေးလိုက်သည်။

“စာချုပ်ထဲမှာ အမွေကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးရေးထား တာက.. သားသမီးသုံးယောက်ကို ခွဲဝေပေးတဲ့အမွေတွေ ကို (၂)ပိုင်းခွဲပြီး.. ပေးထားတယ်။ ပထမပိုင်းအနေဖြင့် အမွေကိစ္စခွဲဝေပြီးတဲ့အချိန်မှာ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ အမွေရဲ့ ထက်ဝက်ကို ဘဏ်မှာအပ်ပြီး ယူသုံးပိုင်ခွင့် ရှိတယ်.. ကျန် တဲ့ တစ်ဝက်ကို မိဘတွေသေဆုံးချိန် (သို့မဟုတ်) မသေဆုံး မီ မိဘတွေရဲ့ ခွင့်ပြုသဘောတူညီချက်ဖြင့် သုံးပိုင်ခွင့်ရှိ တယ်.. အကယ်၍ မိဘပေါ်မှာ ငြိငြင်အောင်ပြုလုပ်ခဲ့ ပါက ကျန်ရှိတဲ့အမွေတစ်ဝက်ကို.. မိဘများမှ ပြန်လည် သိမ်းပိုင်ခွင့်ရှိတယ်.. မင်းကြားတယ်နော် ဘုန်းလှဲ့”

ဦးဘုန်းလှဲ့ ဘာမှမပြောဘဲ.. ခေါင်းငုံ့နေလျက်-

“ငါ့ရှေ့က ခြေလှမ်း(၅)လှမ်းပဲ လှမ်းလိုက်လေ.. ငါ

ဘာဆက်ပြီး လုပ်မယ်ဆိုတာ မင်းသိသွားစေရမယ်၊ ကဲ.. မင်းသွားနိုင်ပြီ.. ဘုန်းလှဲ့”

ဒေါ်စောလုံဖန်ခွက်ထဲက လက်ကျန်ရေကို မော့ သောက်ပြီး.. ဦးဘုန်းလှဲ့ကို ကြည့်နေပေမယ့်၊ ဦးဘုန်းလှဲ့ ထိုင်ရာက မထပေ။

“သားမှားသွားပါတယ်..”

“ဒီတစ်ခါ.. အမှားဟာ၊ နောက်ဆုံးအမှားဖြစ်ပါစေ၊ လူလေး.. အဘွားကို အပေါ်ထပ်ကိုလိုက်ပို့”

ဒေါ်စောလုံ.. ဥက္ကဋ္ဌနေကို တွဲပြီး၊ အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားချိန်တွင်.. ဦးငြိမ်းသူမှ လွဲပြီး၊ ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်၊ ဒေါ်နေခင်၊ ဦးဘုန်းလှဲ့တို့ မကျေမချမ်းနှင့်..။

အခန်း ◀ ၇ ▶

“သူဌေးလေးကြွလာပါလား...”

ဥတ္တနေ... ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းတစ်ဦးဖြစ်သော
ဌေးကြွယ်မှ အမိန့်ရအပေါင်ဆိုင်ထဲကို လှမ်းဝင်လာသော
ဥတ္တနေအား ပြောလိုက်သည့်အသံ...

“ကုပ်သွေးစုတ်... သူဌေးကတော့ ပြောတော့မယ်”

“ကုပ်သွေးစုတ်တယ်ဆိုတဲ့စကားတော့ မပြောပါနဲ့ကွာ”

“ဘာလဲ... မဟုတ်လို့လား၊ ခန့်ရှင်စီးပွားရေးနဲ့ ကြီး
ပွားနေတဲ့ကောင်ကများ...”

“ဟေ့ကောင်ရ... ငါတို့က စီးပွားရေးမပြေလည်သူတွေ
အတွက်၊ ပြေလည်မှုရှိစေအောင် အကျိုးဆောင်ပေးနေတာကွ”

ဌေးကြွယ်... အပေါင်ဆိုင်အခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး၊
ဥတ္တနေဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လေတော့သည်။

သစ္စာမွန်စာပေ

မည်မျှသော ညီမျှခြင်း

၅၅

“ထားလိုက်ပါတော့ကွာ...”

“ငါ့ဆီကို လာတာ... ပစ္စည်းပေါင်ချင်လို့တော့ မဟုတ်
တန်ပါဘူး”

“ရုပ်ကို ကြည့်ပြီးပြော...”

“သိပြီးသားပါ... သူဌေးလောင်းရယ်၊ မင်းအဘွားက
အမွေတွေကို အပြီးလွှဲပေးလိုက်ပြီဆို... ဟုတ်လား”

ဌေးကြွယ်စကားကို ခေါင်းသာညိတ်ခဲ့ရပေမယ့်...
အသက်တော့ မပါသလို...။

“မင်းကြည့်ရတာ... အမွေရတာကို မပျော်သလိုပါ
လား... နေ”

“ပျော်စရာကိစ္စမှ မဟုတ်တာဘဲကွာ...”

“ဟေ...”

ဌေးကြွယ်... ဥတ္တနေကို အံ့သြတဲ့မျက်လုံးနှင့် ပြုပြီး
ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘယ်လို ဖြစ်လို့လဲကွ...”

“ဒီအမွေကြောင့်... အိမ်မှာ မာမိရော... အန်တီရော
ငါ့အပေါ်မှာ သိပ်ပြီးမကျေနပ်ကြဘူး... ဖြစ်နေတယ်”

“ဒါတော့ကွာ... မကျေနပ်စရာမှမဟုတ်တာ၊ အမွေ
တွေကို တခြားသူစိမ်းတစ်ယောက်က ရသွားတာမှ မဟုတ်
တာ... ကိုယ့်သွေးရင်းသားရင်း ရတဲ့ကိစ္စပဲ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ငါလည်း နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေတယ်.. အဆိုးဆုံးက ငါ့ဦးလေးကွ... ”

“ဦးဘုန်းလှလား...”

“ဟုတ်တယ်”

ဥတ္တနေရလိုက်တဲ့ အမွေဟာ.. မိသားစုကြားမှာ စိတ်ဝမ်းကွဲစရာဖြစ်နေသလို...

“မင်း.. ဒက်ဒီကရော ဘာပြောသလဲ”

“ဒက်ဒီကတော့.. မင်းသိတဲ့အတိုင်း၊ အမွေကိစ္စကို ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မပြောဘူး.. အင်း ပြောတဲ့စကားတစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ငါ့သားကံကောင်းတယ်တဲ့...”

ဥတ္တနေ ထိုင်နေတဲ့ ထိုင်ခုံနောက်မှိုကို မှီပြီး.. ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“မင်းအဘွားက.. ဘယ်လို စီစဉ်ခဲ့သေးလဲ”

“ငါရတဲ့ အမွေတွေကို ငါအိမ်ထောင်ကျတာနဲ့ လွဲယူပိုင်ခွင့် ရှိပြီ”

“မင်းကိုရတဲ့.. မိန်းမကတော့ ကံကောင်းပြီ”

“ငွေဟာ.. အိမ်ထောင်ရေးအတွက် ကံကောင်းခြင်းလား.. ဒါဆိုရင်တော့ ဒီကံကောင်းခြင်းဟာ၊ ငါ့အတွက် ကံဆိုးခြင်းပဲ.. ငွေကြွယ်”

“မင်းက.. အိမ်ထောင်ရေးကို ဘယ်လိုစဉ်းစားထား

လို့လဲ.. နေ”

“အိုက်စပ်စပ်ဖြစ်နေတာကြောင့်.. အပေါ်အစိုကြယ်သီးကို ဖြုတ်၍...”

“အချစ်နဲ့အစပြုတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိုပဲ လိုချင်တယ်”

“မင်းလို လူအတွက်အချစ်ကို ရှာဖွေဖို့ခက်ပါဘူး၊ နေ.. ခဏ...”

အပေါင်ဆိုင်ထဲသို့ ပစ္စည်းပေါင်သူတစ်ဦးဝင်လာသဖြင့်.. ငွေကြွယ် ထိုင်နေရာမှထသွားချိန်တွင် ဥတ္တနေ.. ချစ်သူဆိုသော လူတစ်ယောက်ကို ရင်နဲ့ရှာဖွေတော့.. မျက်လုံးထဲတွင် မိန်းကလေးနှစ်ဦးကို တွေ့မြင်လိုက်သည်။

“လူးလူးနှင့် ပန်းမှုံ...”

လူးလူးကတော့.. ဥတ္တနေနှင့် အနီးစပ်ဆုံးမှာ ရှိနေပေမယ့် ချစ်သူတစ်ယောက်လို ခံစားလို့မရနိုင်တဲ့သူ...။

ပန်းမှုံကို.. ဥတ္တနေချစ်နေခြင်းလား၊ ကြိုက်နေခြင်းလား သိပ်ပြီးဝေခွဲမရ...။

“ကဲ.. စကားဆက်ရအောင်”

ငွေကြွယ်က နေရာတွင် ပြန်ထိုင်ကာ..

“ဘာ.. စကားဆက်ရမှာလဲ”

“အိမ်ထောင်ရေးကို အချစ်နဲ့ ရှာဖွေမယ်ဆိုတော့.. မင်းက ချစ်သူရောတွေ့ပြီးပြီလား”

“မတွေ့သေးဘူး... ”

“မင်းနဲ့ကွာ”

ဌေးကြွယ်ခေါင်းကုတ်ပြီး၊ စိတ်ပျက်သလိုဖြစ်သွားသည်။

“ဪ... မေ့နေလိုက်တာ နိုင်ငံခြားပြန်လေး၊ လူးလူးရော”

“ဝေးရော...”

“မဝေးပါဘူးကွာ... မင်းတို့နှစ်ယောက် အိမ်ချင်းကပ်လေ”

“အိမ်ချင်းသာ ကပ်နေတာ... လူချင်းက ဝေးတယ်”

“ကောင်မလေးက... မင်းကို ကျနေသလိုပဲ”

“လူးလူးက... ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက ဒီလိုပဲ နေတတ်တာပါ”

“နေ... မထင်နဲ့၊ အချိန်ကာလတွေ ရွှေ့လျားနေသလို လူ့စိတ်တွေကလည်း အမြဲရွှေ့လျားနေတယ်... ပုံသေနိယာမ မရှိဘူး”

“ဒါတော့ မတတ်နိုင်ဘူးကွာ... ငါကတော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် သံယောဇဉ်ထက်ပိုပြီး ချစ်လို့မရဘူး”

ဥတ္တနေ... ထိုစကားလေးကို ရင်ထဲကအရှိအရှိအတိုင်း ပြောလိုက်ခြင်းပင်။

“မင်း... ဘက်က ဘယ်လိုစီစဉ်ထားလဲ”

“ဘာကို... စီစဉ်ရမှာလဲ”

“အိမ်ထောင်ပြုဖို့လေ”

“ခုချိန်မှာ ငါ့ ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှမရှိသေးဘူး၊ ကဲ... ဒါတွေထားလိုက်... မင်းဆီကို ငါလာတာ၊ အိမ်ထောင်ရေး အကြောင်းဆွေ့နွေးဖို့ မဟုတ်ဘူး... စိတ်ပြေလက်ပျောက်ထွက်လာတာ”

ဌေးကြွယ်နှင့် ဥတ္တနေ အထက်တန်းကျောင်းသား ဘဝကတည်းက၊ အတူတူနေခဲ့သလို (၁၀)တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ် အသီးသီးတက်ကြပေမယ့်... အတွဲကမပျက်ခဲ့ကြပေ။ ဌေးကြွယ်က စီးပွားရေးဖြင့် ဘွဲ့ရပြီး၊ မိဘတွေလုပ်ကိုင်သော အမိန့်ရ အပေါင်ဆိုင်နှင့်စတိုးဆိုင်ကို ဦးစီးပြီး လုပ်ကိုင်နေသူ...

အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝတွင်... အတွဲဆုံး သူငယ်ချင်း(၃)ယောက်ရှိခဲ့၏... ဥတ္တနေ၊ ဌေးကြွယ်၊ ဝေပိုင်စိုး။ ဝေပိုင်စိုးက တက္ကသိုလ်တွင် ကျောင်းတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ကျောင်းထွက်ပြီး... အပြင်လောကကို ရောက်သွားခဲ့သည်။

“နေ... မင်း ဟိုကောင်၊ ဝေပိုင်သတင်းဘာကြားလဲ”

“သတင်းကြားတာမဟုတ်ဘူး... လူကိုတွေ့ခဲ့တာ၊ ဒီကောင် ဆိုက္ကားနင်းနေတယ်...”

“ဟာကွာ... စိတ်မကောင်းစရာ”

ဝေပိုင်စိုးမှာ အရင်က ချမ်းချမ်းသာသာနှင့် နေထိုင်ခဲ့သူ၊ ဒီနောက် ဝေပိုင်စိုးတို့ မိသားစုစီးပွားပျက်ကာ... အိမ်နှင့် ခြံကို ရောင်းပြီး၊ တခြားတစ်နေရာကို ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့

ကြသည်။ အဆက်အသွယ်လုံးဝကို မရတော့... လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်ကမှ လှိုင်သာယာဈေးတစ်ခုတွင် ဆုံရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီကောင်ပါးစပ်က အရက်နဲ့တထောင်းထောင်းနဲ့ အရက်သမားဖြစ်နေတယ်... နဂိုကတည်းက အရက်ဆိုရင် ကြိုက်တဲ့ကောင်၊ အခုလိုစီးပွားရေးပျက်ပြီး စိတ်ထိခိုက်တော့ အရက်ဖိသောက်ရာကနေ ခုလိုဖြစ်သွားတာနေမှာ...”

“အိမ်ထောင်ရော ကျသွားပြီလား...”

“ငါပြောတော့ မကျသေးဘူး။ သူ့အမေနဲ့အတူနေတယ်”

“သူ့အစ်မတွေကရော...”

“သူ့အစ်မတွေကတော့ အိမ်ထောင်အသီးသီး ကျသွား ပြီး၊ သူတို့စီးပွားရေးနဲ့သူတို့တောင် အဆင်မပြေကြဘူး။ ငါ တောင်တွေတုန်းက ပေးခဲ့ရတယ်... ငါတို့ကို ဆက်သွယ်ဖို့တော့ ပြောခဲ့တယ်...”

“ငါ့ဆီရောက်လာရင်လည်း ကူညီရမှာပေါ့...”

သူငယ်ချင်း ဝေပိုင်စိုးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလေ သည်။

ပန်းမဲ့နားမှ နားကပ်ကလေးကို ချွတ်ပြီးစိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ ထိုနားကပ်ကလေးသည် ဖခင်ဖြစ်သူ မဆုံးခင် နှစ်က လုပ်ပေးခဲ့သော နားကပ်ကလေးမို့ ပန်းမဲ့အရမ်းကို မြတ် နိုးသည်။

ခု... အမေကျန်းမာရေး အခြေအနေက ဆေးမြီးတို နှင့် ကုလို့မရတော့သည့် အခြေအနေကို ရောက်နေပြီ... ဆက်ပြီးကုနေလျှင် အမေကို သေတွင်းသို့ပို့နေသလိုသာ။ အမေရောဂါက အစာအိမ်ရောဂါ... ခွဲစိတ်မှသာလျှင် ရနိုင် မည့်အခြေအနေ... ပထွေးဖြစ်တဲ့ ဦးဘမောင်က ဘာမှအား ကိုးရတာမဟုတ်...။

ပန်းမဲ့... ဈေးထဲတွင် မဲစုထားပေမယ့်၊ သူ့အလှည့်က လိုသေးသည်။ အမေက ချက်ချင်းဆေးရုံတင်ပြီး ခွဲစိတ်ရမှာ ဆိုတော့ သူ့နားကပ်ကလေးကို ပေါင်ပြီး၊ သူ့မှာရှိတဲ့ငွေနဲ့ ခွဲစိတ်

ရမှာပဲ..

အပေါင်ဆိုင်ရှေ့ကို ရောက်တော့.. ဝင်ဖို့ခြေလှမ်းက တဲ့နွေးနွေး၊ ပန်းမုံပေါင်တာနဲ့တာကို တစ်ခါမှလုပ်ဖူးတာ မဟုတ်.. ခုဟာက မဖြစ်မနေအခြေအနေမို့သာ လာခဲ့ရတာ။ အပေါင်ဆိုင်ဆိုပေမယ့်.. ပန်းမုံတို့ရပ်ကွက်က အပေါင်ဆိုင် မဟုတ်.. တခြားရပ်ကွက်က အပေါင်ဆိုင်၊ ရပ်ကွက်အပေါင် ဆိုင်ဆိုရင် ကဲ့ရဲ့ချင်သူတွေကခပ်များများ.. ဒါကြောင့် ရပ် ကွက်ကမသိတဲ့ အပေါင်ဆိုင်ကို ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အပေါင်ဆိုင်ထဲ လှမ်းကြည့်တော့ လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့.. သံဇကာအစိမ်းလေးကာထားတဲ့ ရွှေမှာရပ်ပြီး၊ အထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လူတစ်ယောက်ထွက်လာ သည်။

“ဘာပေါင်ချင်လို့လည်း.. ညီမ”

“ဟို.. ဟို.. နားကပ်ပေါင်ချင်လို့ပါ”

“ပြလေ...”

ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်ပေါင်ပေမယ့်၊ ရင်က ခပ်တုန်တုန်၊ ပန်းမုံလက်ထဲက နားကပ်လေးကို ထိုလူကြီးကိုင်ကြည့်ပြီးမှ-

“ဘယ်လောက်ယူမလဲ.. ငါတို့ဘက်က အမြင့်ဆုံး ပေးနိုင်တာကတော့ (၂) သောင်းပဲ...”

ဟင်.. ပစ္စည်းဈေးကလည်း ထက်ဝက်မကချေ.. ပန်းမုံနားကပ်လေးက (၆)သောင်းလောက်တန်သည်။ ပန်းမုံ

မျှော်လင့်ချက်က (၄)သောင်းလောက်.. ခုတော့ တခြားစီ ဖြစ်လေပြီ...

“ထပ်ပြီးမြင့်ပေးလို့ မရဘူးလား”

“မရနိုင်လို့ပါ.. ဒါထုံးစံအတိုင်း ပေးတာပဲ”

ဥတ္တနေ.. သူ့မျက်လုံးကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွား သည်.. အပေါင်ဆိုင်တွင် ပစ္စည်းပေါင်နေသူက ပန်းမုံ၊ ငွေကြွယ်နှင့် ပန်းမုံပြောနေတဲ့ စကားတွေကို.. အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

ပန်းမုံက ဥတ္တနေကို လှမ်းပြီးမမြင်နိုင်.. တံခါးချပ်က ကွယ်ထားသည်။

“ဒါဆိုရင် တခြားဆိုင်ကို သွားပြီးပေါင်ကြည့်ပါဦး မယ်...”

“သွားပေါင်ကြည့်လေ...”

ပန်းမုံ.. နားကပ်လေးကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့်ပြန်ထုပ် ကာ.. ဆိုင်ထဲမှထွက်သွားသည်နှင့်...

“ငွေကြွယ်...”

ဥတ္တနေ.. ငွေကြွယ်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး

“ကောင်မလေး.. လိုချင်သလောက်ပေးလိုက်ပါ”

“နေ...”

ငွေကြွယ်.. အံ့အားသင့်စွာနှင့် ဥတ္တနေကို ကြည့်နေ

တော့၏...

“ဒီငွေအတွက် ငါတာဝန်ယူတယ်.. မြန်မြန်လှမ်းပြီး ခေါ်လိုက်...”

ဌေးကြွယ်.. ဥတ္တနေစကားအတိုင်း ပန်းမှုံကို လှမ်း ခေါ်လိုက်ရပေမယ့်၊ ဥတ္တနေကို ဘယ်လိုမှနားမလည်...

ပန်းမှုံ.. မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းစုံတို့.. နောက်မှလှမ်းခေါ်သောအသံကြောင့် ပထမ ငွေထက်တော့ နည်းနည်းပိုတော့မည်ဆိုတာကို သဘော ပေါက်လိုက်သည်။

“မင်း.. ဘယ်လောက်ယူချင်တာလဲ”

“(၄)သောင်းလောက်ပါ...”

“များ...”

များတယ်လို့ ပြောမယ်ကြံပြီး.. ဥတ္တနေကို လှမ်း ကြည့်တော့.. မျက်လုံးဖြင့်ပေးလိုက်ဟု လှမ်းပြီးပြောသဖြင့်-

“ယူသွားလေ.. အတိုးကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

အတိုးက ထုံးစံဟုသာ ပြောသောစကားကို.. ခေါင်း ညိတ်ပေမယ့်.. ပန်းမှုံမသိ၊ အိမ်ပြန်ရောက်မှ ကေသီတို့ကို မေးရမည်။ ကေသီက.. သူနားကပ်က ဝယ်တဲ့ဈေးထက် အပေါင်ဆိုင်မှာ ရွေးလိုက်ပေါင်လိုက်.. အတိုးငွေနဲ့ဆိုရင်

နားကပ်တန်ဖိုးထက် (၁၀)ဆလောက်ဖြစ်နေပြီ...။

“ရေကြည့်လိုက်ဦး”

တစ်ထောင်တန် အရွက်လေးဆယ်ကို ပန်းမှုံရှေ့မှာ ချပေးလိုက်တာကို ရေတွက်ကြည့်ပြီး၊ လွယ်အိတ်ကလေးထဲ ကို ထည့်ကာ.. ခေါက်တုံ့ချည်ပြီးထွက်လာခဲ့သည်။

ညနေ.. အမေ့ကိုဆေးရုံတင်နိုင်ပြီဖြစ်သည်။

“မင်းငွေကို.. ငါ ညနေလာပြီးပေးမယ်”

“နော်.. ငွေက အရေးမကြီးပါဘူး၊ မင်းလုပ်ရပ်ကို ငါ နားမလည်ဘူး”

“ဒီကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး.. ခုချိန်မှာ ငါ့ဘက် က ပြောဖို့တော့ စောသေးတယ်.. ဌေးကြွယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါပြောနိုင်တာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်.. ဘာလဲဆိုတော့ ဒီ ကောင်မလေးကို ငါသနားတယ်ဆိုတာပဲ...”

“ဟေ့...”

ဌေးကြွယ်.. ပါးစပ်က အဟောင်းသား။

“နားကပ်ကို ကောင်မလေး ပြန်မရွေးနိုင်ရင်လည်း ငါလာယူမယ်.. အရင်းရောအတိုးပါ ကျသလောက်ပေးမယ် ကွာ...”

“သူဌေးပေါက်စကတော့ လုပ်ပြီး.. ချမ်းသာတယ် ဆိုပြီး၊ ငွေနဲ့ခြိမ်းခြောက်နေပြန်ပြီ.. ဒီလောက်ငွေနဲ့ ငါ

စီးပွားရေး မပျက်သွားပါဘူး”

“သူငယ်ချင်းနဲ့ စီးပွားရေး မရောယှက်နဲ့လေ...”

“ကောင်းပါပြီဗျာ... တခြားသူတွေဆိုရင်တော့ အတိုးက နည်းနည်းပဲ... မင်းကျရင်တော့ အတိုးကများများပဲဟေ့”

“မတရားမစားနဲ့ ဗိုက်ပေါက်ထွက်သွားမယ်... ဘူဇာရေး...”

“ဟား... ဟား... ဟား...”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်... တစ်ယောက်ပခုံးကို တစ်ယောက်ဖက်ကာ ရယ်မောလိုက်မိချိန်တွင်... ပန်းမုံကတော့ မိခင်ကြီးအတွက်... သူ့အမြတ်နိုးဆုံး နားကပ်လေးကို အပေါင်ဆိုင်မှာ ထားခဲ့ရပြီ... မဟုတ်လား။

ဥတ္တနေ... အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကားကိုဂိုဒေါင် ထဲသို့ မောင်းဝင်မည်အပြု... .

“သား... ကားမသွင်းနဲ့ဦး”

ဒက်ဒီ... ဦးငြိမ်းသူ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာပြီးလှမ်းပြောလိုက်တာကြောင့် ကားကိုနောက်ဆုတ်နေရာမှ... ရပ်ထားလိုက်သည်။

“ဒက်ဒီကို ဆေးရုံလိုက်ပို့ပေးစမ်းကွာ... ဒက်ဒီမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်၊ ဒီနေ့ခွဲစိတ်မယ်ဆိုလို့ သွားပြီးသတင်းမေးမလို့... ဒက်ဒီကားက ဘရိတ်ပေါက်လို့ ဝပ်ရှော့ကိုပို့ထားရတယ်...”

“ဒါဆိုသွားလေ...”

ဒက်ဒီကို ကားတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး... ကားကိုခြံထဲမှ မောင်းထွက်လာရင်း...

“မင်း... စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဗျာ... ”

ဦးငြိမ်းသူ... သားဖြစ်သူမျက်နှာကို ခပ်ရေးရေးလေး
ကြည့်ပြီး... ပြောနေခြင်းပင်။

“ဒက်ဒီ... ဘာကိုပြောနေတာလဲ”

“မင်းမာမိနဲ့ မင်းအစ်မ... မင်းအန်တီတို့ မင်းအပေါ်
မှာ သဘောထားပြောင်းတာကို ဒက်ဒီပြောနေတာ...”

ဥတ္တနေ မငြင်းလို့...

“ဟုတ်တယ်... ဒက်ဒီ၊ အဘွားပေးခဲ့တဲ့အမွေတွေ
တောင် မယူချင်တော့ဘူး...”

“ဘာလို့ မယူရမှာလဲ”

ဦးငြိမ်းသူ... အသံက ခပ်ပြတ်ပြတ်။

“မင်းကိုပေးတဲ့အမွေပဲ... ယူကိုယူရမယ်၊ မြင့်တို့ဘက်
က ခုလိုဖြစ်နေတာကို ဒက်ဒီတော်တော်စိတ်ပျက်တယ်... သား
ကို သူတို့ဆက်ဆံရေးပြောင်းလဲတာကိုတော့ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေ
လို့မရဘူး... အခြေအနေကို ဖေဖေစောင့်ကြည့်နေတာ...”

“ဒက်ဒီရယ်... မပြောပါနဲ့တော့၊ တော်ကြာသားအပေါ်
မှာ မာမိတို့ပိုပြီး ဒေါသဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဒါဖြစ်စရာလားကွ... ကိုယ့်သားသမီး အမွေရတာကို
မနာလိုဖြစ်ရတယ်လို့ လူကြားလို့မကောင်းတဲ့ကိစ္စ... တောက်”

ဦးငြိမ်းသူ... ပြောလည်းပြောဒေါသလည်း ဖြစ်နေ၏။

ဥတ္တနေ... မာမိတို့ကို နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်မိတာတော့
အမှန်၊ ငွေကြေးကြောင့် မိဘနဲ့သားသမီးကြားမှာ သံယောဇဉ်
ပျက်ရတဲ့အထိတော့ မဖြစ်သင့်...။

“မင်း... အဘွားသိရင် မလွယ်ဘူး”

“ဒက်ဒီ... အဘွားကိုသွားမပြောပါနဲ့နော်”

“ပြောပြသင့်ရင် ပြောပြရမှာပဲ၊ ဘယ်နှယ့်ကွာ လူကြား
လို့မကောင်း၊ ဟို... နေခင်ဆိုတဲ့မိန်းမက ပိုပြီးဆိုးတယ်။ ငါက
မရိုးဖြစ်နေလို့ သည်းခံနေတာ နည်းနည်းလေးမှ ကြည့်ရတာ
မဟုတ်ဘူး... ငွေနဲ့ပတ်သက်ရင် ငမ်းငမ်းတက်နေ တာပဲ... မင်း
အမေ၊ မောင်နှမတွေက ငွေနဲ့ပတ်သက်ရင် တကယ့်လောဘ
သားကောင်တွေ... ယောက်ဖဖြစ်တဲ့... ဘုန်းလှုံဆိုတဲ့ကောင်
က ပိုဆိုးတယ်၊ အရက်ကလေးတမြေ... မိန်းမလည်း ရှုပ်သေး၊
ဒီကောင်မျက်နှာနဲ့ ငါ့လက်သီးနဲ့ မိတ်ဆက်ဖို့တော့ နီးနေပြီ”

ဒက်ဒီကြိမ်းလျှင်... တကယ်မလွယ်၊ ဦးငြိမ်းသူက
ပြောလျှင် ပြောသလိုလုပ်တတ်သူ...။

ဆေးရုံပေါ်သို့ ဒေါ်သီတာရောက်ကတည်းက အစားနဲ့
ရေကို မပေးတော့ပေ၊ အော်ပရေးရှင်းလုပ်ဖို့ပြင် ဆင်ထားပြီးဖြစ်
သည်။

ဒေါ်သီတာ. . သမီးလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး စိုးရိမ်
ထိတ်လန့်နေသည်။

“မေမေရယ်. . ဘာမှမကြောက်နဲ့ မေမေဘေးမှာ
မေမေလိုပဲ ခွဲစိတ်ထားတဲ့သူတွေအများကြီး. . .”

သမီးစကားကြောင့်. . ဘေးခုတင်တွေကို မျက်လုံးတွေ
ပြိုကြည့်လိုက်သည်။ ခွဲစိတ်ပြီးလို့ လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်နေ
တော့. . စိတ်အားငယ်တာနည်းနည်းတော့ လျော့
နည်းသည်။

သမီးဖြစ်သူမျက်နှာလေးကို သေသေချာချာကြည့်
တော့. . နားတွင် နားကပ်မရှိ။

“သမီး. . နားကပ်ရော”

“အိမ်မှာ ထားခဲ့တယ်”

မိခင်ဖြစ်သူ စိတ်မကောင်းမွာစိုးလို့. . ပန်းမဲ့ အမှန်
အတိုင်းမပြောချင်. . .။

“ဟုတ်ရဲ့လား. . သမီးရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်. . နားကပ်နောက်ပိတ်က ချောင်နေလို့
တမင်ဖြုတ်ထားခဲ့တာ. . .”

ဒေါ်သီတာ. . သမီးစကားကို သိပ်မယုံချင်ပေ။

“ဆေးရုံတက်တဲ့ငွေ သမီးဘယ်ကရလဲ. . .”

“မဲငွေကြိုပြီးထုတ်လာတာ၊ အန်တီစန်းဝင်းက အမေ
ဆေးရုံတက်ရမယ်ဆိုလို့ ကြိုပြီးထုတ်ပေးတာပါ”

“ဟုတ်ရင်လည်း ပြီးတာပါပဲကွယ်. . ဒီနားကပ်လေးက
သမီးဖေဖေရဲ့ အမှတ်တရပစ္စည်းလေးမို့ပါ. . .”

နားကပ်အကြောင်းကို ပြောရင်း၊ ရင်ထဲမှာမကောင်း
ပေမယ့် မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ထက်. . ဘာမှတန်ဖိုး
မရှိနိုင်ပေ. . .။

ဖေဖေသိရင် ခွင့်လွှတ်မှာပါ. . .။

ဒေါ်သီတာ ခုတင်ဆီကို. . ထမီအနီနှင့် သူနာပြု
ဆရာမနှစ်ဦး ရောက်လာပြီး၊ လူနာတင်တွန်းလှည်းလေးပါ
ပါလာသည်။

“ဒေါ်သီတာ.. ခွဲစိတ်ခန်းဝင်ရမယ်”

“သမီး...”

“မေမေ.. ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ပန်းမုံလက်ကလေးကို အတင်းဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကလေးကို.. ပန်းမုံဖြေချလိုက်ပြီး၊ လူနာတွန်းလှည်း ပေါ်သို့ အမေ့ကို ဘေးမှကူပြီးတင်လိုက်သည်။ ခွဲစိတ်ခန်း မဝင်ခင်.. အမေ့ကို ဝတ်ထားသော အဝတ်အစားများကို ချွတ်ပြီး ပန်းမုံကို ပေးလိုက်သဖြင့် သေသေချာချာခေါက်ပြီး၊ ကြွပ်ကြွပ် အိတ်ကလေးထဲသို့ ထည့်ကာ ခွဲစိတ်ခန်းအပြင်ရှိ သစ်သားခုံ တန်းရှည်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

စိတ်ထဲတွင်လည်း ဘုရားစာများကို မှတ်မိသ၍.. ရွတ်ဆိုနေသည်။

“မေမေချောချောမောမော ဖြစ်ပါစေ၊ ဘေးအန္တရာယ် ကင်းပါစေ...”

ဦးငြိမ်းသူ ခွဲစိတ်လူနာဆောင်ထဲကို ဝင်သွားသဖြင့် ဥတ္တနေ အပြင်တွင် ရပ်စောင့်ပြီး.. ခွဲစိတ်ခန်းဘက်သို့ မျက်လုံး ရောက်သွားတော့...

“ဟင်...”

မျက်နှာကို လက်ဝါးကလေးဖြင့် အုပ်ပြီး၊ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် မိန်းကလေးကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့..

ပန်းမုံဖြစ်နေသည်။ စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့်လား မသိ၊ ဆံပင်လေးများ ကိုပင် သပ်သပ်ရပ်ရပ်မလုပ်နိုင်ဘဲ.. လက်ကိုင်ပဝါလေးနှင့် ပြီးစလွယ်ချည်ထားသည်။

သူမဝတ်နေကျ ရှပ်အင်္ကျီခပ်နွမ်းနွမ်းလေးနှင့် ချိတ်ထမီ မရမ်းရောင်လေးကို ဝတ်ဆင်လျက်.. ထိုင်နေသော ပန်းမုံနားကို လျှောက်သွားကာ...

ပန်းမုံနှုတ်ဖျားမှ ဘုရားစာဆိုနေတာကို ကြားနေရသဖြင့်.. မခေါ်ဘဲ ဘေးတွင်ရပ်နေလိုက်သည်။ ပန်းမုံကတော့ ဥတ္တနေရောက်နေတာကို သတိထားမိပုံမပေါ်.. သူ့သောကနှင့်သူ၊ ပန်းမုံနှုတ်ဖျားလေး ငြိမ်သွားမှ...

“ပန်းမုံ...”

“ရှင်.. အယ်...”

“ဘယ်သူဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ဟို.. ဟို.. အမေ၊ အစာအိမ်ခွဲလို့...”

“ဪ...”

ပန်းမုံဘေးတွင် ဥတ္တနေဝင်ပြီးထိုင်တာမို့.. ပန်းမုံထိုင်ခုံနေရာလေးကို အနည်းငယ်ရွှေ့ပေးလိုက်သည်။ ရင်တွေထဲမှာ အမေ့အတွက်ရော၊ ဥတ္တနေအတွက်ပါ.. ရောပြီး၊ ရင်တွေက ဖိုလို့၊ ပန်းမုံနဲ့တွေ့ဖူးတဲ့ ယောက်ျားတွေထဲမှာ ဥတ္တနေဟာ.. ပြိုင်ဘက်ကင်းအောင် ချောသူတစ်ဦး၊ ကိုယ့်

ဝါးချဉ်ကိုယ်ချဉ်နေသလား.. မသိ။

ဥတ္တနေ.. ဌေးကြွယ် အပေါင်ဆိုင်တွင် ပန်းပွဲနား ကပ်ဘာကြောင့် လာပေါင်ရတယ်ဆိုတာကို သဘောပေါက် လိုက်သည်။

သူမမျက်နှာတွင်.. သနပ်ခါးလေးတွေက ဟိုတစ်စ ခီတစ်စ၊ မိခင်အတွက်.. သူမမျက်နှာတွင် သနပ်ခါးမကပ်နိုင် ချေ..။ ပန်းပွဲနှုတ်ဖျားက ဥတ္တနေကို ပြောစရာစကားရှာမ တွေ့ဘဲ.. ပေါင်ပေါ်က ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကလေးကိုသာ အတင်းဖိညစ်နေသည်။

“အခက်အခဲရှိရင်.. ကူညီချင်တယ်။ ဒီစကားကို ပြောလို့ တစ်မျိုးတော့မထင်ပါနဲ့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းသဘော နဲ့ ပြောတာပါ..”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်.. အစ်ကို”

ဥတ္တနေဆီက အကူအညီလေးကိုပဲ ကြားရတာနဲ့.. ပန်းပွဲအရမ်းကို ကျေနပ်မိ၏။

“ဆေးရုံတက်ရတယ်ဆိုတာ.. မလွယ်ဘူး၊ အရမ်း အကုန်အကျများတာ..”

ပန်းပွဲခေါင်းပဲ ညိတ်မိသည်။

ဥတ္တနေရဲ့ စကားလေးတွေက ကရုဏာနှင့်အကြင်နာ ရိပ်တွေကပ်ပါနေလို့ ပန်းပွဲ.. ဥတ္တနေပြောသလို မိတ်ဆွေ

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို့.. ချက်ချင်းပင် သတ်မှတ်ထားမိ သည်။

“သားရေ.. သွားရအောင်”

ဦးငြိမ်းသူ.. သားဖြစ်သူ ဥတ္တနေနှင့် ကောင်မလေး စကားပြောနေတာကို လှမ်းကြည့်ပြီး၊ အကဲခတ်မိသည်။

ဥတ္တနေတွင် အိမ်ချင်းကပ်.. လူးလူးကလွဲပြီး၊ တခြား မိန်းကလေးများနှင့် ခုလိုတွေ့ခဲ့ရတာမျိုး မရှိလှပေ။ ကောင် မလေးကို သားခေါ်သလိုလိုနှင့် အနီးကပ်ကြည့်တော့ သာမန် လူတန်းစားထဲက မိန်းကလေးတစ်ဦးဆိုတာ သိလိုက်ရသည်။

ကောင်မလေး ရုပ်ရည်စား.. လူးလူးတို့လို ပြင်ဆင် ခြယ်သခြင်း မရှိဘဲ၊ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်လေးနှင့် လှနေတဲ့သူတစ် ယောက်ဆိုတာတော့.. မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“သွားခွင့်ပြုဦးနော်.. နောက်နေ့မှ လာခဲ့ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့..”

ပန်းပွဲဘေးမှ ဥတ္တနေ ထလိုက်သောအခါ.. သူမရဲ့ လက်ကျန်သနပ်ခါးနဲ့လေးက ကပ်ပြီးပါလာခဲ့သလို..။

အနီး ◀ ၈ ▶

ထမင်းဝိုင်းတွင် အားလုံးစားသောက်ပြီးချိန်တွင်..
ဦးငြိမ်းသူ လက်ကိုသုတ်ရင်း...

“ဘယ်သူမှ မထနဲ့ဦး”

အသံကို နည်းနည်းလေးတင်ပြီး ပြောလိုက်တာမို့
ဦးငြိမ်းသူမျက်နှာကို အားလုံးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။ အားလုံးဆို
ပေမယ့် ဥက္ကဋ္ဌနေကတော့ မရှိ.. အလုပ်ကိစ္စနှင့်အပြင်ကို သွား
နေသည်။

ရှိနေတာက.. ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်၊ ဒေါ်နေခင်နှင့်
ခက်ခက်ခင်...

“မင်းတို့အချိုးတွေကို ပြင်မလား.. ငါ ပြင်ပေးရမလား”

“ကိုငြိမ်းစကားက ဘာလဲ”

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်မှ ထမင်းစားပြီးအချို့တည်းဖို့ထား

သစ္စာမွန်စာပေ

မည်မျှသော ညီမျှခြင်း

၇၇

တဲ့ သီးမွှေးငှက်ပျောသီးကို လှမ်းယူရင်း.. မေးလိုက်သည်။

“ငါ စကားက.. ဘာစကားလဲ ပြောဖို့တောင် ရှက်
တယ်။ ဘယ်နှယ့်ကွာ သားအမွေရတာကို စားမာန်ခုပ်ပြီး
ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေရတယ်လို့...”

“ရှင်.. မဟုတ်တာမပြောနဲ့”

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်က ဒေါသသံနှင့် တုံ့ပြန်သည်။

“မင်းအသံ မမာစမ်းပါနဲ့.. ငါအသံမာရင် တိုက်ပါ
ပြိုသွားမယ်၊ ငါ့ကို ဒီအသံမျိုးနဲ့ ပြောလို့ရမယ်လို့ ထင်လား။
မင်းတို့(၃)ယောက်လုံး.. သားဥက္ကဋ္ဌနေပေါ်မှာ ဆက်ဆံနေတာ
လေ။ ငါမျက်လုံးမကောင်းတဲ့ အဘိုးကြီးလို့ ထင်နေလား..
ငါအကုန်သိတယ်၊ မြင်တယ်ကွ”

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့် စကားဆက်မဆိုပေမယ့်...

ဒေါ်နေခင်ကတော့...

“ဒါတော့.. မင်း အမြင်မှားနေတာပါ”

မျက်နှာက မကြည်မလင်နဲ့ နှုတ်ခမ်းက တမင်ကိုရွံ့ပြီး
ပြောတဲ့စကား...

“ကျုပ်မှားနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မှားနေတာက.. ခင်
ဗျားတို့ လောဘရမ္မက်တွေတက်ပြီး ဟန်မဆောင်နိုင်အောင်
ဖြစ်နေကြတာလေ.. ခင်ဗျားက အစ်မကြီးဆိုပြီး၊ ထိန်းသိမ်း
မလားမှတ်တယ်.. ပိုပြီးတောင်ဆိုးနေတယ်”

သစ္စာမွန်စာပေ

ဦးငြိမ်းသူက စစ်သားပီပီစကားပြောရင် အားမနာ တမ်းပြောတတ်တာကို သိပြီးသားမို့ . . နားတွေကို တံတိုင်း ကာဖို့သာ ပြင်ထားရသည်။

“ကိုငြိမ်း . . မမကို ဒီလောက်ထိမပြောပါနဲ့”

“ဒါ . . ငါ့စကားကို အချို့သာဆုံးပြောနေတာတွေ၊ မင်း တို့မှာ စဉ်းစားတွေးခေါ်နိုင်တဲ့ အသိဉာဏ်တွေမရှိကြတော့ ဘူးလား . . မင်းတို့အားလုံးဆင်းရဲ မွဲတေနေလို့လား ပြောစမ်း”

ဦးငြိမ်းသူမျက်နှာတွင် မျက်ထောင့်တွေပါနီလာတာ ကို . . တွေ့ရတာမို့ ထပ်ပြီးအတွန့်မတက်ရဲကြတော့ပေ . . ။

ဒေါ်နေခင်ဘေးတွင် ကပ်ပြီးထိုင်နေတဲ့ ခက်ခက်ခင် ခင် . . .

“ခက်ဒီသားပြောတာကို နားယောင်ပြီးတော့ မပြော ပါနဲ့”

“ခက်ခက်ခင် . . နင့်ပါးစပ်ပိတ်စမ်း၊ ဥတ္တနေက နင့်လို မောင်နှမသံယောဇဉ် မရှိတဲ့လူမဟုတ်ဘူး . . ငယ်ငယ်ကတည်း က ငါ့သတိပြုမိတာ၊ ဥတ္တနေမှာတော့ သူ့အစ်မဘာပဲရရ သူ ဝမ်းသာလို့ . . နင့်ကျတော့ ဥတ္တနေတစ်ခုခုရပြီဆိုရင်၊ မနာလိုဖြစ် မယ် . . စိတ်ပုပ်မယ်၊ ဒါ အစ်မတစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာလား . . ပြောစမ်း”

ခက်ခက်ခင်ဘာမှ မပြောနိုင်၊ ဦးငြိမ်းသူပြောသလို . .

ငယ်ငယ်တည်းက မိဘတွေက . . ဥတ္တနေအတွက်စားစရာ ဖြစ် စေ၊ ကံစားစရာဖြစ်စေ ဝယ်ပေးခဲ့လျှင် စိတ်ကောက်ပါလေရော၊ အတူတူဝယ်ပေးလျှင်လည်း ဥတ္တနေထက်၊ တစ်ခု လောက်ပိုပြီး ဝယ်ပေးမှ ကျေနပ်သူ . . .

ဒါတောင် . . ဥတ္တနေ အရပ်တွေမသိအောင်ခိုးပြီး လွှင့် ပစ်ရတာနဲ့၊ ဖျက်ဆီးပစ်တာတွေက ရှိသေး။ ဥတ္တနေက ဒီလို မဟုတ် . . သူ့အစ်မ ဘာလေးလုပ်လုပ်ကျေနပ်ပြီး ပျော်နေ တတ်သူ၊ ကလေးဘဝ စက်ဘီးကလေးစီးတာတောင် . . ဥတ္တနေ က အနောက်ကတွန်းပေးပေမယ့်၊ ခက်ခက်ခင်က တစ်ခါမှ ပြန်ပြီးတွန်းပေးတာမျိုးမရှိခဲ့ . . ဒါလောက်ထိ ဥတ္တနေ ပေါ်မှာ သံယောဇဉ်မဲ့သူ . . . ။

ဒီတစ်ခါတော့ . . ဥတ္တနေက ခက်ခက်ခင်ထက် အခွင့် အရေးများစွာကို ရလိုက်တော့ တစ်သက်လုံးနိုင်ခဲ့သမျှ . . တစ်ချက်တည်းနဲ့ အချိုးခံရသလိုဖြစ်တော့ အထိအရမ်းနာခဲ့ လေ၏။

“မင်းတို့ကို သတိပေးနေတာ . . မင်းတို့ဘက်က ဥတ္တနေအပေါ် ဒီပုံစံအတိုင်းဆက်ပြီး ရှိနေမယ်ဆိုရင် . . မင်း အမေ့ဆီကို အကြောင်းကြားရမှာပဲ”

“ဟင် . . .”

“ဟယ် . . .”

ဦးငြိမ်းသူစကားသည် . . မိုးကြိုးသွားလိုပင် ထက်ရှလှသည်။

လက်ကျန်အမွေတစ်ဝက်ကိုပါ . . ဆုံးရှုံးရမည့်အခြေအနေမျိုးကို ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်ရော . . ဒေါ်ခနခင်ပါ အဖြစ်မခံလို၊ ခက်ခက်ခင်ကတော့ အဘွားပေးသော စိန်ဘယက်ကြီးကို ပြန်ပြီးအသိမ်းမခံနိုင် . . . ။

“ကျွန်မတို့ ပြင်ပါ့မယ်”

သုံးယောက်လုံး ကတိပေးပြီး၊ အပြင်ကိုထွက်ခဲ့ပေမယ့် . . ဥတ္တနေပေါ်မှာတော့ မကျေနပ်မှုကနည်းနည်းလေးမှ လျော့မသွားပေ။ ဦးငြိမ်းသူလည်း ဒီသဘောထားကို သိပေမယ့် . . ဥတ္တနေစိတ်သောက မရောက်ရေးကိစ္စကို အရေးပေါ်ဆောင်ရွက်ခြင်းသာ . . ။

“သား . . နေ၊ ရေ . . ခဏ . . .”

မာမီဧည့်ခန်းတွင် တစ်နေ့တာငွေစာရင်းတွေကို ခက်ခက်ခင်နှင့် အတူ လုပ်ကိုင်နေရင်း လှမ်းခေါ်တဲ့အသံမှာ အရင်လိုမဟုတ်ဘဲ . . ပျော့ပျော့ပြောင်းပြောင်း . . .

ဥတ္တနေ . . အိမ်ပေါ်သို့တက်မည့် လှေကားရင်း ရောက်မှ မာမီထံသို့သွားခဲ့သည်။

“ဘာများလဲ . . မာမီ”

“လူးလူးတို့အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိကြဘူးကွဲ့၊ မွေးနေ့ကို သွားကြတယ် . . အဲဒါ သွားပြီးအိမ်စောင့်ပေးလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

မာမီက ခေါ်ခေါ်ပြောပြောရှိနေပေမယ့်၊ ခက်ခက်ခင်က . . သိပ်ပြီး အရေးမလုပ်တော့တာကို ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့် တံတောင်ဖြင့်တို့ပြီး . . .

“သမီးမောင်လေးကို သော့ယူပေးလိုက်ဦး”

ခက်ခက်ခင် ထိုင်ရာမှထပြီး၊ သော့ထားသော ရှိုးကုတ်(စ်) ပေါ်မှ သော့ယူပြီးပေးတဲ့အထိ စကားမပြော။ ဥတ္တနေအတွက် ခက်ခက်ခင်အပြုအမူတွေကို ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက ကြုံခဲ့ရတာမို့ ရိုးအီနေလေပြီ။ သိပ်ပြီးမခံစားရတော့ပေ...။

ဥတ္တနေ အဝတ်အစားတောင်မလဲတော့ဘဲ၊ ဘေးခြံတံခါးပေါက်မှ လူးလူးတို့အိမ်ဘက်ကို ကူးလာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်ပြီးအိမ်ထဲကိုဝင်ကာ... ဧည့်ခန်းဆိုဖာတွင် ထိုင်လျက် ခေါင်းထဲတွင် ပုံရိပ်တစ်ခုကို ခံစားနေမိသည်။

ထိုပုံရိပ်က... ပန်းမုံ၏ ပုံရိပ်...

ဆေးရုံတွင်... ပန်းမုံမိခင် ဒေါ်သီတာ ဆေးရုံမဆင်းခင်၊ နှစ်ကြိမ်လောက် ပန်းမုံဆီကို ရောက်ခဲ့သည်။ အကြိမ်ကြိမ်သွားလျှင် မသင့်တော်တာမို့ နှစ်ကြိမ်တည်းသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ပန်းမုံမိခင်အတွက် စားသောက်စရာတွေကို ဝယ်သွား ခဲ့ပေမယ့် အတိုင်းထက်အလွန်တော့ မဟုတ်ခဲ့ပေ။ ဒါဟာ ဥတ္တနေဘက်က ပန်းမုံပေါ်မှာ ချဉ်းကပ်မှုနယ်မကျံချင်လို့ပင်။ ဥတ္တနေ... ပန်းမုံနှင့် ဆုံခဲ့တဲ့ကာလတိုလေးမှာ သံယောဇဉ် ကြိုးတွေက ခိုင်မှာသလို ရှိနေပေမယ့်... ပန်းမုံဘဝအပြည့်အစုံကို မသိရသေးပေ။

ဥတ္တနေအသိချင်ဆုံးကတော့... ပန်းမုံမှာ ချစ်သူရှိမရှိပင်...။

“ဝေါ...”

အတွေးကကောင်းနေမှ မိုးကရွာမှ လသည်။

ပြတင်းတံခါးတွေက ပိတ်သွားတာမို့... ဥတ္တနေထပြီး ပိတ်စရာမလိုသဖြင့်... ဆက်ပြီးထိုင်နေသည်။

“တီ... တီ... တီ”

ခြံရှေ့မှာ ကားဟွန်းသံကို ကြားရပေမယ့်... မိုးထဲလေထဲမှာ သိပ်ပြီးမသဲကွဲ။ ထိုင်နေရာမှထပြီး အိမ်ပေါက်ဝကို ထွက်ပြီးကြည့်တော့ ကားတစ်စီးမောင်းထွက်သွားတာကို လှမ်းပြီး တွေ့လိုက်ရသည်။

ပိတ်ထားတဲ့ခြံတံခါးဘေးရှိ လူဝင်တံခါးပေါက်မှ လူတစ်ယောက်ဝင်လာတာကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ထီးကိုယူကာ ခြံထဲဆင်းလာခဲ့သည်။

“လူးလူး...”

မိုးရေတွေထဲမှာ ထီးမပါ... ယိမ်းတိယိမ်းယိုင်ဖြင့် လျှောက်လာနေသည်။ ဝတ်ထားတဲ့အဝတ်အစားက မိုးရေတွေနှင့် ကိုယ်မှာကပ်ပြီး... အထင်းသား...

“နင်... ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“နေ... နေ... လား”

စကားသံတွေက လေးလေးပင်ပင်... လူးလူး မူးနေသည့်ပုံစံ...

“ဆောရီး.. နေ၊ ရာ၊ သူငယ်ချင်းတွေက ဘီယာ
သောက် ဆိုတာနဲ့ နည်းနည်းသောက်လာတာ.. နည်းနည်းမှ
နေတယ်”

လူးလူးကိုယ်လုံးလေးက.. ဥတ္တနေ ရင်ခွင်ထဲကို ပြိုပြီး
ကျလာသည်။ ပြီးတော့ မူးမူးနှင့်ဖက်ထားသဖြင့် လမ်းလျှောက်
လို့တောင်မရ.. ဆောင်းထားတဲ့ထီးပါ ဘေးဘက်ကိုရောက်ပြီး
နှစ်ယောက်လုံး မိုးရေတွေရွဲကုန်တော့သည်။ ဥတ္တနေ..
လူးလူးခါးကို ကိုင်ပြီးအိမ်ထဲသို့ တွဲခေါ်ခဲ့ရသည်။

အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းမှဆိုဖာပေါ်တွင် ထားလိုက်ပြီး..
ဥတ္တနေ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ၊ လူးလူးက ခေါင်းတောင်မထူနိုင်။

“နေ.. နေ.. ဝေါ့...”

ဆိုဖာပေါ်မှာ အန်ချလိုက်လေသည်။ လူးလူးကျော
ပြင်ကို လက်ဖြင့်ဖိပေးရင်း ဒီအတိုင်းဆက်ပြီးထားရင် အအေး
ပတ်ပြီး တစ်ခုခုဖြစ်မှာတော့ သေချာသည်။

အိမ်ကိုပြန်ပြီး ခက်ခက်ခက်ကို ပြေးခေါ်ကာ၊ အဝတ်
အစားလဲခိုင်းဖို့ သွားချင်ပေမယ့်၊ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့
ရမှာ စိတ်မချ။ ဥတ္တနေ.. သူ့စိတ်ကို သူနိုင်ဖို့ပဲလိုအပ်သည်။

လူးလူးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးအလှက စွဲမက်ဖွယ်ကောင်း
သောအလှ.. ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အချိုးအဆစ်တွေက
ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိသောကိုယ်ခန္ဓာ...

“ဟင်း...” ဥတ္တနေ သက်ပြင်းကို အကြိမ်ကြိမ်ချပြီး၊
လူးလူးကို သူမအခန်းဆီကို ပွေ့မသွားခဲ့သည်။ အခန်းထဲ ခုတင်
ပေါ်ကိုတင်ပြီး.. ဗီဒီယိုမှ အင်္ကျီတစ်ထည်ကိုယူကာ၊ လူးလူး
ရေစိုနေတဲ့အင်္ကျီကို ချွတ်ဖို့.. ဟန်ပြင်ပြီးမှ၊ လက်တွေ တွန့်ဆုတ်
သွားသည်။

“နေ.. နေ.. နေ.. ချမ်းတယ်၊ ဟီး.. ဟီး...”

လူးလူး.. တုန်ယင်နေပြီး လူးလူးအင်္ကျီအောက်စကို
ဆုပ်ကိုင်ပြီး မျက်လုံးကို မှိတ်ကာ.. ချွတ်လိုက်ရတော့သည်။
မိန်းမသားတစ်ဦးရဲ့ မမြင်အပ်တဲ့အရာတွေကို မြင်တွေ့နေရ
ပေမယ့်.. ဥတ္တနေစိတ်ကို ခိုင်ခိုင်ထားပြီး၊ ပြီးဆုံးအောင် ဆောင်
ရွက်ပေးခဲ့သည်။

ပြီးမှ.. လူးလူးကိုယ်ပေါ်တွင် စောင်လေးလွှားပေးပြီး၊
အခန်းထဲမှ အမြန်ဆုံးထွက်ခဲ့ရလေသည်။

ရေစိုနေတဲ့အင်္ကျီတွေကြားမှ ချွေးစီးတွေတောင် ထွက်
နေလေသည်။ ဥတ္တနေနေရာမှာ တခြားသောယောက်ျားသား
တစ်ယောက်ဆိုရင်.. မိုးသည်းညသည်၊ အမှားအယွင်း တစ်ခုခု
ကို ဖြစ်ပေါ်စေမှာအမှန် ဖြစ်သလို.. လူးလူးဘဝအတွက်
မကောင်းသောညတစ်ည ဖြစ်စေခဲ့မှာ မလွဲပင်...။

အခန်း ◀ ၉ ▶

ဒေါ်သီတာ ဆေးရုံဆင်းပြီးကတည်းက ဦးဘမောင် ပုံစံပြောင်းနေတာအမှန်. . အရက်သောက်ခြင်းကို မလုပ်ဘဲ၊ ဒေါ်သီတာပေါ်မှာ ဂရုစိုက်မှုတွေရှိခဲ့တယ်. . ပန်းမုံတို့မောင် နှမနှစ်ယောက်ပေါ်မှာလည်း. . ဆက်ဆံရေးက ကောင်းမွန် လာသည်။ အိမ်ရဲ့ ဝင်ငွေကတော့ အမေဈေးမရောင်းနိုင်တာ မို့. . ပန်းမုံ ပန်းရောင်းတဲ့အလုပ်တစ်ခုတည်းနဲ့ မဖြစ်တော့။

ယမင်းသူအသက်အသွယ်ဖြင့်. . ဆေးလိပ်ခုံတစ်ခု တွင် ဆေးလိပ်ဝင်ပြီးလိပ်ရသည်။ မနက်ပိုင်းဆို ပန်းထွက်ပြီး ရောင်း. . နေ့လယ်ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် ဆေးလိပ်ခုံကိုသွား ပြီး၊ ဆေးလိပ်လိပ်. . ညနေ(၆:၀၀)နာရီလောက်ကျမှ အလုပ် သိမ်း၊ အပြန်ကို မောင်လေးနေသူဖြိုးက လာပြီးကြို. . ။

မညီမျှသော ညီမျှခြင်း

ပန်းမုံ လာမကြိုခိုင်းပေမယ့်. . နေသူဖြိုးက အစ်မကို စိတ်မချလို့လာလာပြီး. . ကြိုနေခြင်းဖြစ်သည်။ ပန်းမုံဆေး လိပ်သွားပြီးလိပ်သည့် ဆေးလိပ်ခုံက အိမ်နှင့်တော့နည်းနည်း လှမ်းပေမယ့် တစ်ရပ်ကွက်ထဲ. . . ။

ပန်းမုံတို့ ရပ်ကွက်က. . ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ဖြစ်သလို ကျူးကျော်အိမ်များနှင့် စရိုက်ပေါင်းစုံ နေထိုင်သောရပ်ကွက်။ အရက်သမား၊ ဖဲသမားတွေက ပေါမပေါသလို. . ဒုစရိုက်သမား တွေကလည်း ရှိနေသေး။ ပန်းမုံပြန်ပြီဆိုရင် လမ်းထိပ်မှာ စား တော့ဝါးတော့မလို မျက်လုံးတွေက မနည်းတွေ့နေရပေမယ့်. . ပန်းမုံက ဒီအတွက်မမှုတော့၊ မြေရိုင်းမှာပန်းရိုင်း ပွင့်ပေးရမှာ မွေတာပဲ. . ရိသလိုလုပ်လာရင်တော့ ခပ်ကြမ်း ကြမ်းပဲ ရင်ဆိုင်ဖို့ ပြင်ပြီးသား. . . ။

“ယောက်ဖလေး. . အပင်ပန်းခံလို့ကွာ၊ မင်းအစ်မကို ငါတို့က ပို့ပေးမှာပေါ့. . နောက်နေ့လာမကြိုနဲ့”

နေသူဖြိုးက. . လူငယ်ပေါက်စအရွယ်ကို ရောက်နေ ပြီမို့ ဒေါသလေးက ရှိတတ်ပြီဖြစ်၏။ နောက်သရိုရိသလို ပြောနေကြတဲ့ ကောင်တွေကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပေ မယ့်. . ကြားရတာများတော့ မခံချင်။

“ခင်ဗျား. . စကားပြောတာ လွန်ပြီနော်”

“ဘာလဲ. . ယောက်ဖက သွေးမနည်းဘူးဘဲ၊ ချာတိတ်

ရာ မင်းလောက်ကတော့ အပျင်းပြေလောက်ရှိတာ”

“တောက်...”

နေသူဖြိုးဘေးမှ တုတ်ကိုဆွဲပြီးကိုင်ကာ... ရိုက်ဖို့ ပြင်တော့...

“နေသူ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မမ... ဒီကောင်တွေ ကျွန်တော့်ကို ရန်စနေတာကြာပြီ”

ပန်းမှုံ... နေသူဖြိုးကို ဘေးသို့ဖယ်လိုက်ပြီး...

“နင်တို့က ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ကလေးကို လူစွမ်းကောင်းလုပ်ပြနေတာလား”

“ပန်းမှုံရယ်... နင်က ဒေါသထွက်ရင် ပိုပြီးလှတယ်၊ ဟဲ... ဟဲ...”

ငနဲနှစ်ကောင် မူးနေသည့်ပုံ...

တစ်ကောင်က ပန်းမှုံနားကို ကပ်လာပြီး၊ လှမ်းပြီးဆွဲဖို့ပြင်ချိန်တွင်... နေသူဖြိုးလက်ထဲမှ တုတ်ကို ပန်းမှုံဆွဲယူပြီး မျက်နှာကို ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ကောင်မ... သေပေတော့...”

ဘေးမှ ရပ်နေတဲ့ကောင်က ပန်းမှုံကို လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်တာကို... နောက်ဆုတ်လိုက်တော့ မိုးရေကြောင့်ရွံ့ဖြစ်နေသော မြေကို နင်းမိပြီးလဲကျသွားသည်။ ဒါကိုအခွင့်ကောင်း

ယူပြီး၊ ပန်းမှုံကို အပေါ်မှခွလိုက်သောအခါ...

နေသူဖြိုး... လမ်းပေါ်မှအုတ်ခဲနှင့်ခေါင်းကို ထုလိုက်တော့သည်။

“အား...”

ခေါင်းကို ကိုင်ပြီးအော်ကာ... ပန်းမှုံတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို အမဲဖျက်ရန်ပြင်နေတာမို့ နေသူဖြိုးလက်ကို ဆွဲပြီး... ပြေးရတော့သည်။

“ကောင်မ... ငါတို့ဘာကောင်လဲဆိုတာ သိရမယ်”

ပန်းမှုံတို့နောက်ကို ပြေးလိုက်ချိန်တွင်...

ကားမီးရောင်တစ်ခုက ရောက်လာပြီး၊ နောက်မှလိုက်လာတဲ့နှစ်ကောင် တန့်သွားသည်။

“ကလေးမ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူက အသက်(၅၀)ကျော်ခန့်ရှိသော လူကြီးတစ်ယောက်... အသံနှင့်ဥပဓိရုပ်က ခန့်ခန့်ထွားထွားရှိပြီး၊ အရပ်အမောင်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က၊ တောင့်တင်းလှသည်။

“သမီးတို့ကို အန္တရာယ်လိုက်ပေးနေတာ...”

“အဘိုးကြီး... ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွား၊ ဒါကျုပ်မိန်းမ”

“ဘာ... မဟုတ်ဘူးအန်ကယ်၊ ဒီကောင်တွေ လူဆိုးသူခိုးတွေ...”

“ကောင်မ.. လာစမ်း”

တစ်ယောက်က ပန်းမုံကို အတင်းဝင်ပြီးဆွဲမည်အပြု

“ဟေ့.. မင်းရပ်လိုက်နော်၊ ရှေ့ဆက်တိုးရင် ငါ့အဆိုး
မဆိုနဲ့...”

ဦးငြိမ်းသူ.. ခပ်အေးအေးနှင့် အသံကိုမာမာပြော
လိုက်သည်။ ပြီးမှ.. နှစ်ကောင်လုံးကို တိုက်ခိုက်ဖို့အသင့်ပြင်
ထားလိုက်သည်။

“အဘိုးကြီး.. နာတော့မယ်၊ ကျုပ်တို့လင်မယား
ကြားမဝင်နဲ့...”

“မင်းရုပ်က ဘိန်းစား၊ သူခိုးရုပ်နဲ့ကွာ.. ယုံခံအောင်
ပြော...”

“ခင်ဗျားကြီး.. စော်ကားလှချည်လား.. ကဲကွာ”

ဦးငြိမ်းသူအတွက် ဘိန်းစားနှစ်ကောင်ကို ဖြေရှင်းရ
တာ.. သိပ်ပြီးအပန်းမကြီးပေ။ တစ်ယောက်စီကို လက်ပြန်
တစ်ချက်စီလောက်နှင့် မှောက်နေလေပြီ...

အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားတော့မှ..
တင်တင်ပြောင်တို့ လစ်တော့သည်။

ဦးငြိမ်းသူ.. ထိုမိန်းကလေးကို မြင်ဖူးသလိုရှိနေ သည်။
ခဏမျှတွေးကြည့်တော့ သားဖြစ်သူ.. ဥတ္တနနေနှင့် ဆေးရုံမှာ
စကားပြောတဲ့မိန်းကလေး.. သူ့ကိုတော့ မှတ်မိပုံမပေါ်..

ဦးငြိမ်းသူ.. ဒီရပ်ကွက်တွင် သူနှင့်အတူ တပ်ထဲ၌
စစ်မှုထမ်းခဲ့သော.. ရဲဘော်တစ်ဦးကို လာရှာရင်း၊ ခုလိုလမ်း
မှာ ကြုံလိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်း..

“သမီးတို့က ဘယ်ပြန်မှာလဲ.. အန်ကယ်လိုက်ပို့ပေး
မယ်...”

“ရတယ်.. အန်ကယ်၊ ရှေ့နားဆိုရင် အိမ်ရောက်ပါ
ပြီ”

“သမီးတို့ပြန်လို့ရပြီဆိုရင်.. အန်ကယ်ကိုခွင့်ပြု”

ဦးငြိမ်းသူ.. ကားပေါ်ရောက်မှ ဥတ္တနနေနဲ့ ကောင်မ
လေး ဘယ်လိုလုပ်ပြီးပတ်သက်သလဲ.. ဆိုတာကို အတွေး
ဝင်မိတယ်...

သူတို့နှစ်ယောက်ဘဝရဲ့ ကွာခြားမှုက ကြီးမားလှ
တယ်မဟုတ်လား.. ဥတ္တနနေချစ်သူလား.. သူငယ်ချင်းလား။

“အမေ ဘာပြောချင်လို့လဲ...”

“တခြားတော့မဟုတ်ပါဘူးကွယ်... မြကြည်နဲ့ တရားစခန်းဝင်ချင်လို့ကွယ်”

“ဪ... အမေရယ်၊ သွားသင့်တာပေါ့ အမေကျန်းမာရေးအတွက်လည်း အနားယူရသလိုဖြစ်တာပဲ... အမေလည်း ကိုယ့်နောက်ပါမယ့်အလုပ်ကို လုပ်သင့်နေပါပြီ”

“အမေက... သမီးလေးနဲ့ သားလေးကို စိတ်မချလို့”

“စိတ်ချပြီးသာသွား... ဘာမှ နောက်ဆံမတင်းနဲ့ တရားရိပ်မှာ လူရောစိတ်ပါ၊ မြုပ်ပြီးတော့နေ... ဒါနဲ့ ဘယ်နေသွားမလဲ...”

“မြကြည်ကတော့... အမေလိုက်ရင် ဒီနေ့ပဲသွားချင်တယ်တဲ့...”

“သွားပေါ့ အမေရယ်... အမေလိုအပ်တာအားလုံး သမီးစီစဉ်ပေးမယ်...”

“သာဓု... သာဓု... သာဓု”

ဒေါ်သီတာ သမီးဖြစ်သူပန်းမဲ့ နဖူးပြင်လေးကို သပ်ပေးပြီး ထိုင်နေရာမှထတော့...

“သီတာရေ... ဟေ့ သီတာ...”

ဒေါ်မြကြည်... ယိုးဒယားဆွဲခြင်းလေးနှင့် အိတ်ကလေးတစ်လုံးကိုဆွဲပြီး... အိမ်ပေါ်ကိုတက်လာသည်။

ဒေါ်သီတာကောင်းမွန်လာပြီး၊ ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ အိမ်ဘေးအိမ်မှ ဒေါ်မြကြည်ရဲ့ အဆွယ်ကောင်းမှုနှင့် မိုးကုတ်တရားစခန်းကို ဝင်ဖို့... စိတ်ကူးပေါက်ပေမယ့်၊ သမီးလေးပန်းမဲ့ကို မတိုင်ပင်ရသေး...။

လင်ဖြစ်သူ ဘမောင်ကိုတော့ အသိပေးရုံကလွဲပြီး၊ တိုင်ပင်စရာမလို... ဒါပေမယ့် ဘမောင်တစ်ယောက်အချိုးပြောင်းနေတာကိုတော့ အံ့အားသင့်သည်။ တကယ်ပဲနောင်တရသွားပြီလား...။

“သမီးလေး... ပြန်လာပြီလား”

ပန်းရောင်းပြီးပြန်လာသော... ပန်းမဲ့ကို အိမ်ရှေ့ရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ရင်း၊ စကားလှမ်းပြောလိုက်ပြီး... အနားသို့ခေါ်လိုက်၏။

“ဘယ့်နှယ့်လည်း.. လိုက်ဖြစ်လား”

“အေး.. လိုက်ဖြစ်တယ်”

“ကောင်းတာပေါ့သီတာရယ်.. ဗီတို့ အရွယ်တွေက တရားရိပ်အောက်မှာ နေဖို့ကောင်းနေပြီ၊ ခုချိန်ထိ သားသမီး အရေး.. မိသားစုအရေးတွေနဲ့ ဘဝသံသရာထဲမှာ ကျင်လည် နေကြတာကို အပြီးသတ်ချင်ပြီ”

ပန်းမုံအမေအတွက် စောင်နှင့်အဝတ်အစားတို့ကို မြွေရေခွံဖိတ်ကလေးထဲကို ထည့်ပေးနေသည်။

“ပန်းမုံ..”

“ရှင်...”

ဒေါ်မြကြည်.. ပန်းမုံဆီကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး။

“နင့်အမေအတွက် ငွေရေးကြေးရေးကို ဘာမှမလုပ် ပေးလိုက်နဲ့ သိလား.. ငါအားလုံးတာဝန်ယူတယ်”

ပန်းမုံကျေးဇူးတင်တဲ့အပြုံးနှင့်ပဲ.. ခေါင်းလေးကို ညိတ်လိုက်တော့သည်။

အမေနှင့် ဒေါ်မြကြည်ကို လမ်းထိပ်လိုက်ပို့ပေးတော့ ပထွေးဖြစ်သူဘမောင်ကို ဆိုက္ကားဂိတ်တွင်အသင့်တွေ့လိုက် ရတာကြောင့်...

“ဘမောင် ငါတရားစခန်းသွားမယ်၊ အိမ်မှာကောင်း ကေ..နေပါ...”

“သီတာရယ်.. စိတ်ချပါ။ ကဲ ဆိုက္ကားပေါ်တက်၊ ငါ လိုက်ပို့ပေးမယ်.. ဘယ်ကိုပို့ပေးရမလဲ”

“ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က ဒေါ်ခင်သက်တို့အိမ်ကို ပို့ပေး၊ ဒီကနေပြီးသွားကြမှာ...”

အမေနှင့်ဒေါ်မြကြည်ကို ဦးဘမောင်ဆိုက္ကားဖြင့် ခေါ်သွားတာကို ခဏရပ်ကြည့်ပြီး၊ အိမ်ဆီကို ပြန်ပြီးလျှောက် လာသည်။

“မမ...”

မောင်ဖြစ်သူ.. နေသူဖြိုး လွယ်အိတ်ကလေးကို သိုင်းလွယ်ပြီး၊ ပန်းမုံနောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ်လေးလျှောက် လာနေတာကို ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။

“ဒီည.. ကျွန်တော်၊ မိဂျမ်းတို့အိမ်မှာ စာသွားကျက် ရမယ်.. မမ၊ ဆရာမက အဲဒီအိမ်မှာ စာမေးပွဲအတွက်လိုအပ် တာတွေကို သင်မှာ...”

နေသူဖြိုးစကားကြောင့် အိမ်မှာ.. ပထွေးဖြစ်သူနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း နေရမည့်ကိစ္စကို စိုးရိမ်သလိုဖြစ်သွား သည်။ ဒါပေမယ့် မောင်လေးကိုမသွားနဲ့ဆိုလို့လည်းမဖြစ်၊ ပညာရေးက အရေးကြီးတယ်.. ကေသီနဲ့ ယမင်းသူတို့က လည်းမရှိ..

ကေသီက.. သူ့အဒေါ်တစ်ယောက်ဆုံးလို့ ပဲခူးဘက် ကို သွားနေသလို၊ ယမင်းသူက ဆေးရုံတက်နေရတဲ့.. အဘွား

ကို သွားပြီးစောင့်ပေးနေရသည်။

“ဟင်း..” စိုးရိမ်နေတဲ့ သက်ပြင်းပူကို မှုတ်ထုတ် ပြီး.. ပထွေးဖြစ်သူကို စိုးရိမ်တဲ့စိတ်ကို မေ့ပျောက်လိုက်သည်။

ပထွေးဖြစ်သူလည်း ခုနောက်ပိုင်းလိမ္မာသလိုရှိလာ ပြီဖြစ်တာမို့ အရင်လို.. မူးမူးနေတဲ့အခြေအနေနဲ့စာရင် စိုးရိမ် စရာသိပ်ပြီးမလို..

“မမ.. သွားရမှာလား”

“သွားရမှာပေါ့”

“သား.. သွားလို့ဖြစ်ပါ့မလား”

နေသူဖြိုးက.. အစ်မဖြစ်သူကို စိတ်မချသောလေသံ ဖြင့် ပြောနေတာကို..

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ.. မောင်လေးရယ်၊ မင်းမမကို ဘယ်သူကစော်ကားရဲလို့လဲ”

“ပထွေးကြီး ရှိသေးတယ်လေ..”

ပန်းမုံ.. ဟက်ခနဲရယ်လိုက်သည်။

“စော်ကားဖို့မပြောနဲ့ မျက်လုံးနဲ့တောင်မကြည့်ရဲပါဘူး”

“မမ.. သတိနဲ့တော့ အိပ်နော်”

“အေးပါ.. အေးပါ”

နေသူဖြိုး ပခုံးထက်မှလွယ်အိတ်ကလေးကို လှမ်းယူ ပြီး.. ပခုံးထက်မှာ လွယ်ပြီး မောင်နှမနှစ်ယောက် အိမ်ဆီ

သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ပန်းမုံရင်ထဲတွင် တစ်ယောက်သော သတိရတမ်း တနေသလို ခံစားရသည်။ ထိုလူက.. ဥတ္တနေဆုံတဲ့ ကိုလူချော ဆေးရုံမှာနှစ်ကြိမ်ဆုံခဲ့ပြီးနောက်၊ ခုချိန်ထိမတွေ့ခဲ့ရပေ..

“ရှင်ရယ်.. တမင်များ ကျွန်မနှလုံးသားကို ပြုစားနေ တာလား..”

“မမ.. ဘာတွေပါးစပ်က ပြောနေတာလဲ”

သူခိုးလူမိသလိုဖြစ်သွားပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုရှက်သွားသည်။

“ဈေးစာရင်းတွေ တွက်နေတာပါ..”

ဘမောင်.. ဆိုက္ကားကို အံ့နာထဲတွင် အပ်ပြီးပြန်လာ တော့.. သန်းဝင်းနဲ့ လမ်းထိပ်တွင် ဆုံလိုက်သည်။

“ဘမောင်.. ဆိုက္ကားသိမ်းလိုက်ပြီလား..”

“အေး..”

အိပ်ကတ်ထဲက ပိုက်ဆံတွေကို ရေတွက်ကြည့်တော့ ဒီနေ့မဆုံးပေ.. ဆိုက္ကားဆွဲကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။

“ဘယ်လိုလဲ.. ဘမောင်၊ အခြေအနေ”

“အခြေအနေ ကောင်းတယ်.. (၃)ထောင်ကျော် လောက်ရတယ်ကွ”

“ဟာကွာ.. မင်းကို ဆိုက္ကားဆွဲကောင်းတာကို မေးတာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“မင်းက . . ဘာကိုမေးတာလဲ”

“မင်း . . သရုပ်ဆောင်တဲ့ အခြေအနေကို မေးတာ”

“အင်း . . မဆိုးဘူး၊ ငါ့အပေါ်မှာ နည်းနည်းတော့ လေးစားလာတယ်၊ အရင်လိုခပ်တင်းတင်းတော့ မဟုတ်တော့ဘူး။ အဘွားကြီးလည်း မရှိဘူးကွ . . .”

“ဘယ်သွားလဲ . . .”

“တရားစခန်း . . .”

“မင်းအတွက် . . အခွင့်အရေးပဲ ဘမောင်”

လူမိုက်တစ်ဦးရဲ့ အပေါင်းအဖော်ကတော့ ကောက်ကျစ်မှုဇာတ်ကို ဒါရိုက်တာလုပ်နေလေပြီ . . .

“သိပ်တော့ မလွယ်ဘူးထင်တယ် . . ငနဲမက အနားကို သိပ်အကပ်ခံတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါကတော့ ဒီလိုပါပဲ . . ကိုယ်ဖိရင်ဖိလေးမဖြစ်သေးလို့ပါ . . နောက်တော့ဦးဦးနဲ့ ပါးစပ်က မချဖြစ်နေမယ်၊ ဟား . . ဟား . . . ဟား”

သန်းဝင်းစကားကို ဘမောင်ပီတိဖြစ်လျက် . . .

“ငါ့ဆီမှာ အနံ့မထွက်တဲ့ဆေးပါတယ်၊ မင်းချဦးမလား”

“ချချင်တာပေါ့ကွာ၊ အရက်ဖြတ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး နေနေရတာကြာပြီ . . တဖိုပိုင်းလောက်တော့ ဝင်ဆော်မယ်”

မိုက်မဲသူတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် အရက်ပုန်း

ရောင်းတဲ့ ဒေါ်မိအိမ်ဘက်သို့ လာရင်းလမ်းတွင် နေသူဖြိုးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် . .

“နေသူ . . ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဆရာမခေါ်ထားလို့ . . ညသွားအိပ်ရမှာ”

“မုန့်ဖိုးယူသွားဦးလေ . . .”

“မယူတော့ဘူး . . မမပေးလိုက်တယ်”

နေသူဖြိုး . . ဘမောင်တို့နှင့် အတော်လှမ်းလှမ်းကို ရောက်တော့ . . .

“ဘမောင် . . ဒီညပွဲသီမ်းကလိုက် . . .”

“ဖြစ်ပါ့မလားကွာ . . .”

“မင်း . . ဒေါ်သီတာကြီးကို ဘယ်လိုယူခဲ့သလဲ၊ ဒီပုံစံအတိုင်းလုပ်လိုက်တာပေါ့”

“ဟီး . . ဟီး . . .”

ဘမောင် သွားကိုဖြုတ်ပြီး . . သွားရည်ကျလုမတတ်၊ သဘောတွေ့နေသည်။

မျက်လုံးထဲတွင် . . ပန်းမှုန့်ရဲ့ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်ရှိလှသော ကိုယ်လုံးလေးကို မြင်ယောင်ပြီး၊ ရမ္မက်စိတ်တွေက ကြွတက်နေသည်။

“ဘညာဖြစ်သွားရင် . . ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဘမောင် . . လက်ဖြင့် ဗိုက်ကြီးတဲ့သဏ္ဌာန်ကို လုပ်

ပြတော့...

“ဆေးဝါးကောင်းကောင်းတွေ ပေါပါတယ်...
ဘမောင် ရယ်”

ဘမောင်... အိမ်ကို ရောက်တော့မှောင်စပျိုးနေပြီ။
ရပ်ကွက်မီးတွေက ပျက်နေတာမို့... ဘုရားစင်နှင့် အိမ်ရှေ့တွင်
ဖယောင်းတိုင်ကလေး ထွန်းထားသည်။

ပန်းမုံတစ်ယောက်ကတော့ ဘုရားရှိခိုးနေလျက်...
ထိုအချိန်တွင် ဦးဘမောင်တစ်ယောက် အိမ်ပေါ်ကို ခြေသံလုံ
စွာဖြင့်တက်ပြီး၊ နောက်ဖေးဘက်ကို ဝင်ကာ... လက်ဖက်ရည်
ပါဆယ်ထုပ်ထဲမှ လက်ဖက်ရည်ကို ဖန်ခွက်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

ပန်းမုံက... လက်ဖက်ရည် အရမ်းကြိုက်သူ... ဒါကို
အခွင့်ကောင်းယူပြီး၊ ဘမောင်ကြံစည်မှာ ဖြစ်သည်။ သန်းဝင်း
၏ အကြံပေးချက်အရ လက်ဖက်ရည်ထဲတွင် အိပ်ဆေးတွေကို
ကြိတ်ထည့်ထားခဲ့သည်။

ပန်းမုံ... ဘုရားရှိခိုးပြီးသည့်နောက်...

“ဦးလေးပြန်လာပြီလား”

“အေးကွယ်...”

“နောက်ဖေး... စားပွဲမှာ ဟင်းနဲ့ထမင်း ပြင်ထားတယ်။
ဝင်ပြီးစားလိုက်ဦး”

မင်းအတွက်... လက်ဖက်ရည်ဝယ်လာတယ် သောက်

လိုက်ဦး”

အရင်နေ့တွေကလည်း ပါလာတာမို့ ပန်းမုံခေါင်းထဲဆွဲ
ပြီး... ပခုံးပေါ်က သဘတ်ကလေးကို ဘုရားစင်ပေါ်တင်နေစဉ်
ဘမောင်ကြိတ်ပြီး ပြုံးကာနောက်ဖေးချောင်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

“ဟယ့်တော်...”

ပန်းမုံ ဘုရားစင်တွင် တက်နေသောအမှိုက်တွေကို ရှင်း
လင်းနေစဉ်... ဒေါ်မြကြည်အိမ်မှကြောင်က လက်ဖက်ရည်
တွေကို အပြတ်ဆော်နေလေသည်။

ပထမ မောင်းထုတ်ဖို့ စဉ်းစားပေမယ့်... သောက်နေ
မှတော့ မထူးဘူးဆိုပြီး၊ ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဘမောင်မှာ တော့
ပန်းမုံသောက်နေပြီ အထင်နှင့်ကျေနပ်နေလေသည်။ အပြင်ကို
ထွက်လာတော့ လက်ဖက်ရည်က ကုန်နေပြီ။

“ကောင်းရဲ့လား... ထိပ်ထိပ်ကြဆိုင်က ဝင်ပြီးဝယ်ခဲ့တာ”

“ကောင်းပါတယ်...”

ကြောင်သောက်တာကို မပြောတော့ပေ။

ညအိပ်ရာဝင်တော့ ရှန်သားအဖြူပေါ်တွင် ပန်းရောင်
အစက်ကလေးတွေနှင့် အင်္ကျီကို ဝတ်ထားပေမယ့်... ထိုအင်္ကျီ
လေးက ပန်းမုံ(၉)တန်းကျောင်းသူ ဘဝကဝတ်သော အင်္ကျီ
ကလေးမို့ ကျပ်နေသည်။ ရင်သားနားက ကြယ်သီးလေးက တပ်
ထားပေမယ့် ပြုတ်ထွက်နေတာကို ပြန်တပ်ပြီး... အိပ်ရာထဲသို့

ဝင်ခဲ့သည်။

ဘမောင်က အိမ်ရှေ့တွင် ဆေးလိပ်တိုဖွာရင်း၊
ဖယောင်းတိုင်အလင်းထဲမှ ပြည့်ဖြိုးနေသော ပန်းမုံရဲ့ကိုယ်လုံး
လေးကို မျက်လုံးကျွတ်မတတ်ကြည့်ပြီး . . . တံတွေးတွေကို မျှချရ
တဲ့ အကြိမ်ပေါင်းကမနည်းတော့ . . . ဒီညတော့ အောင်သေ
အောင်သားစားဖို့ စိုင်းပြင်းနေလေပြီ။

ပန်းမုံ . . . ခြင်ထောင်ကို ခြင်မဝင်အောင်ခါပြီး အိပ်
မည်အပြု . . . ခြင်ထောင်ဘေးတွင် ကြောင်ကဆန့်ဆန့်ကြီး
အိပ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အရင်က ဒီကြောင်ဟာ ပန်းမုံ
တို့ အိမ်ပေါ်တွင် အိပ်လေ့အိပ်ထမရှိ . . . ။

“ဟဲ့ . . . မိကဲ . . . မိကဲ”

ပန်းမုံ . . . ကြောင်လေးကို လှုပ်နှိုးပေမယ့် အိပ်ကောင်း
နေတာကို ကြည့်ရင်း . . . ခေါင်းထဲကို အသိတစ်ခုဝင်လာသည်။

မိကဲဆိုတဲ့ ကြောင်လေး . . . ပန်းမုံသောက်မည့် လက်
ဖက်ရည်ကို သောက်ပြီး၊ ခုလိုနှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေခြင်း
ပင် . . . ပထွေးဖြစ်သူ ဘမောင်၏ မရိုးသားသောကိစ္စတစ်ခုကို
လုပ်ထားတာကို အသိကဝင်သွားပြီး . . . ကိုယ့်အတွက်လုံခြုံ
ရေးကို ပြင်ဆင်ရတော့မည်။

အိမ်ရှေ့မှာ ဦးဘမောင် ဆန့်ဆန့်ကြီးလဲပြီး ဆေးလိပ်
ကိုဖွာနေသည်။ ပန်းမုံ အိပ်ရာထဲတွင်ဆောင်ရမည့် လက်နက်

ကိုရှာတော့ . . . တူတစ်လက်ကို တွေ့သဖြင့်ယူပြီး၊ ဘေးတွင်ထား
လိုက်၏ . . . စိတ်ထဲမှာ သိပ်စိတ်မချနိုင်တာကြောင့် . . . နေသူဖြိုး
ဘောင်းဘီတိုတစ်ထည်ပါ ဝတ်ထားလိုက်သည်။ ဘောင်းဘီက
အတိုဆိုပေမယ့် . . . ခူးဆစ်နားထိ ရှည်၏။

မိုးရာသီက ကုန်လုလုဆိုပေမယ့် . . . အနောက်လေ နှင့်
မိုးသားမိုးရိပ်တွေက ရှိနေဆဲ၊ ပန်းမုံဘယ်လိုမှ အိပ်လို့မရ၊ မနက်
အစောကြီးထပြီး သွားရမှာမို့ အိပ်ချင်နေပေမယ့်၊ အန္တရာယ်က
အနားမှာကပ်နေတာမို့ စိတ်ချစွာမအိပ်နိုင်၊ ခြင်ထောင်ထဲတွင်
ဟိုလိုမ့်ဒီလိုမ့်နှင့် တူကိုတုတ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ဖူး . . . ”

ဖယောင်းတိုင်မီးကို မှုတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်အိမ်လုံး
အမှောင်ကျသွားသည်။ ဦးဘမောင် ခြေသံကို နားစွင့် နေပေမယ့်
ပန်းမုံအခန်းဆီသို့ လှမ်းလာတဲ့ ခြေသံတော့ မကြားရသေးပေ။

ဦးဘမောင် အခန်းထဲက . . . ခြင်ထောင်ကို မသိမသာ
အကဲခတ်တော့ လှုပ်လှုပ်ရွရွရှိနေသေးသည်။ သူဝင်လို့ မဖြစ်
သေး . . . ပန်းမုံဆေးအရှိန်နှင့် နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်သွားမှ . . .
စိတ်ကြိုက် . . . ဝါးမျိုရမည်ဖြစ်သည်။

မိုးပေါက်တွေက ဓနိပေါ်သို့ တစ်ပေါက်နှစ်ပေါက် အသံ
မှတစ်ဆင့် မိုးပေါက်များစွာ အသံတွေကို ကြားနေရသည်။

မိုးက . . . ဘမောင်အတွက် အဖော်ကောင်း၊ ပန်းမုံ

အတွက်တော့ ရန်သူ..

“ဒေါင်.. ဒေါင်.. ဒေါင်..”

ရပ်ကွက်အရှေ့မှာ ရှိတဲ့စက်ရုံမှ ည(၁၂:၀၀)နာရီ သံချောင်းခေါက်သံကို ကြားချိန်တွင် ပန်းမုံ.. မျက်လုံးတွေ စင်းလာသည်။ စိတ်ကိုတင်းပြီး မျက်လုံးဖွင့်ပေမယ့်.. အိပ်ချင် တဲ့စိတ်က အရမ်းကိအားကြီးနေတာကြောင့် တူကိုဆုပ်ကိုင် လျက်.. မှေးခနဲပျောက်သွားသည်။

ခြင်ထောင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားမှုက ငြိမ်သက်သွားပြီ ဖြစ်တာကြောင့်.. ဘမောင် ပန်းမုံခြင်ထောင်နားကို ကပ်ပြီး ကြည့်ပေမယ့် သဲသဲကွဲကွဲဘာမှ မမြင်ရပေ.. မိုးက ကောင်း သထက်ကောင်းနေသည်။

ဘမောင်.. ခြင်ထောင်ကိုဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်ပေမယ့် ပန်းမုံ လှုပ်ရှားတာကို မတွေ့ရတာမို့.. ခါးက ထမီအစကို အသာအယာဖြေချစဉ်..

“ဟင်..”

ခါးကို အေးစက်တဲ့ အထိအတွေ့တစ်ခုကြောင့်.. ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးပြီး..

“ကဲဟာ..”

“ခပ်.. အား”

အမှောင်ထဲမှာ ပန်းမုံ.. လက်ပြန်တူနဲ့ရိုက်ချလိုက်

တာကြောင့် ဘမောင်နားထင်ဆီကို တူကရောက်သွားပြီး.. ခြင်ထောင်ထောင့်တွင် လဲကျသွားသည်။

“လူယုတ်မာ..”

ပန်းမုံမျက်လုံးမှိတ်ပြီး တအားရိုက်ချလိုက်သည်။ ဦးဘမောင်အသံက ဆက်တိုက်မထွက်နိုင်တော့ဘဲ.. ငြိမ်ကျ သွားမှ လက်ထဲမှတူကိုလွှတ်ချပြီး.. ခြင်ထောင်အပြင်ကို ထွက်ခဲ့သည်။

“ဘမောင်.. သေသွားပြီလား”

ပန်းမုံလက်မှာ စီးကုပ်နေသောအရည်တွေက.. ဘမောင်၏ သွေးများပင်ဖြစ်သည်။

“ဝေါ..”

အိမ်ထဲတွင် ဆက်မနေရဲတော့ဘဲ.. အိမ်အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့တော့သည်။ မိုးရေတွေက ပန်းမုံတစ်ကိုယ်လုံးကို ရွဲနှစ်အောင် ရွာချနေ၏.. မညီညာသောလမ်းပေါ်မှာပြေး ရင်း.. ရွံ့အိုင်တွင် လဲကျသွားပြန်သည်။ ကေသီတို့အမေ အိမ်ကိုရောက်တော့.. အိမ်တံခါးပိတ်ပြီး အိပ်နေကြလေပြီ။

“ကြီးကြီးကြိုင်.. ကြီးကြီးကြိုင်”

“ဒုန်း.. ဒုန်း.. ဒုန်း..”

အိမ်ရှေ့တံခါးကို လက်သီးဆုပ်ပြီး ပန်းမုံထူကာ.. ခေါ်သည်နှင့် ဖယောင်းတိုင်လေးကို မီးထွန်းပြီး ကြီးကြီးကြိုင်

ထွက်လာသည်။

“ဟင်.. သမီး ပန်းပွင့်.. ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“ကြီးကြီးကြိုင်.. တံခါးဖွင့်ပေးပါ”

ဒေါ်ကြိုင် ဖယောင်းတိုင်မီးကို ချပြီး.. တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ကြီးကြီးကြိုင်.. သမီးကို ကယ်ပါဦး.. အီး.. အီး”

ပန်းပွင့် ပြောလည်းပြော၊ ငိုလည်းငိုနှင့် ဒေါ်ကြိုင်ကို ဖက်ထားလိုက်သည်။ အိပ်ခန်းထဲမှ ကေသီဖခင် ဦးခင်မြင့်ပါ ထွက်လာပြီး..

“ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ.. ဦးလေးကိုပြောစမ်း”

“ဟို.. ဟို..”

ပန်းပွင့် ဖြစ်ရပ်အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ.. သမီးရယ်”

“တောက်.. ခွေးကျင့်ခွေးကြံ ကြံတဲ့ကောင်”

ဦးခင်မြင့်.. လက်သီးကိုဆုပ်ပြီး၊ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်နေ၏။

“သူ.. သေသွားပြီလား မသိဘူး”

“သမီး.. ဘာမှ စိတ်သောကဖြစ်မနေနဲ့၊ ဖြစ်ပြီးမှတော့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး.. ဒီလိုကောင်မျိုးကို ဒီလိုမှမဖြေရှင်းရင်၊ ရမှမရတာ.. အကြိုင်သမီးကို အဝတ်အစားလဲပေးလိုက်..”

ငါလူကြီးအိမ်ကို သွားပြီးပြောမယ်”

ဦးခင်မြင့်.. အိမ်ရှေ့တွင် ချိတ်ထားသောထီးကိုယူကာ.. မိုးရေထဲ လူကြီးအိမ်ကိုထွက်သွားချိန်တွင် ပန်းပွင့်ကို ဒေါ်ကြိုင်က ကေသီအဝတ်အစားတွေကို ထုတ်ပေးပြီး၊ လဲခိုင်းလိုက်သည်။

“သမီးရယ်.. အမှန်တရားကို သူတော်ကောင်းနတ်တွေက စောင့်ပါတယ်.. ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ သမီးလေးဘက်မှာ ကြီးကြီးကြိုင်တို့ ရပ်ပေးမယ်”

ပန်းပွင့်.. စိတ်ကို ဒုန်းဒုန်းချလိုက်သည်။

သူလုပ်ခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုပေါ်မှာတော့.. မကြောက်ရွံ့တော့ပေ၊ ဖြစ်လာသမျှကို ရင်စည်းခံဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။ ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့ မြေခွေးလိုလူတစ်ယောက်ကို မျက်ရည်နဲ့အရှုံးပေးမည့်အစား ခုခံပြီးရတဲ့ဒဏ်ရာကို ရင်ဆိုင်ရုံပဲလိုတော့သည်။

တော်တော်လေးကြာတော့.. ဦးခင်မြင့်နှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးတချို့ရောက်လာပြီး၊ အိမ်ပေါ်ကိုတက်ခဲ့ကြသည်။

“ဦးလေး.. ဘမောင်သေသွားပြီလား”

ကြောက်ရွံ့မှုမရှိသော လေသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

“မသေဘူး.. ဆေးရုံကို ခေါ်သွားကြပြီ၊ သတိတော့ မရသေးဘူး.. သမီး၊ ကဲ.. ဦးချစ်သိန်း၊ ဦးလှမြိုင်.. ပန်းပွင့်ကို တစ်ခါတည်းခေါ်သွားမလား..”

“ခေါ်သွားရမှာပေါ့ဗျာ.. စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ဦးချစ်သိန်း.. ပန်းမုံမျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး၊ တကယ်
စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတဲ့ အသွင်..

“သမီး.. ဘာမှအားမငယ်နဲ့၊ အန်ကယ်တို့ သမီးဘက်
က ရပ်ပေးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ခြော်.. ကြီးကြီးကြိုက်..
အမေ့ကို အသိမပေးပါနဲ့ဦး၊ တရားစခန်းက ထွက်လာမှပဲ
သိပါစေ။ ပြီးတော့ မောင်လေးကို စောင့်ရှောက်ထားပေးပါ”

ပန်းမုံ စိတ်မချဆုံးကတော့ တစ်ယောက်တည်းကျန်
ရစ်ခဲ့မယ့်.. မောင်ဖြစ်သူ နေသူဖြိုးအတွက်ပင်..

“သမီးမောင်လေးအတွက် ကြီးကြီးကြိုက်တို့အိမ်မှာ
ခေါ်ထားပြီး စောင့်ရှောက်ထားမှာပါ..”

“သွားကြရအောင်..”

ဦးခင်မြင့်နှင့်အတူ.. မိုးရေထဲကိုထွက်ခဲ့သော ပန်းမုံ
ရဲ့ အနာဂတ်သည်.. ဘာဆက်ဖြစ်မည်မသိတော့ပေ..။

လူးလူးတို့အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းတွင် ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်၊
ဒေါ်ခနခင်၊ ခက်ခက်ခင်နှင့် လူးလူးမာမီ ဒေါ်သီရိတို့ ခေါင်း
ချင်းဆိုင်လျက်..

လူးလူးကတော့ အခန်းရှေ့တွင်ထိုင်ကာ.. စကား
ဝိုင်းတွင် မပါ။ လူးလူးစိတ်တွေက ထမင်းလုံးတစ္ဆေအခြောက်
ခံရသလို ဖြစ်နေ၏။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ မွေးနေ့မှာ
အလောင်းအစားကြေး ဘီယာသောက်မိခြင်း ရလဒ်ကို..
လူးလူးခံစားနေရသည်။

အိမ်ကွဲ ကျော်သက်မောင်.. လိုက်ပြီးပို့တဲ့အထိ၊
လူးလူး သတိမလစ်သေး။ ကျော်သက်မောင်က အိမ်ထဲထိလိုက်
ပို့ဖို့ပြောပေမယ့်.. လူးလူးလက်မခံခဲ့။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့
အိမ်တွင် ဒက်ဒီရော မာမီပါ။ မရှိတာမို့.. ကျော်သက်မောင်ကို

အိမ်ထဲထိ သူမအဝင်မခံနိုင်ပေ.. ကျော်သက်မောင် ဇာက
မသေး။

မိန်းကလေးတော်တော်များများကို ဝတ်ရည်စုပ်နေ
တဲ့ကောင်.. လူးလူးဝတ်ရည်ကို စုပ်ဖို့လည်း ပြင်နေတဲ့သူဆို
တာသိလို့၊ အိမ်ထဲထိအဝင်မခံခဲ့တာ။

ကျော်သက်မောင်ကားပေါ်က ဆင်းပြီး၊ ခြံထဲဝင်
တော့မှ သတိလစ်ချင်သလိုဖြစ်လာတယ်။ ရင်ထဲမှာလည်း လှိုက်
လှိုက်တက်လာပြီး.. အန်ချင်လာတယ်။ မူးတာမှ မျက်လုံးထဲမှာ
ဘာကိုမှ မမြင်ရ။

လူးလူးဆိုတဲ့ ခေါ်သံကိုကြားတော့ စိတ်ကို.. လျော့ချ
လိုက်တယ်။ ခေါ်တဲ့အသံပိုင်ရှင်က လူးလူးယုံကြည်ရတဲ့လူ
မဟုတ်လား.. ပြီးတော့ လူးလူးတစ်ဖက်သတ်ချစ်ခဲ့ရတဲ့ချစ်သူ။

ဒီနောက်တော့.. လူးလူးဘာမှ သတိမရ။ အခန်းထဲကို
ဘယ်လိုလုပ်ပြီးရောက်နေသလဲ.. ဆိုတာတောင် မသိတော့
ဘူး။ တစ်ရေးနိုးတော့အာခေါင်တွေ ခြောက်ကပ်ပြီး၊ ရင်တွေ
ပူနေလို့ ရေထဲပြီးသောက်တော့မှ လူးလူးကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ထား
တဲ့အဝတ်အစားတွေက ပြောင်းနေပြီ.. မမခက်ခက်များလာပြီး
လဲပေးသလားအထင်နဲ့.. မနက်ကျတော့ မမခက်ခက်ပန်းပင်
ဝေ လောင်းနေတာကိုမြင်ပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းကာ.. မေး
မလို့ပြုတ်တုန်းရှိသေး။

“လူးလူးညက.. ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်လဲမသိ၊ နေ
ကတော့ မနက်မိုးလင်းမှပြန်လာတာပဲ..”

“ဟင်..” လူးလူး ကိုယ့်ရင်ဘတ်လေးကို ဖိပြီး၊ လက်
ဖျားတွေတောင် အေးစက်သွားခဲ့ရတယ်။

ညက.. လူးလူးကို အဝတ်အစားလဲပေးခဲ့တာ.. နေ
တဲ့..။ ဥတ္တနေ မျက်နှာကို ဘယ်လိုမှမကြည့်ဝံ့လောက်တဲ့
ဖြစ်ရပ်.. မိန်းမသားတစ်ဦးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ဥတ္တနေ
တွေ့ခဲ့ပြီ.. ချစ်သူအဆင့်နဲ့တောင်မှ တွေ့ခွင့်မရှိတဲ့ ကိစ္စ..

ဒီလိုအဆင့်မျိုးဟား.. ကိုယ့်လင်ယောက်ျား၊ ခင်ပွန်း
တို့မှသာ တွေ့ခွင့်ရှိရမယ့်အရာ.. လူးလူးရဲ့ ဖုံးကွယ်မှုခန္ဓာ
ကို.. ဥတ္တနေမြင်သွားခဲ့ပြီ။

လူးလူး.. ဥတ္တနေကို ရှောင်နေတာ(၇)ရက်တိတိ ရှိနေ
ခဲ့ပြီ.. အိပ်ခန်းထဲကနေတော့၊ နေ့ ကို ချောင်းချောင်းပြီး ကြည့်
တတ်တယ်..။

“မြင့်.. နင် ဘယ်လိုလုပ်မယ်၊ စိတ်ကူးထားလဲ”
ဒေါ်ခနခင် လက်ဖက်ဖွန်းကို ပန်းကန်ထဲပြန်ချပြီး..
ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်ကို မေးတဲ့လေသံက လောဘရိပ်တက်
နေတဲ့လေသံ..

“မြင့်ကတော့.. လူးလူးနဲ့ လက်ဆက်ပေးပြီး၊ အမွေ
တွေကို ကိုယ့်လက်ထဲရောက်အောင် လုပ်ရမှာပဲလေ”

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်စကားကို. . ဒေါ်သီရိ သိပ်ပြီးမနှစ်မြို့ပေ။ ဒါပေမယ့်. . လက်ရှိစီးပွားရေးအတွက် ငွေကြေးတွေကို ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်တို့ဆီက ယူပြီးသုံးထားရတာဆိုတော့. . မကျေနပ်တာကို မပြရဲပေမယ့်. .

ဒေါ်သီရိမှာလည်း အကြံနှင့် သမီးဖြစ်သူလူးလူးနဲ့ ဥတ္တနေကို လက်ထပ်ပေးပြီးတာနဲ့ ဥတ္တနေရမယ့်အမွေတွေကို သိမ်းနိုင်မှာပဲ. . ဒီတော့ အကြေးတွေကိုပြန်ဆပ်ရမယ်၊ ဒင်းတို့လည်သလို ဒေါ်သီရိလည်း. . ခပ်လည်လည်ပဲ၊ ခုချိန်မှာတော့ သံတမန်ဆက်ဆံရေးအတိုင်း အမုန်းမပါစေလို. .

“နင့်သားက လူးလူးကို စိတ်မဝင်စားသလိုဘဲ”

“အစ်မရယ်. . ဥတ္တနေက ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့ ပတ်သက်ဘူးတာမှ မဟုတ်တာ. . ပြီးတော့အရှက်ကလည်း ကြီးတော့ လူးလူးပေါ်မှာထားတဲ့ သံယောဇဉ်ကမပေါ်လွင်တာပါ။ လူးလူးဘက်ကနည်းနည်းမာသာသုံးလိုက်တာနဲ့ ကျလာမှာပါ”

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်. . သူ့အကြံနှင့် သူကတော့ ဟုတ်နေတယ်။ လူးလူးကတော့ နေ့ကို မာသာသုံးဖို့ မပြောနဲ့ မျက်နှာချင်းတောင် ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမှန်း မသိဖြစ်နေရတာ. . ။

“သမီးကြီးကလည်း ဒီအတိုင်း မနေနဲ့လေ”

“သမီးက ဘာလုပ်ရမှာလဲ. . .”

ဥတ္တနေ. . လူးလူးကို စိတ်ဝင်စားလာအောင်၊ ကြား

ကနေပြောပေးရတယ်. . ဒါမှပွင့်ထွက်လာမှာ”

“သမီးကြိုးစားပေးမယ်. . တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော် ဥတ္တနေအမွေထဲက သမီးအတွက်ဝေစုကတော့၊ ရမှဖြစ်မယ်”

ခက်ခက်ခင်ခင်တို့ လောဘတွေက အဆုံးမသတ်နိုင်။

“သီရိကရော. . ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“မြင့် ကောင်းတယ်ထင်လို့ လုပ်ကြတာပဲ၊ သီရိက ဘာမှ ပြောစရာမရှိပါဘူး. . .”

စိတ်ထဲမှာတော့. . တန့်န့်။

“သီရိအတွက် မနစ်နစေရပါဘူး. . ဥတ္တနေက. . ဝေသားချည်းပဲ သိန်းကထောင်ချီနေသလို. . အတွင်းပစ္စည်းက ငွေထက်တောင်ပိုပြီး များတယ်”

ဒေါ်သီရိက ခပ်ပြုံးပြုံးပဲ၊ လက်ဖက်ကို စားနေသည်။

“ငါ. . ခုတည်းကပြောထားမယ်နော် မြင့်၊ အမွေပတ္တမြားလက်စွပ်ကို ငါယူမယ်. . .”

“မမကလည်း. . ဒီပတ္တမြားလက်စွပ်က သိန်းရာခံတန်တာ”

“ဘာလဲ. . မြင့်၊ နင်က မပေးချင်ဘူးပေါ့”

လက်ထဲမရောက်သေးတဲ့ ပစ္စည်းကို အဝေမတည့်ကြ. . ဒေါ်သီရိက ခြင်္သေ့နှင့် တောဝက်ပုံပြင်ထဲကလို စောင့်ပြီးစားဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။

“ပေးပါ့မယ်”

လေသံက သိပ်ပြီးတော့ အားမပါ။

“ဒါနဲ့.. ဘုန်းလုံကျတော့ ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ”

“ဟွန်း...”

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်.. မျက်နှာမဲ့ရွဲ့ကာ ကြက်သွန်ဖြူကို ကိုက်လိုက်ပြီးမှ-

“ဒင်းက.. အရက်နဲ့သေမလား၊ အေ၊ နဲ့သေမလား မသိတဲ့ကောင် သူ့ကိုထည့်ပြီး စဉ်းစားမနေနဲ့ မပေးနိုင်ဘူး”

လူးလူး.. အံ့ဩမိသလို သူ့ချစ်တဲ့ ဥတ္တနေအတွက် စိတ်မကောင်း.. လူးလူး.. ဥတ္တနေရတဲ့အမွေတွေကို မမက်မော.. လူးလူးမက်မောတာက ဥတ္တနေ၏အချစ်ပင်။

ခက်ခက်ခက်က.. လက်ဖက်ဝိုင်းမှထလာပြီး၊ လူးလူးဘေးတွင်ဝင်ပြီးထိုင်ကာ...

“လူးလူး.. အိမ်ဘက်တောင်မလာပါလား”

“ဟုတ်တယ်.. လူးလူး အလုပ်ကိစ္စတွေက များနေလို့”

“မမကြားတယ်.. လူးလူးမော်ဒယ်လျှောက်ဖို့ လုပ်နေတယ်ဆို...”

“အင်း...”

မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်ပြီးတည်းက လူးလူးလုပ်ကိုင်ဖို့ပြင်ဆင်ထားတဲ့ အလုပ်ဖြစ်ပေမယ့်.. အကောင်အထည်

မဖော်ဖြစ်၊ အကောင်အထည်မဖော်ဖြစ်ရတာလည်း... ကျော်သက်မောင်နှင့် ပတ်သက်နေလို့ နှောင့်နှေးနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

လူးလူးကို စင်ပေါ်တင်ပေးဖို့က ဒုတိယ၊ ခုတင်ပေါ်တင်ဖို့က ပထမဖြစ်နေတော့.. လူးလူး ဆင်ခြင်နေရ၏။ နောက်တစ်ခုကတော့ ဥတ္တနေက.. ဒီလိုအလုပ်တွေကို သိပ်ပြီးမကြိုက်မနှစ်သက်တာကို သိတာမို့ မလုပ်ချင်တာလဲ.. ပါတယ်လေ။

“လူးလူး.. နေ့ပေါ်မှာ ဘယ်လိုသဘောထားလဲ”

ခက်ခက်ခက်ရဲ့ အမေးစကားကို လူးလူးမဖြေချင်။ ခက်ခက်ခက်အနေနဲ့လည်း မေးမည့်သာမေးပေမယ့် လူးလူး ပုံစံကို သိပ်ပြီးဘဝင်မတွေ့.. အမွေကိစ္စကြောင့်သာ နီးစပ်အောင် လုပ်ပေးချင်ပေမယ့်.. လူးလူးနဲ့ သိပ်သဘောမတူချင်ပေ။ လူးလူးဆိုသောမိန်းကလေးက တခြားနိုင်ငံကတောင် ပြန်လာတဲ့သူ.. ခက်ခက်ခက်တို့ ကြိုးကိုင်လို့ ရမည့်ပုံစံက သိပ်ပြီးမတွေ့။

“ပြောလေ.. လူးလူး”

“လူးလူးဘဝမှာ သံယောဇဉ်အရှိဆုံး လူတစ်ယောက်ပါ”

“ဒါဆို.. ပွဲကသိမ်းပြီ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်နီးစပ်ဖို့ အတွက် မမတာဝန်ထား”

ခက်ခက်ခက်က လူတွေကို ပုံသွင်း၍ရမယ်လို့ ထင်ထားဆဲ၊ လူးလူးချစ်တဲ့သူက ကြားလူကြောင့် ချစ်ရတာမျိုးကို

မလိုချင်၊ ဥတ္တနေကိုယ်တိုင် ချစ်လာတာကိုပဲ မျှော်လင့်နေသူ-
လက်ဖက်ပိုင်းမှာ ရယ်သံတွေက ပွက်လောရိုက်နေ
သည်။ ပြောနေတာတွေက ဖောက်ပြန်ရေးကိစ္စတွေနဲ့ အိမ်မှ
ယောက်ျားသားတွေကို လှည့်စားခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေ..
အပျိုကြီးလို့ဆိုတဲ့ ဒေါ်နေခင်က အဆိုးဆုံး။

အပျိုကြီးဆိုပေမယ့်.. ယောက်ျားကိုတရားဝင် မယူလို့
သတ်မှတ်ခံထားရတဲ့ အပျိုကြီးများ ဖြစ်နေမလားမသိ။

အခန်း ◀ ၁၁ ▶

ရဲစခန်းရှေ့ရောက်မှ ကားကဆီပြတ်ပြီး ထိုးရပ်သွား
သည်။ ဥတ္တနေအိမ်က ထွက်လာတုန်းက၊ ကားကိုဆီဖြည့်ဖို့ သတိ
မေ့ခဲ့ခြင်းကြောင့်ပင်..

ကားပေါ်မှဆင်းပြီး၊ အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဆီဝယ်ဖို့
ရှာစဉ်..

“ဟေ့ကောင်.. ငနေ..”

“ဟာ.. အောင်ထွန်း”

ဒုရဲအုပ်အဝတ်အစားနဲ့ ဆယ်တန်းတုန်းက၊ ကျောင်း
အတူတက်ခဲ့တဲ့ အောင်ထွန်းကို တွေ့လိုက်တော့.. ဥတ္တနေ
ကြုံနေရတဲ့အခက်အခဲအတွက် လမ်းစတွေ့သွားသည်။

“ဘယ်ကလာသလဲ.. ငနေ”

“ဘယ်မှမလာဘူး.. ဓာတ်ဆီပြတ်ပြီး ရပ်သွားလို့ ဆီ

ထွက်ရှာတာ...။

“ဒီအတွက်ငါကူညီမှာပေါ့.. ဟိုမှာတွေ့လား”

ရဲစခန်းရှေ့တွင် ရေးထားသော ‘ကူညီပါရစေ’.. ဆိုင်းဘုတ်ကို အောင်ထွန်းလက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲကွာ...”

“ငါတို့မတွေ့တာကြာပြီ.. အေးအေးဆေးဆေး စကားလေးဘာလေး ပြောရအောင်၊ မင်းအချိန်ရလား..”

“ရပါတယ်...”

ရဲစခန်းဝင်းထဲက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကို အောင်ထွန်းက ဥတ္တနေပခုံးကိုဖက်ကာ ဝင်ခဲ့သည်။

“မင်း.. ဘာလုပ်နေလဲ.. ငနေ”

“ရှေ့လဆိုရင်.. ဆောက်လုပ်ရေး ဝန်ကြီးဌာနမှာ အလုပ်စဝင်ပြီကွ...”

“အိမ်ထောင်ရေး.. ကျပြီလား”

“ရည်းစားတောင် မရှိဘူး.. မင်းကရေး”

“ငါထင်ပါတယ်.. ငါကတော့ ကလေး(၃)ယောက် နဲ့ကွ...”

“လုပ်လှချည်လား.. အောင်ထွန်း”

“ရတနာလေးတွေလေကွာ ဟား.. ဟား.. ဟား”

ဒုရဲအုပ်ဆိုပေမယ့်.. အောင်ထွန်းက ကျောင်းတုန်း

ကလို ဘာမှမပြောင်းလဲ။ နှစ်ယောက်သား ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်တွေ ပြောနေရင်း...

အချုပ်ကားတစ်စီး ရဲစခန်းထဲကို မောင်းဝင်လာသဖြင့် အောင်ထွန်း.. ဥတ္တနေကိုဆိုငိုထဲမှာ ခဏထားပြီး အချုပ်ကားဆီသို့ ထွက်သွားသည်။

ပထဦးဆုံးအချုပ်ကားနောက်မှ အချုပ်သားမိန်းကလေးတွေ ဆင်းလာတာကိုလှမ်းပြီးကြည့်တော့...

“ဟာ...”

ဥတ္တနေ မျက်လုံးတွေမယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

ပန်းမုံမှ ပန်းမုံအစစ်.. အမျိုးသမီးရဲမေတစ်ဦးက တွဲခေါ်ပြီး ရဲစခန်းထဲကို ခေါ်သွားသည်။ ဥတ္တနေရင်ထဲ၌ ပွက်လောရိုက်နေသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

အောင်ထွန်းပြန်လာတော့...

“အောင်ထွန်း.. ခုနက ခေါ်သွားတဲ့မိန်းကလေးက ဘာအမှုလဲ”

“ဪ.. ပန်းမုံဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်...”

“သနားစရာ၊ ကြေကွဲစရာပါကွာ.. ပထွေးလုပ်သူက အဓမ္မကြံစည်တာကို ကာကွယ်ရင်းအချုပ်ထဲရောက်နေတာ”

“ကာကွယ်တယ်ဆိုတော့ ဘာလုပ်လို့လဲ”

ဥတ္တနေ . . မေးချင်လေများနေတာမို့၊ သတိပြန်ထားလိုက်ရအေး။

“တူနဲ့ထုပ်ပစ်လိုက်တာ . . .”

“ဟာ . . ပထွေးသေသွားလား အောင်ထွန်း”

“မသေပါဘူး . . ခေါင်းကွဲတာ (၆)ချက်လောက်ချုပ်ပြီး၊ လက်ကတော့ ကျိုးသွားတယ်”

ပန်းမုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီးကြားရတဲ့သံတင်းက ရင်ကိုနှင့်စေသည်။

“ဒါဖြင့်ထောင်ကျမှာပေါ့ . . .”

“ရှေ့နေကောင်းကောင်းနဲ့ အမှုရင်ဆိုင်မယ်ဆိုရင် . . လွတ်နိုင်တယ်၊ ခက်နေတာက ကောင်မလေးကို ငွေကြေးအကုန်အကျခံပြီး . . ဘယ်သူမှ မလိုက်ကြဘူး၊ အချုပ်ကိုလာတာတောင် . . သူ့မောင်လေးတစ်ယောက်ပဲ တွေ့ရတယ်”

“သူ့အမေရော . . .”

“ရှိတယ်ကွ . . တရားစခန်းဝင်နေတယ်၊ အသိမပေးရသေးဘူး”

ဥတ္တနေခေါင်းကို အောက်စိုက်ပြီး . . ပန်းမုံအတွက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲဆိုတာကို စဉ်းစားနေသည်။

“မင်း . . ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ ငနော့၊ မင်းကြည့်ရတာ ပန်းမုံနဲ့ သိနေသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ် . . ပန်းမုံက ငါ့မိတ်ဆွေတစ်ဦးပဲ”

“ဟ . . ငနော့၊ မိတ်ဆွေဆိုတဲ့စကားက အကြောင်းပြသက်သေစကားဖြစ်မယ်”

ဥတ္တနေ ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ပြောနေတာကို ငြင်းချက်မထုတ် . . ဆိုင်ထဲကို ရဲမေတစ်ဦးဝင်လာ၍ အောင်ထွန်းက-

“ချိုချို . . ဘာကိစ္စလဲ”

“ပန်းမုံအတွက် လက်ဖက်ရည်လာဝယ်တာ ကောင်မလေးက လက်ဖက်ရည်ကို အရမ်းကြိုက်တာ . . .”

ရဲမေလေးပြန်သွားသောအခါ အောင်ထွန်းက . . .

“ရှေ့နေမငှားနိုင်ရင်တော့ . . ပန်းမုံထောင်ကျဖို့က များနေပြီ . . ရှေ့နေငှားဖို့ သူ့မှာငွေမရှိသလို၊ လိုက်ပြီးဆောင်ရွက်ပေးမယ့် လူကလည်း မရှိဘူးဖြစ်နေတယ်”

ကေသီတို့ ယမင်းသူတို့ဆိုလျှင်လည်း ကူညီဖို့မပြောနဲ့ အချုပ်ခန်းကိုတောင်လာပြီး မတွေ့ကြ . . ပန်းမုံဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်ချင်တော့ . . ကိုယ်ပြုတဲ့အလုပ်ကို ကိုယ်ရင်စည်းခံတော့မယ် . . ကေသီအမေက နေသူဖြိုးကို စောင့်ရှောက်မယ်လို့ ပြောခဲ့ပေမယ့်၊ တကယ်တမ်းကျတော့ ထမင်းတစ်နပ်တောင် ခေါ်ပြီးမကျွေးခဲ့ . . .

မောင်လေးအတွက် စိတ်သောကရောက်နေရသည်။ နေသူဖြိုးက သူ့မဆီကိုလာခဲ့ပေမယ့် . . သူထမင်းမစားရတာ

တွေကို မပြောသော်လည်း.. ပန်းမုံနဲ့အတူ အချုပ်ကျနေတဲ့ လမ်းထဲကမိနန်း ယောက်ျားဆီကသိခဲ့ရလို့. . ပန်းမုံအကုန် သိခဲ့ ပြီဖြစ်သည်။

“ပန်းမုံ.. ဧည့်တွေ့လာတယ်”

ပန်းမုံစိတ်ထဲမှာ မောင်လေးပဲအထင်နှင့် သံတိုင်ကြား မှ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ..

“ကိုဥတ္တနေ”

ပန်းမုံပါးစပ်မှ အသံထွက်သွားသည်။ မျက်လုံးကို ပွတ် သပ်ပြီး၊ ကြည့်နေမိသည်။

ဥတ္တနေက.. လက်ဖက်ရည် ပါဆယ်ထုပ်လေးကို ကိုင် ပြီး၊ သံတိုင်အပြင်တွင် ရပ်နေသည်။

ရှုပ်အင်္ကျီအညိုရောင်လေးနှင့် ထမီအနက်ပွင့်လေးကို ဝတ်ထားပြီး.. ရှုပ်ပွေနေတဲ့ဆံပင်တွေကို လက်ကလေးသပ် ကာ.. သံတိုင်နားသို့ ကပ်လာတော့၊ ပန်းမုံမျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်တွေနှင့်..

“ကိုဥတ္တနေ.. ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲဟင်”

“ဒီလိုပဲ သိခဲ့တာပါ။ ပန်းမုံဘာမှ မပူနဲ့ ဒို့ကူညီမယ်”

“ရှင်...”

ပန်းမုံဘာပြောရမှန်း မသိအောင်ဖြစ်နေသည်။

“မင်းအတွက် ရှေ့နေငှားဖို့အတွက်ပါ စီစဉ်ပြီးပြီ”

ပန်းမုံ ခေါင်းလေးငုံနေလိုက်၏။

“ရော.. လက်ဖက်ရည်သောက်လိုက်ဦး.. အေး ကုန်မယ် မုန့်ပါစား.. မျက်နှာလေးချောင်သွားတယ်နော်”

ဥတ္တနေကို ဖက်ပြီးသာ.. ငိုလိုက်ချင်တော့သည်။

“ပန်းမုံဘာပြောချင်လည်းပြောပါ.. ဒို့ဘာလုပ်ပေး ရမလဲ”

ပန်းမုံဆိုသောမိန်းကလေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး၊ ဥတ္တနေ ဘဝအတွက်စိတ်အလှုပ်ရှားရဆုံးသူ.. ပန်းမုံကို ခုလိုမြင်တွေ့ နေရတာကို.. ဘယ်လိုမှ မျက်နှာမလွှဲနိုင်။

သွယ်ပျောင်းလှသော လက်ကလေးနှစ်ဖက်က.. သံတိုင်ကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း.. နှုတ်ခမ်းပါးလေးရဲ့ ခြောက်ကပ်နေ တဲ့ကြားမှ ဥတ္တနေကို စကားပြောချင်လို့နေတယ်။ ပန်းမုံပြော ချင်တဲ့စကားက.. မောင်လေး နေသူဖြိုးအတွက်..

“ကိုဥတ္တနေ ကူညီမယ်ဆိုရင်၊ ကျွန်မမောင်လေးကို ကယ်ပါ”

အသံတုန်ယင်ပြီး.. ငိုသံပါ ပါနေသည်။

ဥတ္တနေ.. အခွင့်အရေးယူတဲ့ စိတ်ဆန္ဒမျိုးမဟုတ်ဘဲ သံတိုင်ကိုင်ထားတဲ့ ပန်းမုံလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ..

“မင်း... စိတ်အေးအေးနေပါ ပန်းမုံ..”

တွေ့ချိန်က ခဏလေးမို့.. ဥတ္တနေပြန်သွားချိန်တွင်

မိနန်း.. ပန်းမုံနားကပ်ပြီး...

“ပန်းမုံ.. ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ၊ မင်းယားလား..

မိတာတော့ တကယ်ပဲ၊ မင်းသားနှုံးတယ်...”

“ငါ့ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါ”

“သေချာရဲ့လား.. ပန်းမုံရာ”

မိနန်းစကားကို.. မဖြေဘဲ၊ ဥတ္တနေပေးခဲ့သော လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်ကို တကယ်အရသာရှိရှိပင် သောက်မိသည်။ မိနန်းကို စားဦးမလားပင် မခေါ်မိ...

ဥတ္တနေပေးသော အရာဟူသမျှ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှမူဝေပြီး.. မပေးနိုင်ပေ။

“မင်းအမှုက.. ရှေ့နေကောင်းကောင်းနဲ့ဆို လွတ်မှာပါ.. ငါ့အမှုက မလွယ်ဘူး”

မိနန်း အမှုက ပုဒ်မ(၃၈၀)ခိုးမှု၊ ပြီးတော့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ လက်ပူးလက်ကြပ်မိခဲ့တာ၊ အနည်းဆုံးထောင်ဒဏ် (၃)နှစ်ရှိသည်။

“မင်း.. ရှေ့နေမငှားဘူးလား”

“ငှားမယ်...”

“အလဲ့.. တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဘယ်သူလုပ်ပေးမှာလဲ”

“လုပ်ပေးတဲ့သူ ရှိလို့ပေါ့ဟာ...”

“ဧကန္တ.. ခုနက လူချောကြီးလား”

“ဟုတ်တယ်...”

ပန်းမုံ.. ကုန်သွားသော လက်ဖက်ရည်ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နှင့် မုန့်အိတ်ကို အမှိုက်တောင်းထဲကို ထည့်ရင်း.. ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ရှင်ဟာ.. ပန်းမုံဘဝရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးတစ်ဦးပါ”

မိုးကောင်းကင်ကြီးကို. . ပန်းမုံ မော့ကြည့်ပြီး၊ အား
ပါးတရ ပြုံးလိုက်မိ၏။ ပန်းမုံလေးက ဥတ္တနေရဲ့ အပြုံးစ
နှုတ်ခမ်းလေးကို ရီဝေဝေကြည့်နေမိတယ်. . ဒီနေ့ပန်းမုံရဲ့
အမှုကို အဆုံးသတ်ခဲ့တဲ့ နေ့မဟုတ်လား. . .

ဦးဘမောင်ကတော့ သူ့ရဲ့ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာမှု
ဒဏ်ကို ပြန်ပြီးခံစားစေခဲ့ပြီ. . ပန်းမုံပေါ်မှာ ပြုကျင့်ခဲ့တဲ့ရလဒ်
ကို ပြန်လည်ခံစားရပြီး. . ပန်းမုံကတော့ ရှေ့နေကောင်းကြောင့်
အမှုမှလွတ်မြောက်ခဲ့၏. . .

လက်မှာခတ်ထားသော လက်ထိတ်ကလေးကို ရဲမေ
တစ်ဦးမှ ဖြုတ်ပေးပြီးသည်နှင့် တရားရုံးထဲမှ ထွက်လာစဉ်. .

“မမ. . .”

နေသူဖြိုး. . ပန်းမုံကိုပြေးဖက်သည်။

မောင်လေးဖြစ်သူကို တင်းကျပ်စွာဖက်ထားလိုက်တော့၏။

“ပြန်ကြရအောင် ပန်းမုံ. . .”

ဥတ္တနေမှ ခပ်တိုးတိုးလေးပြောလိုက်တာကြောင့် ရစ်ဝဲ
နေတဲ့မျက်ရည်စကို မျက်တောင်ခတ်ပြီးသိမ်းလိုက်သည်။ တရား
ရုံးရှေ့တွင် ရပ်ထားသောဥတ္တနေကားပေါ်သို့ တက်ခဲ့ ရပေမယ့်၊
စိတ်ထဲမှာအရမ်းကို အားငယ်နေသလို ခံစားရသည်။

ဥတ္တနေကြောင့် သူမ လွတ်မြောက်ခဲ့ရတယ်ဆိုလျှင်
မမှား၊ ပန်းမုံပေါ်တွင် ကောင်းပါတယ်ဆိုတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ပန်းမုံ
ဒုက္ခရောက်နေချိန်မှာတော့ တစ်ယောက်တလေမှ မတွေ့ရပေ။

ဥတ္တနေသည် မိတ်ဆွေကောင်းထက် သာတဲ့လူတစ်
ယောက်ပါ။

“ကိုကြီးအိမ်ထိပို့ပေးမှာလား. . .”

“ပို့ပေးရမှာပေါ့ကွာ. . .”

နေသူဖြိုးစကားလေးကို ဥတ္တနေခပ်ပြုံးပြုံးလေးနှင့်
ပြောနေသည်။ ပန်းမုံအချုပ်ထဲတွင် နေရတဲ့ကာလတစ်လျှောက်
မှာ နေသူဖြိုးနေရေးထိုင်ရေးစားရေးတို့ကို ဥတ္တနေပဲ တာဝန်ယူ
ပေးခဲ့သည်။

ဥတ္တနေရဲ့ စေတနာနှင့် ပန်းမုံဆုံဆည်းမှုဟာ ကာလ
တိုလေးဖြစ်ပေမယ့်. . ထားရှိခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်တွေက နှစ်ပေါင်း
ရာချီပြီး ဆုံခဲ့တဲ့လူနှစ်ယောက်ပမာ. . .

“ငြိမ်လှချည်လား. . ပန်းမုံ”

“မဟုတ်ပါဘူး.. အတွေးလွန်သွားတာပါ”

ဥတ္တနေမောင်းလာသော ကားလေးက ပန်းမှုံတို့ရပ် ကွက်နားသို့ ရောက်ရှိနေလေပြီ..

“ခံစားချက်တွေ နာကျင်မှုတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ.. ကိုယ့်ဘဝကို လူသစ်စိတ်သစ်နဲ့ စပြီးဖြတ်သန်း..”

ဥတ္တနေစကားကို လေးလေးနက်နက်ခေါင်းလေးညိတ် လျက်.. ခြောက်ကပ်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးကို အပေါ်သွားလေး နဲ့ ဖိကိုက်ထားလိုက်သည်။

ဥတ္တနေဟာ.. ပန်းမှုံရဲ့ အနာဂတ်အရှင်သခင်တစ်ပါး။ ပန်းမှုံတို့လမ်းကဆိုးတော့ ဥတ္တနေကားဝင်လို့မရ။ ကားဝင်ခဲ့ လျှင်လည်း ချိုင့်တွေဗွက်တွေနဲ့ ကားဘီးနစ်ပြီး ပြန်ထွက်လို့ရမှာ မဟုတ် သုံးယောက်သား ခြေလျင်လျှောက်ပြီး ဝင်လာခဲ့ကြတယ်။

ပတ်ဝန်းကျင်မျက်လုံးတွေက အဓိပ္ပါယ်များစွာကို ဆောင်နေ၏။ ပန်းမှုံအရှေ့ကနေလျှောက်သလို.. ဥတ္တနေနဲ့ နေသူဖြိုးက နောက်ကနေ လိုက်လာကြသည်။

ဥတ္တနေ.. ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အနေအထားကို ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှာ ဘဝင်မကျ.. ဥတ္တနေ နေထိုင်တဲ့ဘဝနဲ့ကွာဟ နေခဲ့လို့လားတော့ မသိပေ။ ထို့အပြင် ပန်းမှုံကိုပတ်ဝန်းကျင် မှာ မနေစေလိုသော ဆန္ဒလေးလည်း ဖြစ်ပေါ်မိ၏။

“ပန်းမှုံလွတ်လာပြီလား..”

အိမ်နားသို့ရောက်ခါနီးမှာ.. လေသံ နှုတ်ဆက်တဲ့ အသံက.. အပေါ်ယံသကာလောင်းတဲ့ ဟန်လုပ်နှုတ်ဆက်ခြင်း နဲ့ ဝမ်းသာခြင်းမျက်နှာ..

ပန်းမှုံအလိုက်သင့်ပဲ.. ပြုံးပြလိုက်သည်။ ဥတ္တနေ ပါလာတော့ ရန်စကားကို မပြောချင်၊ ပန်းမှုံရင်ထဲမှာတော့ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေဆိုတာ ဒီပတ်ဝန်းကျင်တွင်မရှိတော့ပေ။ ကေသီလည်း သူတို့အားနည်းချက်ကို သူတို့သိတာမို့.. အိမ်ထဲ ထိမလိုက်ဘဲ.. အပြင်မှာ နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်သွားကြသည်။

ပန်းမှုံရင်ထဲမှာ ခံစားချက်တွေက အစိုင်အခဲဖြစ်နေ ပြီဆိုတာကို ဥတ္တနေရိပ်စားမိလိုက်သည်။ ပန်းမှုံတို့ ပတ် ကျင်ကို.. ပန်းမှုံမုန်းခဲ့ခြင်းဟာ အကောင်းဆုံးဆုံးဖြတ်ချက် ခု ဖြစ်မှာလို့.. ဥတ္တနေ ထင်မိ၏။

“နေသူ.. မင်းအစ်ကိုကြီးကို ဖျာခင်းပေးလိုက်ဦး”

“ခင်းမနေနဲ့.. ဒို့က ဧည့်သည်မှမဟုတ်တာ”

ဥတ္တနေရဲ့ သတ်မှတ်ချက်ကို.. ပန်းမှုံနှစ်သက်ခြင်း ကျေနပ်ခြင်းနှင့်..

“ပန်းမှုံကို.. ဒို့တစ်ယောက်ပြောချင်တယ်”

“တစ်ခုမကပါဘူး.. ကိုဥတ္တနေရယ်၊ အများကြီးပြော နိုင်ပါတယ်.. ပြောပါ”

“ပန်းမှုံ.. ဒီရပ်ကွက်ကနေ ကျောခိုင်းလိုက်ပါလား”

“ဟင်...”

ပန်းမုံငယ်ငယ်ကလေးတည်းက နေခဲ့တဲ့ရပ်ကွက် ဖြစ်ပေမယ့်... ခင်တွယ်မှုသံယောဇဉ်ကတော့ ကုန်ခမ်းနေတာတော့ အမှန်...

“ပန်းမုံလည်း စဉ်းစားနေပါတယ်... အချုပ်ထဲမှာ နေကတည်းကပါ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုလုပ်ပြီးပြောင်းနိုင်မှာလဲ... ကိုဥတ္တနေရယ် ဒီအိမ်ဂရုန်ကို ပေါင်ထားတော့ ပြန်ရွေးပြီး ရောင်းရင်တောင် ပိုက်ဆံကဘာမှ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ အိမ်က ချောင်ကျတယ် ဝယ်မယ့်သူကသိပ်ပြီး မရှိဘူး”

“ပန်းမုံ... ပြောင်းလိုတဲ့ဆန္ဒပဲ လိုပါတယ်”

ဥတ္တနေ... ထိုစကားကို ပြောချင်ပေမယ့်၊ ပန်းမုံပေါ်မှာ ငွေကြေးခန့် စိုးမိုးသလိုဖြစ်သွားမှာကိုတော့ စိုးရိမ်မိသည်။

ပန်းမုံနှုတ်ဖျားမှ စကားအစ ရှာမတွေ့တော့ပေ... အင်္ကျီလေးကို လုံးကျစ်ပြီး နေမိ၏...

“မမ... ကိုကိုကြီးပြောသလို တခြားနေရာကို ပြောင်းပါနော်... ကျွန်တော်ဒီရပ်ကွက်မှာ မနေချင်တော့ဘူး”

နေသူဖြိုး... အသက်အရွယ်ဟာ ကလေးအရွယ်မဟုတ်၊ မကြာခင် (၁၀)တန်းကျောင်းသားဘဝကို ရောက်တော့မည့်သူဆိုတော့ ခံစားမှုတွေ... နေသူဖြိုးမှာ ရှိနေလေပြီ။

“ဘယ်လိုလဲ... ပန်းမုံပြောလေ”

ဥတ္တနေ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး... “ဟေ့...”

“ပန်းမုံဘာကို ပြောရမှာလဲ... ကိုဥတ္တနေရယ်၊ ပန်းမုံ ကိုဥတ္တနေဆီက အခွင့်အရေးတွေယူခဲ့တာများနေပြီ... ပြောမထွက်ဘူး...”

“ကျေးဇူးတရားဆိုတာကို ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးလို မထားပါနဲ့ ပန်းမုံ... ဒို့တစ်တွေရဲ့ခင်မင်မှုသံယောဇဉ်ပေါ်မှာပဲ... စကားပြောကြရအောင်နော်”

သံယောဇဉ်နှင့် ပြောမယ့်စကားတွေတဲ့... ပန်းမုံက... ဘာ နှလုံးသားနဲ့တောင် ပြောချင်နေသူ...

“ဒို့ပြန်မယ်... ပန်းမုံ၊ မနက်ကျရင် ပန်းမုံဘက်က ဖြစ်ချင်တာကို စဉ်းစားထားပါ၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလည်း ဒို့သိချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုဥတ္တနေ”

ပန်းမုံအဖြေက... တစ်ခါတည်းတောင် ပြောလိုက်ချင်သည်... ဒါပေမယ့် ကိုဥတ္တနေ ချိန်းဆိုတဲ့မနက်ကျမှပဲ... ပန်းမုံနှုတ်ဖျားက ပြောမှာပါ။

ကြမ်းပြင်ပေါ်ချထားတဲ့ ကားသော့လေးကို ကောက်ယူပြီး... နေသူဖြိုးကို ခေါင်းလေးပုတ်ကာ ထွက်သွားပြီးမှ...

“နေသူဖြိုး... ကိုကိုကြီးနဲ့ခဏလိုက်ခဲ့ဦး...”

ဥတ္တနေ... နေသူဖြိုးကို ညနေစာစားရန်အတွက် ဝယ်ခြမ်းပေးဖို့ ခေါ်သွားခြင်းပင်။

နေသူပြီးနဲ့ ဥတ္တနေအပြင်ကို ထွက်သွားမှ... ကိုယ်ပေါ်တွင်ဝတ်ထားသော အင်္ကျီကိုချွတ်ပြီး၊ တန်းပေါ်တွင်တင်ကာ... ကိုယ်လက်စိတ်တွေသန့်စင် လန်းဆန်းသွားအောင် ရေချိုးဖို့ ပြင်တော့သည်။

အချုပ်ထဲက ပါလာတဲ့အနံ့အသက်တွေရော၊ စိတ်ဓာတ်တွေရော... အားလုံးကို ဆေးကြောပစ်လိုက်တော့မည်။

ရေချိုးပြီး... အိမ်ပေါ်သို့မတက်မီ၊ ရေစိုထမီကို လဲနေချိန်... ယမင်းသူနှင့် ကေသီရောက်လာသည်။ ပန်းမုံ သူတို့နှင့် စကားမပြောလိုပေ...

ကေသီနှင့် ယမင်းသူ အိမ်ပေါက်ဝတွင် ကျောခိုပြီး ထိုင်ကာ...

“နင်... ငါတို့ကို စိတ်ဆိုးနေတယ်မဟုတ်လား ပန်းမုံ”
ဟတ်ခနဲ... ပန်းမုံရယ်လိုက်ပြီး။

“စိတ်ဆိုးစရာဆိုတာ ငါ့မှာမရှိတော့ပါဘူး... ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါအားလုံးကိုသဘောပေါက်လိုက်ပြီလေ”

“ငါ... နင့်ဆီကို မလာတာ...”

ကေသီ... အကြောင်းပြချက်လေးကို ပေးဖို့စကား စနေချိန်မှာပဲ...

“ကေသီ... ဘာမှရှင်းပြမနေပါနဲ့ကွာ၊ ငါ... အားလုံးကို နားလည်တယ်၊ ဒါတွေဟာ ငါ့ရဲ့ကံကြမ္မာဆိုးတွေပဲလို့

သဘောထားတယ်”

“နင်... ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ခွင့်လွှတ်တယ်ပေါ့!”

ယမင်းသူက နောက်ကျောမှအိမ်ပေါက်ဝတံခါးလေးကို လှုပ်ရမ်းပြီးမေးတော့မှ...

“ခွင့်လွှတ်ရုံတင် မကဘူး၊ စွန့်လွှတ်ဖို့ပါ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“ဟယ်...”

“အယ်...”

ကေသီနဲ့ ယမင်းသူနှစ်ယောက်လုံး ပါးစပ်ကလေးတွေဟသွားကြသည်။

“ငါ... မင်းတို့ရပ်ကွက်ထဲက ပြောင်းဖို့စီစဉ်နေပြီ”

“ပန်းမုံရယ်...”

ကေသီမျက်နှာက စိတ်မကောင်းသလိုဖြစ်နေပေမယ့် ပန်းမုံ ဝမ်းမနည်းတော့ပေ... သနပ်ခါးကျောက်ပျဉ်ကို ရေဆေးကြောပြီး၊ သနပ်ခါးလိမ်းဖို့ပဲ ပြင်ဆင်ကာ... နှစ်ယောက်လုံးကို ကျောခိုင်းထားတော့သည်။ စကားလည်းမပြောတော့၊ တော်တော်ကြာအောင် နှစ်ယောက်လုံးထိုင်နေပြီးမှ...

“ငါတို့ပြန်တော့မယ်... ပန်းမုံ”

“ကောင်းပါပြီ... ခုကတည်းက တစ်ခါတည်းနှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်ကွာ၊ ငါ့ဘဝမှာ မိတ်ဆွေကောင်းတွေကို ထပ်ပြီး

ရှာဖွေရတော့မှာမို့... မိတ်ဆွေဟောင်းတွေကို ကျောခိုင်းရတာပါ... ”

ကျောက်ပျဉ်ပေါ်မှ ပျစ်ခဲနေသော သနပ်ခါးတွေကို လက်ညှိုးကလေးနှင့် သပ်ယူပြီး၊ ပါးနှစ်ဖက်ပေါ်ဆီသို့တင်ကာ... လက်ဖြင့်ပွတ်ရင်း ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်တော့သည်။

“မမရေ...”

“နင့်လက်ထဲမှာ... ဘာတွေလဲ”

“ထမင်းပေါင်းနဲ့ အသားဟင်းထုပ်တွေ...”

“ဟယ်... ဒါ... ဒါ”

ဥတ္တနေ ဝယ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိ၏။

“ညနေချက်စားဖို့ အချိန်ရှိမှာမဟုတ်ဘူးတဲ့... မမ”

လက်ထဲကအထုပ်တွေကို ထမင်းစားပွဲပေါ်သို့ တင်ပြီး... ပန်းမုံနားသို့ ကပ်ကာ

“မောင်လေး... ဘာမေးမလို့လဲ”

“ဟို... ဟို...”

နေသူဖြိုးမေးမည့် စကားက... ပန်းမုံကိုကြောက်နေလို့ဖြစ်နေတာမို့...

“မေးမှာသာ မေးစမ်းပါ”

“မမနဲ့... ကိုကိုကြီးက ချစ်သူတွေလား”

“နေသူရယ်... ပေါက်ကရပြောတော့မယ်၊ သူ့လို

သူဌေးတစ်ယောက်က မမလိုပန်းသည်တစ်ယောက်ကို ချစ်ပါ့မလား... စဉ်းစဉ်းစားစားမေး”

“ဒါဖြင့်... ကျွန်တော်တို့အပေါ်ကို ဘာလိုဒီလောက် ကောင်းနေရတာလဲ”

“ခင်လို့ပေါ့ဟ... ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... မမ၊ ခင်တာလောက်နဲ့ ဒီလောက်ထိ ဘယ်သူမှ မကောင်းနိုင်ဘူး”

“ကဲ... ကိုနေသူဖြိုး စားဖို့ပြင်၊ ထပ်ပြီးမမေးနဲ့ ငါမပြောတတ်ဘူး...”

တကယ်လည်း ပန်းမုံမပြောတတ်

မိုးကောင်းကင်နဲ့ မြေကြီးဟာ၊ သူမနဲ့ ဥတ္တနေ။ ပန်းမုံကမြေကြီး... ဥတ္တနေက ကောင်းကင်၊ ဒီလောက်ကွာဝေးကြတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကံကြမ္မာကမျက်စေ့မှောက်ပြီးများဆုံဆည်းပေးခဲ့လေသလားတော့ မသိပေ။

အကယ်၍ ကံကြမ္မာဆုံဆည်းမပေးလျှင်... ပန်းမုံဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ... ဇာတ်ကြမ်းတစ်ခုကို ကနေရမည့်မင်းသမီးဖြစ်မှာ သေချာသည်။ ဥတ္တနေကြောင့် ပန်းမုံဘဝ... မညှိုးပန်းလေးအဖြစ်နဲ့ ဆက်လက်ပွင့် စေရတော့မှာ ဖြစ်၏...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ကို... ရယ်”

မှန်ပေါ်တွင် သနပ်ခါးစက်တွေ တင်နေတဲ့ကြားက
ပန်းမုံ့သူမျက်နှာလေးကို သေသေချာချာစိုက်ကြည့်ပြီး...

“ကို.. ချစ်လောက်တဲ့ မျက်နှာလားဟင်”

နှုတ်ခမ်းပွင့်ထွက်သွားတဲ့အသံကြောင့်...

“မမ.. ဘာပြောတာလဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ဘူး.. မစပ်စုနဲ့”

ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဟောက်လိုက်ရသည်။

ပန်းမုံ့တို့အိမ်နှင့် မနီးမဝေး သုံးအိမ်ကျော်တွင်..

ဦးဘုန်းလှံ ရောက်နေတာကြာပြီ...

ဥတ္တနေနှင့် ပန်းမုံ့တို့ သုံးယောက် အိမ်ရှေ့မှဖြတ်သွား
တာကို မြင်လိုက်လို့ အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဦးဘုန်းလှံ..
ရောက်နေသည့် အိမ်က.. မေစိတို့အိမ်..

မေစိဆိုတာက.. အိမ်ထောင်ပျက်ပြီး၊ ကလေးတစ်
ယောက်နဲ့ တစ်ခုလပ်၊ အသက်အရွယ် (၃၀)ဝန်းကျင်လောက်
ရှိပြီး.. ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က အပျိုတွေတောင် လိုက်မမှီတဲ့
ကိုယ်ဟန်အနေအထား ပျက်လုံး နှုတ်ခမ်းတွေက ကြာနှုတ်ခမ်း၊
ကြာမျက်လုံး.. အရင်ယောက်ျားနဲ့ကွဲခဲ့ရတာလည်း မေစိရဲ့
သွေးသားသောင်းကျန်းမှုကြောင့်ပင်။

ခုတော့.. ဦးဘုန်းလှံလို တွင်းအောင်းကြွက်ကြီးနှင့်
တေ့ပြီး အဆင်ပြေနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

“ဘာတွေလိုက်ကြည့်နေတာလဲ.. ကိုဘုန်း”

“ဪ.. ဟို အိမ်ကကောင်မလေးကိုပါ”

“ဘာလဲကိုဘုန်းက စိတ်ဝင်စားသွားပြန်ပြီလား..
သွားမလုပ်နဲ့ ပထွေးဖြစ်တဲ့သူကို တူနဲ့ထုပြီး အချုပ်ထဲက ဒီနေ့
မှ ထွက်လာခဲ့တာ၊ လက်သံကပြောင်ပါပေ..”

“သူ့နောက်က ကောင်ကရော”

ဥတ္တနေကို မသိချင်ယောင်ဆောင်၍ ဦးဘုန်းလှံ..
မေးလိုက်၏။

“နာမည် ဘယ်သူလဲဆိုတာမသိဘူး.. ပန်းမုံ့အမှု
ကိစ္စကို သူပဲဆောင်ရွက်ပေးတာ.. ပန်းမုံ့အမိဖမ်းထားတဲ့
အမဲလေးပေါ့...”

စိတ်ထဲမှာ ဦးဘုန်းလှံ.. မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

ဥတ္တနေရမည့်အမွေတွေကို ဘာမဟုတ်တဲ့ လမ်းဘေး
ဈေးသည်မလက်ထဲကို ရောက်တော့မှာကို၊ အရောက်မခံနိုင်
ပေ.. ဒီကိစ္စကို အစ်မဖြစ်တဲ့ မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်ကို ပြောမှဖြစ်
တော့မည်။

“ရှင့်ကို မေးရဦးမယ်...”

“ဘာများလဲ.. မေစိ”

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မဇာတ်လမ်းက ဘယ်လိုအဆုံးသတ်မှာလဲ”

မေစိမျက်နှာကို.. ရီဝေစွာဖြင့် ကြည့်ပြီး။

“မေစီ ဘာဖြစ်ချင်လဲပြောလေ”

“ကျွန်မဖြစ်ချင်တာကို ရှင်ကလိုက်လျော့မှာလား..”

“ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရမှာပေါ့ကွာ...”

“ကောင်းပြီလေ.. ဒါဆိုရင် ကျွန်မပြောကြည့်မယ်”

မေစီစကားကို ခဏရပ်ပြီး...

“ရှင်.. ကျွန်မကို တရားဝင်လက်ထပ်ယူနိုင်မလား”

“ဟေ့...”

ဦးဘုန်းလျှံ.. ပါးစပ်ဟသွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ.. ရှင်မပြောနိုင်ဘူးမဟုတ်လား”

“ဟဲ... ဟဲ... မေစီရယ်၊ ကိုဒီအတွက်စီစဉ်နေပါပြီ

အစ်မတို့နဲ့ ဆွေးနွေးပြီးတာနဲ့.. မင်းကို လက်ထပ်မှာပါ”

“ရှင်စကားတွေကို နားထောင်ရတာ.. သိပ်ပြီးပေါ့နေသလိုပဲ”

“ကိုယ်တကယ်ပြောတာပါ...”

“အင်းလေ ဟုတ်မဟုတ် စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

မေစီ.. ခပ်ပြုံးပြုံးလေးပဲ ပြောလိုက်တော့သည်။

အခန်း ◀ ၁၂ ▶

အစ်မဖြစ်သူ.. မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်ကို ဦးဘုန်းလျှံဖုန်းဆက်ပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်သည်နှင့် ဒေါ်နေခင်နှင့် ခက်ခက်ခင်ခင် ပါလိုက်လာကြသည်။

အိမ်မှာဆို.. ဦးငြိမ်းသူ ရှိနေတော့ စကားပြောရတာ မလွတ်လပ်၊ ဦးဘုန်းလျှံတိုက်ခန်းမှာဆိုတော့.. လွတ်လွတ်လပ်လပ်စကားပြောနိုင်သည်။

“နင် ပြောတာသေချာရဲ့လား.. ဘုန်းလျှံ”

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့် မျက်စိပျက်၊ မျက်နှာပျက်ဖြစ်နေသလို.. ဒေါ်နေခင်က ရင်ဘတ်ကိုဖိလျက်.. ခက်ခက်ခင်ခင်မှ

“ကောင်မက.. ဘာလုပ်လဲ လေးလေး”

“ပန်းသည်...”

“ရှင်...”

မယုံကြည်နိုင်လောက်တဲ့ စကားပင်...

“ပထွေးဖြစ်သူနဲ့ အပေးအယူမတည့်ဘဲ ပြဿနာ တက်ပြီး... အချုပ်ထဲရောက်တာကို ဟိုကောင်ငတုံးက၊ ကယ်တင်ရှင်လုပ်တာလေ...”

“ဘယ်လို လုပ်မလဲ... မြင့်”

ဒေါ်ခနခင်... စိုးရိမ်တကြီးမေးလေပြီ။

“မမတို့ကလည်း မြင့်ကိုပဲမေးမနေနဲ့လေ... ဘာလုပ်ကြမလဲဆိုတာကို ပြောဦးပေါ့”

“နင်က ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ငါတို့ထက်ဉာဏ်ကောင်းတယ်”

မြောက်ပင့်ပြီး ခိုင်းကောင်းတဲ့စကား...

“လူးလူးနဲ့ အမြန်ဆုံးစီစဉ်ရမှာပဲ...”

“လူးလူးဆိုလို့ သူ့အမေ... သီရိကလည်း ဂျင်နော်မြင့်၊ ဒီကောင်မက မလွန်နိုင်လို့သာ ဘာမှမပြောဘဲ၊ အလိုက်သင့်ပြောနေတာ... လူလည်၊ ငနေရမယ့် အမွေတွေကို မက်နေတာ”

“ဟုတ်တယ်... မာမီ၊ ဟိုတစ်နေ့ကတောင် သမီးကို နေ့က... အတွင်းပစ္စည်းဘယ်လောက်ရမှာလဲဆိုပြီး၊ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ မေးနေတယ်”

“နင်က... ဘာပြောလိုက်လဲ”

“မရှိပါဘူး... နည်းနည်းပါးပါးပါလို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ဒါကို ဒီဟာမကြီးက သိပ်ပြီးယုံချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါ့ကို ဒါမျိုးကျောလို့ကတော့ ရမယ်ထင်နေလား... ဟင်း...”

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်... အံ့ကိုကြိတ်ပြီး ပြောနေသည်။

“ဒီကောင်မကိစ္စက နောက်မှရှင်း... ခု ငနေနဲ့ ဟိုပန်းသည်မကိစ္စကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြ”

ဒေါ်ခနခင်... ရင်ခုန်နှုန်းတွေ မြင့်နေသလို...

“ကျွန်တော်အကြံတစ်ခုရတယ်... မမ၊ ဒါနဲ့ရှင်းမယ်”

လက်ညှိုးနဲ့ လက်မကို ဝိုင်းပြလိုက်သည်။

“ငွေမကြိုက်တဲ့လူဆိုတာ မရှိပါဘူး... ဒီကောင်မကို ငွေပုံပေးပြီး နောက်ဆုတ်ခိုင်းရင် ဖြစ်နိုင်တယ်”

“သွားပြီး... ကြမ်းရင်ရော”

“သူက... ကိုယ့်ထက်ပိုပြီးကြမ်းတယ်၊ စရိုက်တွေက ခပ်ဆိုးဆိုး သွားပြီးမလုပ်နဲ့ ပထွေးတောင် တူနဲ့ထုပြီးအချုပ်ထဲရောက်တဲ့... ဇ၊ ကပေါ့သေးသေး ဇ၊ တော့မဟုတ်ဘူး”

နှုတ်ကြမ်းပါတယ်ဆိုတဲ့ ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်... ပန်းမုံရဲ့ သတင်းကို ကြားတာမို့ မကြမ်းရဲ...

“ဒီ... ခွကို မင်းစီစဉ်... ဘုန်းလုံ”

“ဘယ်လောက်နဲ့ စီစဉ်ရမလဲ”

“သူတို့က ငွေကိုသိန်းချီပြီးတောင် ကိုင်နိုင်တာမဟုတ်တော့ (၃)သိန်းလောက်ဆိုရင် ဖြစ်မလား”

“မမက လျှော့တွက်နေပြန်ပြီ.. ငွေသာမကိုင်ဘူးရှိ
မယ်.. ငွေအများကြီးကိုတော့ ခိုချင်ကြမှာပဲ၊ ခပ်ညံ့ညံ့တွေ
မဟုတ်ဘူးနော်...”

“နင်က.. ဘယ်လောက်နဲ့ ရှင်းချင်လဲ”

“(၁၀)သိန်း...”

“ဟယ်...”

သုံးယောက်လုံး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“များလှချည်လား.. ဘုန်းလျှံ”

“မများနဲ့ မမ.. ငနေရမည့် အိမ်တွေက သိန်း
ထောင်ချီရှိနေတာ.. ဆယ်ဂဏန်းလောက်ကတော့ ဘာမှ
ပူစရာမရှိဘူး...”

ငွေကြေး အများကြီးထဲက အနည်းငယ်ကို နှုတ်ကြည့်
နေကြသူ သုံးဦး.. ဦးဘုန်းလျှံရဲ့ ငွေ(၁၀)သိန်းကို မငြင်းကြ
တော့ပေ...။

“ခုတည်းက ပြောထားမယ်နော်၊ ခုကုန်ကျငွေကို..
ငါတစ်ယောက်တည်း မခံနိုင်ဘူး၊ (၃)ယောက်မျှပြီး ခံရမယ်”

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်.. ငွေကြေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့
သွေးသားဆိုတာ သူ့မှာမရှိပေ။

ဒက်ဒီကလည်း အသက်အရွယ်ရလာပြီဖြစ်တာ
ကြောင့်... ကျန်းမာရေးက သိပ်ပြီးအရင်လို မကောင်း၊ တပ်ထဲ
မှာရခဲ့တဲ့ ခြေထောက်ဒဏ်ရာက ပြန်ပြီးကိုက်နေတာမို့ ညစဉ်
ဆေးပုံမှန်သောက်နေရသည်။

ဥတ္တနေ.. ဒက်ဒီအတွက် ဆေးနှင့်ရေခွက်ကိုယူလာ
ပေးသည်။ ဦးငြိမ်းသူဆေးကို ဥတ္တနေလက်ထဲမှ ယူသောက်ပြီး-

“သားထိုင်ဦး...”

ဦးငြိမ်းသူ တစ်ခုခုပြောတော့မယ်ဆိုတာကို သဘော
ပေါက်သည်။

“မ’ နာ.. ချစ်သူရှိနေပြီလား”

“ဗျာ...”

“ဒက်ဒီကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာပြော၊ မင်းမာမီလည်း
မရှိဘူး”

ဥတ္တနေ. . ချစ်သူဆိုတာ မရှိပေမယ့်၊ ချစ်နေတဲ့သူက
တော့ ရှိနေသည်။

“ချစ်သူတော့ မရှိပါဘူး. . ဒက်ဒီ၊ သားစိတ်ဝင်စားနေ
တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်”

“ဟို. . ပန်းသည်မလေးလား”

ဒက်ဒီသိနေတာကို ဥတ္တနေ. . တအံ့တဩ။

“ဟုတ်. . ဟုတ်ပါတယ်”

“ဖွင့်ပြောစရာရှိတာ ဖွင့်ပြောလေကွာ”

ဒက်ဒီဆီက မျှော်လင့်မထားတဲ့ အားပေးစကားကို
ကြားလိုက်ရပေမယ့်. . မာမီနှင့် အန်တီ၊ အစ်မတို့က ဘယ်လိုမှ
သဘောတူမှာမဟုတ်. . .

“ဘာလဲ. . မင်းမာမီကို ကြောက်နေတာလား. . .”

ဥတ္တနေမငြင်းလို့. . ခေါင်းကိုညိတ်ပြလိုက်သည်။

“သား. . ငါမသေခင်မှာ မင်းအိမ်ထောင်ကျတာကို ကာ
ကွယ်ပေးနိုင်မယ်၊ ကူညီပေးနိုင်မယ်. . ဒက်ဒီဆုံးသွားရင် မင်း
မာမီနဲ့ လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး. . .”

ဦးငြိမ်းသူ၏စကားသည် အမှန်ကန်ဆုံးစကား. . မာမီ
သာဒီစကားမျိုးကို ကြားတာနဲ့ဒေါသယမ်းအိုး ပေါက်ကွဲမှာ. . .

“ကောင်မလေးက ငြင်းနိုင်လား. . .”

ဖြစ်နိုင်တာက သားချမ်းသာမှုကို ငြင်းနိုင်တယ်”

“ငါ့သားချမ်းသာခြင်းက ကိုယ်ချစ် ဂူနဲ့ ဝေးရမယ်
ဆိုတာတော့ အိပ်ပြီးမဟုတ်သေးပါဘူး. . ဖွင့်ပြောကြည့်ပါဦး
သားရယ်. . .”

ဥတ္တနေပခုံးလေးကို ဦးငြိမ်းသူဆုပ်ကိုင်ပြီး အားပေးစ
ကားပြောလိုက်ရသည်။ အိမ်မှာရှိကြတဲ့ဇနီးသည်ရဲ့လုပ်ရပ်
တွေကို ဦးငြိမ်းသူသဘောပေါက်ထားလို့ပင်. . ဟိုဘက်အိမ်မှ
လူးလူးဆိုတဲ့ကောင်မလေးနဲ့ ဥတ္တနေကို မရရအောင် ကြံစည်
နေတာကို ရိပ်မိသလောက်ရိပ်မိနေသည်။

“သား. . အခုတလော လူးလူးတစ်ယောက် ဒီဘက်
ကိုမလာပါလားကွဲ့. . .”

လူးလူး. . ဥတ္တနေကိုရှောင်နေတာ သဘောပေါက်
သည်။

“သူ့အလုပ်ကိစ္စတွေနဲ့ မအားလို့ဖြစ်မှာပေါ့ ဒက်ဒီ”
မုသားစကားကိုသုံးလိုက်ရသည်။

“မင်းတို့ချင်း ပြဿနာတော့ မတက်ဘူးမဟုတ်လား”

“မတက်ပါဘူး ဒက်ဒီ. . .”

ဦးငြိမ်းသူ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးပြီးတော့

“ဒက်ဒီ ပြောချင်တာတစ်ခုကတော့ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက်အမုန်းဖက်ပြီး ကျောခိုင်းရမယ့်ကိစ္စမျိုး မဖြစ်စေ
နဲ့ကွာ. . .”

“စိတ်ချပါ ဒက်ဒီ.. လူးလူးနဲ့ သားကြားမှာ ပြဿနာ မရှိပါဘူး...”

ဆေးအရှိန်ကြောင့် ဦးငြိမ်းသူမျက်လုံးများ စင်းလာ တာမို့ စကားကိုဖြတ်ပြီး အိပ်ခန်းထဲကို ထွက်သွားသည်။ မာမိ ရယ်၊ အန်တီခနခင်ရယ်၊ ခက်ခက်ခင်တို့ကတော့ အမျိုးသား ဇာတ်ရုံက ကပွဲသို့သွားနေကြသည်။ မှောင်စလျိုးနေတဲ့ညခင်း ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး အိမ်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ခြံတစ် ဖက်စီက ဘေးအပေါက်ဝတွင် မီးချောင်းတွေကို ထွန်းထားလို့ လင်းလို့နေလေသည်။ ဥတ္တနေ ပန်းမုံအတွက် အိမ်တစ်လုံး၊ ငှားပေးနိုင်အောင် စီစဉ်နေရသည်။ ဥတ္တနေငှားပေးသည့်အိမ်က ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်းဝန်ထမ်းရပ်ကွက်လေးမို့ လူသန့်သည်။ နေထိုင်ဖို့အပိုင်းကတော့ အဆင်ပြေပေမယ့် ပန်းမုံလုပ် ကိုင်ဖို့ ကိစ္စကရှိသေးသည်။ ပန်းမုံကိုပန်းသည်ဘဝနဲ့ မမြင်ချင်တော့ ပေ။ ဒီအတွက်ဥတ္တနေလုပ်ရမှာကတော့ ပန်းမုံကိုချစ်ခွင့်ပန်ပြီး လက်ထပ်ရုံပဲရှိတော့သည်။ ဒါမှတရားဝင်သူလုပ်ကျွေးနိုင်မှာ.. ရှေ့အပတ်ထဲမှာ ဥတ္တနေက အလုပ်စပြီးဆင်းရတော့မည်။

“နေ...”

ခေါ်သံလေးက တိုးတိုးညင်းညင်းလေး.. ဥတ္တနေ ထိုင် နေသော ကျောက်ခုံလေးဆီသို့ လူးလူးလျှောက်လာရင်း လှမ်း၍ ခေါ်သော အသံ.. လူးလူးမျက်နှာလေး အရင်လို လန်းလန်း

ဆန်းဆန်းမရှိ.. ညဝတ်အင်္ကျီလေးကို ဝတ်ဆင်ပြီး လာတာမို့ အိပ်ခန်းထဲမှ ဥတ္တနေကိုလှမ်းတွေ့ပြီးဆင်းလာ ခြင်းပင်ဖြစ်မည်။

“လူးလူး.. ထိုင်လေ”

ကျောက်ခုံလေးမှာ လူ(၅)ယောက်စာလောက် ရှည်တာ မို့ နှစ်ယောက်လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထိုင်လို့ရသည်။ လူးလူး.. ဥတ္တနေဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ပေမယ့် စကားတော့မဆို။

“နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ လူးလူး...”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟာ.. အလုပ်ပင်ပန်းလို့ပါ”

လူးလူးအသံက ခြောက်ကပ်ကပ်.. တကယ်တော့ လူးလူး ဥတ္တနေကို ညာလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ လူးလူးရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတဲ့ သောကတွေကအများကြီး.. ဥတ္တနေကို ရှောင် နေပေမယ့် တွေ့ချင်စိတ်ကပိုပြီးပြင်းပြတာမို့ အိပ်မယ်ကြံတုန်း ပြတင်း နှုတ်ကိုပိတ်တော့ ဥတ္တနေတစ်ယောက်တည်းထိုင် နေတာကို မြင်တာနဲ့ အောက်ကိုဆင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟီး.. အီး...”

“ဟာ...”

လူးလူးရှိုက်ကြီးတင်ငိုနေလေသည်။ မျက်နှာကို လက် ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်အုပ်ပြီး ငိုနေသောလူးလူးကို.. ဥတ္တနေဘာလုပ်ရ မှန်းမသိ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ လူးလူးရယ်...”

ရွှက်သံကိုသာ ကြားနေရပြီး စကားသံကထွက်မလာ
“နင့်ရင်ထဲမှာ သိပ်ပြီးခံစားနေရတဲ့သောကတွေကို ငါ
ကိုပြောပြလေ...”

“ငါ.. ငါဘဝတော့ သွားပါပြီ”

“ဘာ.. လူးလူး...”

ပန်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး...

“နင်ငါ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောစမ်း.. လူးလူး”

အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို သွားဖြင့်ဖိကိုင်ပြီး

“ကျော်သက်မောင်ဆိုတဲ့ကောင် ငါ့ကိုဖျက်စီးလိုက
တယ်.. ခုငါ့မှာ ဟို.. ဟို.. ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီတဲ့...”

“လူးလူး...”

ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ လူးလူးရဲ့ခံစားမှုနဲ့ ကြုံနေရတဲ့
ဒုက္ခကို ထပ်တူထပ်မျှခံစားလိုက်ရသည်။

“ငါသိရက်နဲ့ ဒင်းရဲ့ထောင်ချောက်ထဲကို ရောက်ခဲ့
တာ.. ငါ့ကိုအိပ်ဆေးခတ်ထားတဲ့ အအေးတိုက်ပြီး ကြံခဲ့တာ”

“နင်ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“ဒီကောင်က ပထမတော့ ငါ့ကိုလက်ထပ်မယ်ဆိုပြီး
အယုံသွင်းခဲ့တယ်။ ငါလည်းအပျိုပြန်မဖြစ်တော့တဲ့ ငါ့ဘဝကို
ဒင်းနဲ့အဆုံးသတ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဒင်းစကားကိုယုံခဲ့တယ်
နောက်ဒင်းက ရှောင်နေတယ်လေ.. ငါလည်းဒင်းကိုရအောင်

ရှာပြီး စာရင်းရှင်းမလို့ပြင်တုန်း ဒင်းရဲ့မယားကြီးနဲ့ ကလေးတွေ
ကိုပါ ထပ်ပြီးတွေ့ခဲ့ရတယ်နေရယ်.. ငါဘာလုပ်ရမလဲ”

“ဟူး...”

ဥတ္တနေ အဖြေပေးစရာစကားမရှိ...

“ငါသူများ မယားငယ်ဘဝနဲ့မနေရမလား ပြောပါဦး
နေရဲ့...”

လူးလူးပါးပြင်မှာမျက်ရည်တွေက တသွင်သွင်စီးဆင်း
လျက်...

“ငါဒီကိုယ်ဝန်ကိုဖျက်ချမယ်”

“ဟာ.. နင် မဟုတ်တာတွေ မလုပ်ပါနဲ့ဟာ.. ခေါင်း
အေးအေးထားပြီးစဉ်းစားပါ...”

“ငါ့အတွက်စဉ်းစားစရာမရှိတော့ဘူး လင်ကောင်မပေါ်
ဘဲ ကလေးမွေးရတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ်မခံနိုင်သလို သူများ
မယားငယ်ဘဝကရတဲ့ ရင်သွေးလည်း ငါမလိုချင်ဘူးနေ...”

အေးစက်နေတဲ့ လူးလူးလက်ကလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်
ပြီး...

“ငါနင့်အတွက် လုပ်ပေးနိုင်တာတစ်ခုကို စဉ်းစားပါဦး
မယ်”

“ဟား.. ဟား.. ဟား”

လူးလူးမျက်ရည်များနဲ့ ရယ်မောနေသည်။

“ဘာလဲ နင်က လှည်းကျိုးဝင်ထမ်းမလို့ပေါ့.. ဟုတ်လားနော်.. နင်စိတ်ကူးမယဉ်နဲ့ ငါဘယ်တော့မှလက်မခံဘူး နင့်ရဲ့သိက္ခာနဲ့ရိုးသားတဲ့ဂုဏ်ပေါ်မှာ ငါဘယ်တော့မှအခွင့်အရေးမယူဘူး.. ငါသွားမယ်”

“လူးလူး...”

ဥတ္တနေလှမ်းပြီးခေါ်ပေမယ့် လူးလူးတစ်ယောက် သူ့အိမ်ဆီသို့ အပြေးကလေးထွက်သွားလေသည်။ ဥတ္တနေ.. လူးလူးအတွက် သူ့နှလုံးသားကိုစတေးခံဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ရင်နာနာနှင့်ချလိုက်မိ၏။

အနီး ◀ ၁၃ ▶

“ပန်းပွင့်.. နင့်ကိုလူကြီးတစ်ယောက်က တွေ့ချင် လို့တဲ့”
“ဟင်”

ဈေးခေါင်းကွဲနေပြီဖြစ်သလို.. ပန်းပွင့်ဈေးပန်းတွင် ပန်းက ကုန်သလောက်ဖြစ်နေပြီဖြစ်၏။ ပန်းပွင့်နှင့် ဘေးချင်းကပ်ပြီး ငှက်ပျောသီးရောင်းတဲ့ဆိုင်မှ ခေါ်ပြီးစကားကြောင့် တွေ့ချင်တဲ့ လူကြီးကို ပန်းပွင့်ကြည့်လိုက်တော့ နဖူးပြောင်၊ အသားကခပ်လတ်လတ်၊ ဗိုက်ရွဲသလိုတော့ရှိသည်။ ပန်းပွင့်တစ်ကြိမ် တစ်ခါတော့ မြင်ဖူးသည်။ ပန်းပွင့်တို့အိမ်နှင့် အိမ်သုံးလုံးကျော် မမေစီဆီကိုလာစဉ် လမ်းတွင်ပန်းပွင့်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံခဲ့ဖူးသည်။

“မင်းဈေးသိမ်းလို့ပြီလား...”

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါပြီ...”

ထိုလူကြီးလေသံက ပျော့ပျောင်းသလိုတော့ ရှိပေမယ့်

သစ္စာမွန်စာပေ

မျက်လုံးအိမ်မှာတော့ ပန်းမဲ့အပေါ်မှာ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်နေသည်။

“အန်ကယ်နဲ့ ခဏလောက်လိုက်ခဲ့လို့ရမလား”

“ရှင်...”

ဘာအကြောင်းအရာမှန်း မသိဘဲနဲ့တော့ ပန်းမဲ့မလိုက်
ရဲပေ...။

“ဪ... အန်ကယ်ကစကားပြောတာ လောသွား
တယ်... ဘယ်သူလိုက်ရဲမှာလဲ”

ဦးဘုန်းလျံ သူ့စကားကို သူပြန်ထိန်းပြီးမှ...

“အန်ကယ်က မောင်ဥတ္တနေရဲ့ ဦးလေးပါ...”

“ဪ...”

“သမီးနဲ့ စကားနည်းနည်းပြောစရာရှိလို့ အဝေးကြီးမ
ဟုတ်ပါဘူး... ဈေးရှေ့က အအေးဆိုင်မှာပဲပြောကြမှာပါ”

ဥတ္တနေနဲ့ ပတ်သက်နေပြီဆိုတော့ ပန်းမဲ့ငြင်းဖို့မသင့်
ဈေးဗန်းလေးကို ကပျာကယာသိမ်းပြီး ဦးဘုန်းလျံနောက်ကို
လိုက်ခဲ့သည်။ အအေးဆိုင်မှာလည်း လူကတစ်ယောက်၊ နှစ်
ယောက်သာ ရှိနေ၏။

“သမီး... ဘာသောက်မလဲမှာလေ... အန်ကယ်က
လေ့ရှိသလိုပဲသောက်မယ်”

“အန်ကယ်ကောင်းသလိုပဲမှာပါ...”

ပန်းမဲ့ ပခုံးတွင်သိုင်းလွယ်ထားတဲ့ လွယ်အိတ်ကလေး

ကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး ပေါင်ကြားထဲတွင် ထည့်ထားလိုက်သည်။
ကောင်မလေးကို ဥတ္တနေစွဲလမ်းမယ်ဆိုရင် စွဲလမ်းချင်စရာ...
မျက်လုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းနှင့်မျက်နှာသွယ်သွယ်လေးက အလှ
ဂုဏ်ကိုထင်းစေတဲ့အပြင် ရင်တို့တင်တို့နဲ့ အရပ်အမောင်းက
ရင်ဖိုစရာကောင်းသည်။ ပန်းသည်သာပြောရတယ်... လက်
ချောင်းလေးတွေက သွယ်ပြီးတကယ့် ကတော်ရုပ်၊ အသားအ
ရည်က ဖြူစွတ်စွတ်မဟုတ်ဘဲ ဝါနုရောင်လေး...

ဦးဘုန်းလျံ... ပန်းမဲ့နှင့်ပြောဆိုဆွေးနွေးရမည့် စကား
ကို မပြောသေးဘဲ ပန်းမဲ့ကိုခြေမှခေါင်းထိကြည့်ပြီး စိတ်တွေက
ကြွနေသည်။ ဦးဘုန်းလျံ မိန်းမနှင့်ပတ်သက်ရင်မရ...

“အန်ကယ်... ဘာပြောချင်လို့လဲ ပြောပါ”

“ဪ... အေး... အေး”

ဥတ္တနေ ဦးလေးမို့ ပန်းမဲ့သည်းခံလိုက်ရသည်။ ထို
လူကြီး၏မျက်လုံးတွေက ခေါတောမျက်လုံးတွေလို ပန်းမဲ့ကို
ကြည့်နေတာ... အမှတ်တမဲ့ ဖြုတ်သွားသည့် ရင်ဘတ်ကြယ်သီး
လေးကိုတောင် ပြန်ပြီးတပ်လိုက်မိသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထား
တဲ့စီးကရက်ကို ယူမသောက်ဘဲ အိတ်ထဲက လန်ဒန်ဘူးကိုထုတ်
ကာ စီးကရက်ကိုမီးညှိပြီးမှ...

“မင်းနဲ့ ဥတ္တနေက ချစ်သူတွေလား...”

“အယ်... မဟုတ်ပါဘူးအန်ကယ်”

“သေချာရဲ့လားသမီး...”

“အရမ်းကိုသေချာပါတယ်”

ပန်းမဲ့ကမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ဦးဘုန်းလှံသိပ်ပြီး အယုံအကြည်မရှိ။ ပန်းမဲ့ဘက်ကတော့ အမှန်အတိုင်းပြော နေခြင်းသာ

“အင်းလေ... မင်းကမဟုတ်ဘူးဆိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူးလို့သတ်မှတ်ရမှာပေါ့... မင်းကိုအန်ကယ်က ပထမဦးဆုံး သတိပေးချင်တာက ဥတ္တနေကို မိဘတွေသဘောတူထားတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ မကြာခင်လက်ထပ်ပေးတော့မယ်”

ထိုစကားလေးမှာ ပန်းမဲ့ရင်ကို ကြေမွစေတာဖြစ်ပေမယ့် ဥတ္တနေကပန်းမဲ့ချစ်သူမဟုတ်တာမို့... မျက်နှာပျက်အောင် ခံစားဖို့မသင့်...။

“ဪ... ဟုတ်လား ကိုဥတ္တနေကတော့ ဘာမှမပြောဘူး”

“ခုမင်းသိပြီမဟုတ်လား...”

ပန်းမဲ့သဘောပေါက်မိတာကတော့ သူမနှင့်ဥတ္တနေကို မပတ်သက်စေဖို့လာပြီးပြောနေခြင်းတစ်ခုသာဖြစ်မည်။

“အန်ကယ် ခုလိုလာပြီးပြောနေတဲ့အကြောင်းရင်းက ဘာလဲ...”

“မင်းကြောင့် ဥတ္တနေတို့မင်္ဂလာပွဲကို မထိခိုက်စေချင်လို့ပဲ...”

ပန်းမဲ့အအေးပူလင်းထဲမှ ပိုက်ကလေးကို အအေးပူလင်းထဲကိုမွှေရင်း ပြုံးလိုက်ကာ...

“ပန်းမဲ့နဲ့ဘယ်လိုမှ မသက်ဆိုင်တဲ့ကိစ္စပါအန်ကယ်ရယ်... ကိုဥတ္တနေဟာ ပန်းမဲ့ပေါ်မှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ထက်မပိုတဲ့ သံယောဇဉ်ပဲရှိတာပါ...”

“မင်းဘက်က ကတိပေးနိုင်မလား...”

“ပေးစရာမှမလိုတာပဲ...”

ပန်းမဲ့၏ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို... ဦးဘုန်းလှံတစ်မျိုး အဓိပ္ပာယ်ကောက်လိုက်မိသည်။

“မင်းက နောက်ဆုတ်ဖို့မလိုဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား”

“အန်ကယ်ရယ်... ပန်းမဲ့စကားကအရှင်းကြီးပါ... ကိုဥတ္တနေ ရဲ့မင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်ရအောင် ပန်းမဲ့ကကိုဥတ္တနေရဲ့ ချစ်သူမဟုတ်တာ... ဘာလို့မဆိုတာကြီးကို ကတိပေးရမှာလဲ”

ဦးဘုန်းလှံနားရှင်းသွားသည်။ ဒါပေမယ့် အချို့သတ်ပြီး ပြောနေတာမျိုး မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ မပြောနိုင်။ ကြပ်ကြပ်အိတ်နဲ့ ထုပ်ထားတဲ့ ငွေ(၅)သိန်းအိတ်ကလေးကို စားပွဲပေါ် သို့တင်လိုက်သည်။

“ဒီထဲမှာ ငွေ(၅)သိန်းပါတယ်”

“ပန်းမဲ့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“မင်းဘက်က ဥတ္တနေနဲ့ ဘယ်လိုပဲခင်ခင်မင်မင်ရှိပါ”

စေ.. မင်းအဆက်အဆံ့မလုပ်ပါနဲ့လို့ အန်ကယ်က မေတ္တာရပ်ခံတာပါ”

အကယ်၍.. ပန်းမဲ့ဘက်က ဆက်ပြီးတင်းမာနေမယ်ဆိုရင် နောက်ထပ်(၅)သိန်းနဲ့ မြူစွယ်ဖို့.. ဦးဘုန်းလှံ ပြင်ဆင်ထားသည်။

ပန်းမဲ့.. ငွေကို လက်ဖျားနဲ့တောင်မတို့... .

“အန်ကယ်တို့ စိုးရိမ်မှုက လွဲချော်နေပြီ၊ ဒီငွေတွေပြန်ယူသွားပါ.. ကိုဥတ္တနနေရဲ့ မင်္ဂလာပွဲမှာ ပန်းမဲ့ကြောင့်ဘာမှ မဖြစ်စေရပါဘူး.. ဒါဆိုအန်ကယ် ကျေနပ်လိုက်ပါတော့”

ဦးဘုန်းလှံအတွက် ဘဝင်ကျသွားသည်။

အစ်မတွေကို ငွေပေးရတယ်ဆိုပြီး၊ ဒီငွေကိုဦးဘုန်းလှံအစဖျောက်ရုံပဲ ရှိတော့သည်။ ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်လာရင်၊ ဦးဘုန်းလှံတွင် သွေးသားမရှိ။

“မင်းဆီက.. ဒီစကားကြားရတာ အန်ကယ်အရမ်းဝမ်းသာတယ်။ အန်ကယ်နာမည်ကို မှတ်ထားဦး.. ဦးဘုန်းလှံတဲ့ အိမ်ထောင်မရှိဘူး.. ဟဲ့.. ဟဲ့.. .”

ဦးဘုန်းလှံတဲ့ ရယ်သံတွေက ရိုးဖြောင့်ခြင်းမရှိ.. သိုးငယ်ကို ချောင်းမြောင်းနေတဲ့ ဝံပုလွေတစ်ကောင်လိုပင်။

“အန်ကယ်.. ပန်းမဲ့သွားနိုင်ပြီလား”

ဦးဘုန်းလှံနှင့် ဆက်ပြီး.. စကားပြောဆိုဖို့ မလိုအပ်

တော့ပေ။ ဦးဘုန်းလှံမျက်လုံးတွေက နီမြန်းလာပြီး စားချင်ဝါးချင်တဲ့ အသွင်.. ဒီကောင်မလေးကို ကြံစည်မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးစိတ်ရိုင်းတွေကို ဦးဘုန်းလှံခေါင်းထဲတွင် အကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်နေလေ၏... .

“အိမ်ပြန်မှာလား... .”

“ဟင့်အင်း.. ဈေးထဲမှာပေးစရာ၊ ဝယ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်”

“ပြန်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမလို့ဝါ.. သမီးအနေနဲ့ အခက်အခဲအကူအညီလိုရင် ပြောပါ.. အန်ကယ်လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကတ်... .”

ပန်းမဲ့မယူချင်ပေမယ့်.. မကောင်းတတ်၍ ယူလိုက်ပြီး.. အအေးဆိုင်မှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဥတ္တနကားရှေ့တွင် ဆိုက္ကားတစ်စီး ပစ္စည်းတွေတင်နေတာကြောင့်.. ကားအရှိန်ကိုလျော့ပြီး ရပ်ထားရသည်။ ကျော်တက်ဖို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ အငှားကားတစ်စီးက မောင်းလာနေတာမို့.. မကျော်တက်ဖြစ်။

“ဟင်... .”

အအေးဆိုင်မှထွက်လာသော ပန်းမဲ့နှင့် ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးဘုန်းလှံကို လှမ်းပြီးတွေ့လိုက်ရသည်။ ပန်းမဲ့က ဈေးထဲကို ပြန်ဝင်သွားသလို.. ဦးဘုန်းလှံက အအေးဆိုင်နှင့် မလှမ်းမကပ်

တွင် ရပ်ထားသောကားဆီကို ထွက်သွားသည်။

ပန်းမဲ့နှင့် ဦးလေးဖြစ်သူ.. ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲ၊ မိမိနဲ့ပတ်သက်ပြီးရောက်လာခြင်းလား.. သူတို့ချင်းဆက်နွယ်နေမှု ရှိနေခြင်းလားဆိုတာကို တွေးမိသွားသည်။

ဦးဘုန်းလှ၏ အကျင့်ကို ဥတ္တနေသိသည်။ မိန်းမနှင့် ပတ်သက်ရင် စည်းကမ်းရှိသူမဟုတ်.. လူသားစား ကျားဆိုးကြီး တစ်ကောင်ဖြစ်တာမို့.. ပန်းမဲ့အတွက် စိုးရိမ်သလိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အသိပေးရမည်ဖြစ်သည်။

ကားကို.. ဈေးရှေ့ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်မှာ ရပ်ထားပြီး.. ဈေးထဲကို ဝင်ခဲ့သည်။ ဥတ္တနေဈေးထဲသို့ ခြေလှမ်း(၁၀) လှမ်းလောက်သာ လှမ်းရသေး.. ဈေးဗန်းလေးကို ချိုင်းမှာ ညှပ်ပြီး.. ဟင်းချက်စရာတွေကို ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကလေးနှင့် ထည့်ကာ၊ လက်မှဆွဲလာသည့် ပန်းမဲ့နှင့် ဆုံလိုက်ရ၏။

“ကိုဥတ္တနေ...”

ပန်းမဲ့မျက်နှာမကောင်း...

ဒါပေမယ့်.. ပန်းမဲ့ရင်ထဲက ခံစားမှုကို ဟန်ဆောင်ပြီး ဥတ္တနေကို အချို့သာဆုံးအပြုံးလေးနှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ပန်းမဲ့ဆီကို လာတာလား...”

“ပန်းမဲ့ဆီ မလာလို့ ဘယ်သူ့ဆီကို လာရမှာလဲ”

ဈေးလမ်းအလယ်မှာ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်း

ဆိုင်ရပ်ပြီး.. ပြောနေတာမို့ ဈေးထဲကစပ်စုတဲ့ မျက်လုံးတွေက.. ပန်းမဲ့တို့နှစ်ယောက်ဆီကို ရောက်နေကြသည်။

“ဒါဆို.. သွားမယ်လေ”

“ဗန်းပေးမလား.. လက်ထဲက အထုပ်တွေပေးမလား”

“အို.. ကိုဥတ္တနေ မကိုင်ပါနဲ့၊ ပန်းမဲ့ကိုင်လာပါ့မယ်”

“ဗန်းတစ်ဖက်.. အထုပ်တစ်ဖက်နဲ့ ကြည့်မကောင်းဘူး.. ပေး”

အရင်ဈေးကို ဥတ္တနေရောက်လာလို့ အတူတူပြန်တဲ့ အခါ.. ပန်းမဲ့လက်ထဲက အထုပ်တွေကို ဥတ္တနေယူပြီး ကိုင်နေကျ.. တစ်ခါတစ်ခါ ဈေးတောင်ထိုင်ပြီး ရောင်းပေးတတ်သည်။

အင်တင်တင်ဖြစ်နေတဲ့ ပန်းမဲ့လက်ထဲက.. အထုပ်တွေကို ဆွဲယူတော့လည်း ပန်းမဲ့လက်လွှဲပေးလိုက်ရတာပါပဲလေ။

ပန်းမဲ့ဒီအပေါ်မှာ ကြည်နူးခဲ့ပါတယ်.. အမှန်တကယ်တော့ ဒီလိုအဖြစ်ကလေးတွေဟာ.. ပန်းမဲ့ကြည်နူးဖို့ မဟုတ်ဘဲ၊ ကြေကွဲစရာလေးတွေ ဖြစ်တော့တာကို သိလိုက်ရတော့.. ပန်းမဲ့ရင်ထဲမှ အလွမ်းမိုးလေးတွေ စတင်ပြီးရွာ နေလေပြီ။

“ပု.. ကို.. ဒို့ပြောစရာရှိတယ်”

ဥတ္တနေပြောမယ့်စကားကို ပန်းမဲ့ကြိုသိနေသလိုပါပဲ။ မကြားချင်ပါဘူးလေ.. ကြားနိုင်စွမ်းလည်း မရှိဘူး၊ ဆိုပေမယ့် နားစိုက်ထောင်ရမယ့်ဘဝပါ။

“ဒို့ ပထမဦးဆုံးပြောချင်တာ.. မနက်ဖြန် ဒို့အလုပ် စပြီး ဝင်ရတော့မယ်”

“ကောင်းတာပေါ့.. ကိုဥတ္တနေရယ်၊ ကိုယ်တတ်ထား တဲ့ပညာကိုအသုံးပြုခွင့် ရှိတော့မည်ကိစ္စပဲ..”

ဟူး.. တော်သေးတယ်ဟု၊ ခေါ်ရမလားပင်။

ဒုတိယစကားကို ဥတ္တနေထုတ်ပြောဖို့ကို နှုတ်ဖျား တွေလေးလံနေသည်။ ပန်းမုံကို ပြောမထွက်ပေ.. မပြောရင် လည်း မဖြစ်တော့ချေ..

“ပန်းမုံ..”

ဥတ္တနေရဲ့ အသံက.. ပထမအသံလိုမဟုတ်၊ လေးလေး ပင်ပင်ကြီး။

“ကိုဥတ္တနေဘာပြောချင်လဲ.. ပြောပါ”

“ဒို့.. အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်”

“ဪ..”

ကြားပြီးသားစကား ဆိုပေမယ့်.. ထပ်ပြီးကြားရတော့၊ ထပ်ပြီးခံစားခဲ့ရတာပဲ..

“မိဘတွေက စီစဉ်တဲ့ကိစ္စပါ”

လူးလူးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ငဲ့ညှာသလို.. ချစ်လို့ယူတယ် ဆိုတဲ့ ဘာမျိုး.. ပန်းမုံကို မပြောချင်လို့မိဘကိုပဲ အသုံးပြု လိုက်ရတာ။

“ဘယ်တော့လည်း ဥတ္တနေ..”

“ဒီရက်ထဲမှာ..”

“ဟင်.. မြန်လှချည်လား.. ဖိတ်စာလေးဘာလေး မပေးဘူးလား”

“ဒို့မင်္ဂလာပွဲက ဖိတ်စာနဲ့ကျင်းပမှာ မဟုတ်ဘူး.. ရုံး တက်ပြီး လက်မှတ်ထိုးမယ်၊ မင်္ဂလာဆွမ်းကပ်မယ်.. ဒါ လောက်ပဲ”

ဥတ္တနေရဲ့ မင်္ဂလာပွဲအတွက်.. ပန်းမုံအံ့အားတော့ သင့်မိသည်။ ကျိကျိတက်ချမ်းသာတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ မင်္ဂလာ ပွဲက.. သာမန်ဆင်းရဲတဲ့သူတွေဆောင်တဲ့ မင်္ဂလာပွဲ လာက် တောင် ခမ်းနားမှုမရှိ။

“ဘယ်သူ့ကိုမှ.. မဖိတ်ဘူးပေါ့”

“ဖိတ်လည်းမဖိတ်ဘူး.. အသိလည်းမပေးဘူး။ ပန်းမုံ ဟာ ဒို့ရဲ့သံယောဇဉ်အရှိဆုံးသူမို့ အသိပေးလိုက်တာပါ..”

ဥတ္တနေ စကားလေးကို အရမ်းကျေးဇူးတင်လိုက်မိပါ သည်။ “သံယောဇဉ်အရှိဆုံး ဆိုတာပင်..”

“ပန်းမုံကို သတိပေးချင်တာ.. တစ်ခုရှိတယ်၊ ပန်းမုံ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ဒို့ဝင်ပြီးစွက်ဖက်တာတော့ မဟုတ်ဘူး နော်..”

“ကိုဥတ္တနေရယ်.. ပန်းမုံဘဝဟာ ကိုဥတ္တနေဘဝပါ။

စွက်ဖက်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို သုံးနှုန်းစရာမလိုပါဘူး.. သွေးရင်းတွေပါ”

ဒီစကားဟာ.. ပန်းမုံရင်ထဲမှ အမှန်ဆုံးစကား။

“ဒါဆိုရင်တော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောမယ်.. ဦးဘုန်းလုံနဲ့ ပန်းမုံဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲ”

အယ်.. ပန်းမုံ.. ဘဲဥအစရွာမရတဲ့ စကားဖြစ်နေတယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရန်သင့်မသင့်ကိုလည်း စဉ်းစားနေတယ်..

“ပန်းမုံ.. ပြောရခက်နေလား”

“မခက်ပါဘူး..”

“ဒါဖြင့်ပြော..”

ဥတ္တနေ.. စိတ်မရှည်ချင်သော လေသံ။

“ကိုဥတ္တနေ ဦးလေးဆိုလို့ လက်ခံပြီးစကားပြောနေတာ.. တခြားပတ်သက်တာမရှိပါဘူး”

“သူဘာလာလုပ်တာလဲ.. စကားပြောရုံ သက်သက်လာခဲ့တာလား”

ဥတ္တနေ သံသယအကြည့်.. သံသယစကားတွေမို့ အမှန်အတိုင်းပြောရမယ့် အခြေအနေကိုရောက်ခဲ့ရတော့သည်။

ကားကို မမောင်းဘဲ.. ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်တွင် ရပ်ပြီး စကားပြောနေကြခြင်းဖြစ်၏။ ပန်းမုံ.. ဦးဘုန်းလုံ လာခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းရင်း အားလုံးကိုပြောပြလိုက်ပြီး.. ဦးဘုန်းလုံ

ပေးခဲ့တဲ့လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကတ်လေးကိုပါ ပြလိုက်သည်။

ဥတ္တနေ.. ပန်းမုံလက်ထဲက လိပ်စာကတ်လေးကို ယူပြီး.. အပိုင်းပိုင်းဖြုတ်လိုက်သည်။

“ဒီလူနဲ့ ဘယ်တော့မှအဆက်အသွယ် မလုပ်နဲ့”

ဥတ္တနေအသံက.. အမိန့်သံ။ ဦးလေးရဲ့ စာရိတ္တပိုင်းကို တူဖြစ်တဲ့သူက ပြောရတာ.. မကောင်းဘူးဆိုပေမယ့်၊ ပန်းမုံ အတွက်တော့ ပြောရမှာပဲ..

“ဦးလေး.. ဘုန်းလုံဟာ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် စည်းမရှိဘူး ပန်းမုံ။ ငယ်ငယ်၊ လတ်လတ်၊ ကြီးကြီး ဘယ်သူ့မှချမ်းသာပေးတဲ့ လူမဟုတ်ဘူး”

ပန်းမုံ.. ဦးဘုန်းလုံနဲ့ စကားပြောကတည်း ရပ်မိပါတယ်။

“ဒို့ပြောတာ ကြားလား.. ပန်းမုံ”

နှစ်ယောက်ကြားမှာ အများဆုံးဝေးရင် တစ်တောင်သာသာမို့ မကြားဘဲနေပါ့မလား။

“ကြားပါတယ်..”

“ကြားရုံနဲ့ မဖြစ်ဘူး.. နားထောင်ဖို့ပါလိုသေးတယ်”

“ပန်းမုံပြောတာ အရှင်းကြီးပဲ၊ ကိုဥတ္တနေ ဦးလေးမို့ လက်ခံစကားပြောတာပါ”

“နောင်.. ခပ်ကင်းကင်းနေ”

“ဥတ္တနေ . . ခေါင်းစည်းနဲ့ လာရင်ရော”

“လက်မခံနဲ့ . . .”

ဥတ္တနေ လေသံက . . ကြိုးတင်းနေအောင် ညှိထား တဲ့ ဂစ်တာရဲ့သံစဉ်တစ်ခု။

လူးလူးနဲ့ ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်း . . သော်သော် ရှိတဲ့ဈေးကို လာခဲ့ရင်း၊ မမျှော်လင့်တဲ့ မြင်ကွင်းတစ်ခုကို လူးလူးလှမ်းပြီး မြင်လိုက်ရ၏။

ဥတ္တနေနှင့် မိန်းကလေးတစ်ဦး . . .

မိန်းကလေးက ခပ်ချောချော၊ လူးလူးထက်တောင် သာမည်။ လူးလူးကတော့ ဥစ္စာချမ်းသာသူ အရှိန်အဝါကြောင့် ဖြစ်ပေမယ့် . . ဒီမိန်းကလေးရဲ့ အလှကတော့ တော်ဝင်အလှ ပိုင်ရှင်။

လူးလူးကို တွေ့မှာစိုး၍ ဈေးတစ်ဖက်လမ်းကနေ၊ ကွေ့ ပြီးသွားကာ . . သော်သော်အထည်ရောင်းတဲ့ ဆိုင်ဆီကို လာခဲ့ရ ၏။

“သော်သော် . . .”

“ဘာလဲ . . လူးလူး”

စကားကို မေးသင့်မမေးသင့်ချင့်ချိန်နေပေမယ့် . . နေ နဲ့ပတ်သက်လျှင်၊ လူးလူးအကုန်လုံးကို သိချင်နေသည်။

“ခုနက . . မင်းဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်သွားတဲ့စုံတွဲက ဘာလဲ”

သော်သော် . . ပုံစံမကျတဲ့အထည်တွေကို နေရာတ ကျပြန်ပြီး စည်းနေရင်း . . .

“ပန်းမှုန့် ကိုလူချောလား”

ပန်းမှုန့်ဆိုတဲ့ အမည်ကိုခုမှ . . လူးလူးကြားဘူးတာ၊ ကိုလူချောကတော့ ဥတ္တနေ။

“သူတို့က ချစ်သူတွေလား . . သော်သော်”

“ဖြစ်ဖို့များတယ် . . ပန်းမှုန့်က ဒို့ဈေးမှာပန်းရောင်း တာလေ၊ ကိုလူချောကတော့ မသိဘူး . . ဈေးကိုအမြဲတမ်း လိုလို ရောက်လာတတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ . . လူးလူး”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး . . မေးကြည့်တာပါ၊ ကဲဒါတွေ ထား . . မင်းဆီက အကူအညီတစ်ခုတောင်းချင်လို့လာတာ”

ထိုအကူအညီက . . လူးလူးအတွက်အရေးကြီးဆုံး အကူအညီတစ်ခု . . ။

အခန်း ◀ ၁၄ ▶

ဥတ္တနေ နှုတ်ဖျားက ကြားလိုက်ရသောစကားကြောင့်
ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့် ထပြီးခုန်မတတ် ဝမ်းသာသွားခဲ့၏။

အချိန်ကို . . မဆွဲတော့ဘဲ၊ အစ်မဖြစ်သူ ဒေါ်ခနခင်နဲ့
သမီးခက်ခက်ခင်ခင်တို့ကို ခေါ်ကာ . . တစ်ဖက်အိမ်ဘက်သို့ ကူးခဲ့
သည်။

ဦးငြိမ်းသူ . . တကယ်ပင်မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွား
သည်။ ဘားဖြစ်သူ . . လူးလူးကို လက်ထပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ချက်သည်
ရိုးသားခြင်းမရှိပေ . . လျှို့ဝှက်အကြောင်းအရာတစ်ခု ရှိနေမယ်။
ဥတ္တနေနှင့် လူးလူးတို့စုရိုက်တွေက အရှေ့နှင့် အနောက်တူညီ
နီ ရာမရှိနိုင်ပေ . . ဒီလိုမတူညီနိုင်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ
သ . . ဘာနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ဥတ္တနေ . . လူးလူးကို ချစ်မှာမဟုတ်၊ လူးလူးကတော့

သစ္စာမွန်စာပေ

မည်မျှသော ညီမျှခြင်း

၁၆၇

ချစ်ကောင်း ချစ်နိုင်လိမ့်မည်။ ဥတ္တနေဆုံးဖြတ်ချက်ကိုတော့
ဦးငြိမ်းသူ မဆန့်ကျင်ချင်ပေ . . လူငယ်တွေရဲ့ လျှို့ဝှက်ရင်ခုန်
သံပိုင်းကို လိုက်မိမှာမဟုတ် . .

“သီရိရေး . . သီရိ၊ တံခါးဖွင့်စမ်းပါဦး။”

ပိတ်ထားသော အိမ်ရှေ့တံခါးကို . . ဝမ်းသာစိတ်နှင့်
အားပါးတရ ပုတ်နေသည်ကို သမီးဖြစ်သူက သတိပေးလိုက်
ရသည်။

“မာမီ . . သိပ်ပြီး၊ ရုပ်မပျက်နဲ့ တော်တော်ကြာသူတို့
က . . ဈေးကိုင်သွားမှဖြင့်”

“ဈေးကိုင်ရဲ ကိုင်ကြည့်ပါလား . . စီးပွားပါပျက်သွားမယ်”
ဦးခင်ကျော်၊ ဒေါ်သီရိသည် ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့် လက်
ထဲက . . စက္ကူအရုပ်ကလေးတွေ။

“မြင့်တို့ပါလား . . .”

ဒေါ်သီရိတံခါးမှ သော့ကိုဖွင့်ပေးပြီး၊ အိမ်ထဲသို့ ဝင်
လာခဲ့ကြသည်။

“စောစောစီးစီးပါလားဗျ”

ဦးခင်ကျော် လမင်းစားခန်းမှ လက်သတ်ပဝါကို
ကိုက်ပြီးထွက်လာကာ . . ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်တို့ ဝိုင်းထဲဝင်
ထိုင်လျက်သည်။

“စောစောစီးစီး . . မင်္ဂလာသတင်း ပြောချင်လို့”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဘာများလဲ.. မြင့်ရဲ့၊ အစ်ကိုငြိမ်းသူထိပေါက်လို့လား”

“ဟွန်း.. လွဲပြန်ပြီ၊ သူသာထိပေါက်ရင် ငါ့ဆီကို ထက်ဝက်ပဲ ရောက်မှာ...”

“ကျန်တာက ဘယ်ရောက်မှာလဲ”

“ဘယ်ရောက်ရမလဲ.. ဘုရားဖြစ်မယ့် အုတ်နီခဲကြီးက ဘုရား၊ ကန်၊ ကျောင်းတွေ.. စေတီတွေတည်မှာလေ”

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်.. ဦးငြိမ်းသူ လုပ်ဆောင်နေသော ဘာသာရေး၊ လူမှုရေးကိစ္စတွေပေါ်မှာ မနှစ်မြို့တာကြာပြီ ဖြစ်ပေမယ့်.. မပြောရဲ၍ ကြိတ်မှိတ်ပြီး နေခဲ့ကြရသည်။

“ဒါဖြင့်.. ဘာများလဲ မြင့်ရဲ့”

“သားရေး.. သမီးရေးကိစ္စ”

“ဟင်..”

လူးလူးသောက်နေတဲ့ ကော်ဖီလည်ချောင်း ထဲတွင် တစ်ဆို့သွားသည်။

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်စကားကို ဆက်ပြီးနားထောင် တော့...

“သားက လူးလူးကိုလက်ထပ်ချင်လို့ဆိုပြီး.. ပူဆာတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် လာပြီးမင်္ဂလာစကားပြောရတာ.. ဘယ်လိုလဲ သိရီ”

မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်ပြီးသားတွေမို့...

“ကောင်းတဲ့သတင်းပဲ.. လေ”

လူးလူးကော်ဖီကို ဆက်ပြီးမသောက်နိုင်တော့ပါ.. ဥတ္တနေဘာကြောင့် လူးလူးကို လက်ထပ်ရတယ်ဆိုတာ လူးလူးအသိဆုံး.. သူငယ်ချင်းကောင်းအပီသဆုံးပါ.. ဥတ္တနေရယ်၊ ဒါပေမယ့် နင်လက်ထပ်မယ့်ကိစ္စကို ငါဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်ဘူး.. ငါ့ကြောင့်နင်အနစ်နာခံရတဲ့ဘဝကို အရောက် မခံနိုင်ဘူး။

လူးလူး.. ဧည့်ခန်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“သမီးလေး.. ထိုင်ဦး”

အမေဖြစ်သူ ဒေါ်သီရိဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“သမီးလေးကို မောင်ဥတ္တနေက.. လက်ထပ်ခွင့် တောင်းနေတယ်တဲ့”

“သမီး ကြားပြီးပါပြီ”

“ဒါဆို.. သမီးလေးဘက်က ဘယ်လိုလဲ”

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်.. လူးလူးမျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီးမေးနေသည်။

“ကျွန်မ.. နေ့ ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူး”

“ဘာ..”

“ဟယ်..”

အားလုံးပါးစပ်တွေ အဟောင်းသားဖြစ်သွားပြီး.. မျက်လုံးအားလုံး လူးလူးဆီကို ရောက်သွားသည်။ ဒေါ်သီရိ

မျက်နှာလည်း အခက်ထန်ဆုံးဖြစ်သွားကာ...

“နင့်စကားကို ပြန်ပြီး... ပြင်ပြောစမ်း”

“မပြောနိုင်ဘူး... မေမေ၊ သမီး နေ့ ကို လက်ထပ်လို့ မရနိုင်ပါဘူး”

“လူးလူး... ”

ဒေါသရဲ့ သံစဉ်တစ်ခုလို့...

“မိဘတွေစီစဉ်တာကို လက်ခံရမယ်... ဒါပဲ၊ နင် စကားထပ်ပြီးမရှည်နဲ့... မြင့် မင်္ဂလာကိစ္စကို စီစဉ်တော့...”

“သမီး... လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး၊ မာမီ”

“ကဲဟာ...”

“ဖြန်း...”

ဘယ်ဘက်ပါးပြင်တစ်ခုလုံး ထုံကျင်သွားသည်။

လူးလူး... မျက်ရည်မကျပါ။ အံ့ကိုကြိတ်ပြီး နေရာမှ ထပြေးခဲ့ပြီး ရင်ထဲမှာလည်း...

“နေ... နင် ငါ့ကို လက်မထပ်ရဘူး၊ လက်မထပ်ရဘူး”

“ငါ့လိုလူဟာ... နင်နဲ့လုံးလုံး မထိုက်တန်ဘူး၊ မြေခွေး တစ်ကောင်ရဲ့ ရင်သွေးကို ငါဘယ်တော့မှ လူလောကထဲကို မပို့ဘူး”

“နင့်ကို ငါသိပ်ချစ်တာ... ငါသိပ်ပြီးချစ်တဲ့ နင်ရဲ့အဖြူ စင်ဆုံးဘဝလေးကို ငါ့လိုညစ်ပတ်ပေကျနေတဲ့ ရင်ခွင်ထဲကို

အလာမခံနိုင်ဘူး... နေ။ ငါတို့နှစ်ယောက်ဟာ ချစ်သူတွေမဖြစ် စေရသလို လင်မယားဆိုတဲ့ အဆင့်ကိုလည်းအရောက် မခံနိုင် ဘူး... နင်ဟာ ငါ့ရဲ့အခင်ဆုံးသံယောဇဉ်အရှိဆုံး သူငယ်ချင်းပါ”

“နင့်မှာ... ချစ်သူရှိတယ်လေ၊ နင်ဘာလို့သစ္စာမဲ့ရတာ လဲ... ငါ့ကြောင့် နင်တို့ရဲ့ချစ်ခြင်းကမ္ဘာလေး အပျက်အစီးမခံ ရစေဘူး... ငါဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ။ နေ... ရယ်”

လူးလူးအခန်းထဲမှာ အော်ဟစ်ငိုကြွေးရင်း... သူ့ရဲ့ မနက်ဖြန်ကို သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ သွားတော့မှာ... ။

“ဟာ...”

လူးလူးတစ်ယောက် ကလေးဖျက်ချကာ... သွေးလွန်
ပြီးဆေးရုံကို ရောက်နေတယ်ဆိုတဲ့သတင်းကို... ဥတ္တနေအိမ်ကို
ရောက်ရောက်ချင်း... ဦးငြိမ်းသူ့ဆီက ကြားလိုက်ရသည်။

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်၊ ဒေါ်ခနခင်နှင့် ခက်ခက်ခင်ခင်တို့က
ထိုသတင်းကို စိတ်မဝင်စား... သူတို့အကြံအစည်ကိုဖျက်တဲ့
မိန်းမဆိုပြီး အမုန်းပွားနေကာ။

“သေသွားဖို့ကောင်းတယ်”

“ဘယ်လိုကောင်နဲ့ ရှုပ်ပြီး၊ ဗိုက်ရခဲ့သလဲမှ မသိတာ...”

ဦးငြိမ်းသူ... ဖတ်နေတဲ့သတင်းစာကို သိမ်းလိုက်ပြီး။

“မင်း စကားပြောတာ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြောစမ်း...
သားသမီးချင်းကိုယ်ချင်းမစာ မပြောနဲ့... မင်းမှာလည်း သမီးမွေး
ထားတာ...”

“အမယ်လေး... ကိုငြိမ်း၊ ကျုပ်သမီးကို ဒီလိုဟာမမျိုးနဲ့

မနှိုင်းစမ်းပါနဲ့... ရွံလွန်းလို့”

“ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့် မျက်နှာက လူးလူးပေါ်မှာ...
ရန်သူကြီးပမာ ပြောနေသည်။

ဒေါ်ခနခင်ကတော့...

“ကောင်းတယ်... သူ့မိဘတွေတောင် ဆေးရုံကိုသွား
မကြည့်ဘူး... အမွေပါစွန့်လွှတ်မယ်လို့ ပြောနေတယ်”

“ကောင်းတယ်... ဒါမှ ကောင်မထိမှာ”

ခက်ခက်ခင်ခင်ပါ... အားမာန်အပြည့်နဲ့ ဝင်ပြောနေ၏။

ဥတ္တနေ... လူးလူးကို ဒီအတိုင်းပစ်ထားလို့မရ။ ထိုင်
နေရာမှ ထပြီး၊ အိမ်အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဦးငြိမ်းသူ...
ဥတ္တနေနောက်မှ လိုက်လာပြီး၊ ပခုံးလေးကို ပုတ်ကာ...

“မင်း... လူးလူးဆီသွားမလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒက်ဒီ”

“သွားပြီး အားပေးစကား ပြောလိုက်ပါကွယ်၊ လူးလူးနဲ့
သားတို့သံယောဇဉ်က တကယ့်ကိုဖြူစင်ကြတယ်၊ စစ်မှန်ကြတယ်”

ဦးငြိမ်းသူ... ပြောလိုက်တဲ့ စကားအဓိပ္ပါယ်ကတော့
လူးလူးအနေဖြင့် သူ့ကိုယ်ဝန်ကို ဥတ္တနေခေါင်းစဉ်နဲ့ မွေးလို့
ရပေမယ့်... လူးလူးကသူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို မနစ်နာစေချင်လို့
မိုက်မိုက်ကန်းကန်း လုပ်လိုက်ခြင်းပင်...။

“သားကို... ဒက်ဒီစကားလေး အမှာပါးချင်တယ်”

ဦးငြိမ်းသူစကားကို ဥတ္တနေခေါင်းငုံ့ပြီး နားထောင်နေ၏။

“လူးလူးကို သားလက်ထပ်မည့်ကိစ္စကို ဖိအားမပေးနဲ့
လူးလူးကိုသားစောင့်ရှောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားပေး။ သား..
ဒက်ဒီပြောတာကို သဘောပေါက်မှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့.. သဘောပေါက်ပါတယ်”

ဥတ္တနေ.. လူးလူးကို သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်
အဖြစ်နဲ့ စောင့်ရှောက်ဖို့ကို ခိုင်မာစွာဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တော့
သည်။

ဥတ္တနေကားလေးက၊ လူးလူးရောက်နေတဲ့ ဆေးရုံဆီ။

“အားမငယ်ပါနဲ့.. လူးလူးရယ်၊ မင်းနားမှာ ငါသူငယ်
ချင်းကောင်းပီသစွာနဲ့ ရှိနေပေးမှာပါ..”

ခုတင်ပေါ်တွင် မှေးအိပ်နေသော လူးလူးမျက်နှာတွင်
သွေးမရှိသလို ဖြူဖပ်ဖြူရော်..

“လူးလူး..”

လူးလူးခုတင်ဘေးခုံတွင် ထိုင်လိုက်ပြီး.. အင်အားချိနဲ့
နေသော လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာခေါ်လိုက်မိသည်။

“နေ.. နင်ရောက်လာတယ် ဟုတ်လား..”

“ရောက်ရမှာပေါ့.. လူးလူးရယ်၊ မသေကောင်းမပျောက်

ဝေ

ခြောက်ကပ်နေတဲ့နှုတ်ခမ်းကလေးကို အားယူပြီးကာ-

“ငါသေသွားရင်တောင် နောင်တရမှာမဟုတ်ဘူး.. နေ”

“နင်ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲဟာ”

ဥတ္တနေလက်ကို လူးလူးဖြည်းညည်းစွာဆွဲကိုင်ရင်း..

“မိုက်ခဲ့သမျှတွေထဲမှာ ဒီတစ်ခါမိုက်ခဲ့တာကို ငါဂုဏ်
ယူတယ်.. ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ငါသူငယ်ချင်းဘဝလေး
ကို အစွန်းအထင်းအဖြစ်မခံနိုင်လို့ဘဲ..”

လူးလူးနဖူးပေါ်မှ ချွေးသီးကလေးများကို သုတ်ပေးရင်း

“နင့်ဘေးမှာ ငါအမြဲရှိနေမှာပါ.. လူးလူး”

“နင်.. ငါ့ကိုလက်ထပ်မယ်ဆိုရင်တော့.. ငါ့ကိုယ် ငါ
သတ်သေမှာနော်”

လူးလူး တကယ်လုပ်မှာဆိုတာကို သိပြီးသားမို့..

“ဒီလိုတော့ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ပါနဲ့လူးလူးရယ်၊
ငါနင့်ဘေးမှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို့.. အစ်ကိုတစ်
ယောက်လို့ နေပေးမှာပါ”

လူးလူးမျက်ရည်တွေ ရစ်ဝဲရင်း..

ဥတ္တ နေရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းလေးတိုးဝင်လိုက်လေ၏။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ သံယောဇဉ်.. အခိုင်မာဆုံးနေ
သစ်တစ်နေ့ဆီသို့..

အခန်း ◀ ၁၅ ▶

“ဒီပန်းသည်မနဲ့ ဘယ်လိုမှ . . သဘောမတူနိုင်ဘူး”

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့် . . စားပွဲကိုလက်နှင့်ခပ်ဆတ်ဆတ်ချိတ်ပြီး . . ပြောလိုက်သည်။ ဒေါ်နေခင်၊ ဦးဘုန်းလျှံ၊ ခက်ခက်ခင်တို့(၄)ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်နေရတဲ့ အချိန်ကို ရောက်နေပြီး . . .

“နင် . . သဘောမတူလည်း ဒီကောင်ကယူမယ်ဆိုရင် ဘာတတ်နိုင်မလဲ . . နင့်ဆီက ဘာအမွေမှရစရာမလိုအောင် ဒီကောင်က ရထားတာပဲ . . နင်က သားအဖြစ်မှစွန့်လွှတ်လည်း ဘာအရေးပါတာမှတ်လို့ . . .”

“ဟုတ်တယ် . . မာမီ၊ ငနေကိုတားလဲ . . အလကား ပဲဖြစ်မှာ”

“ငါ . . ဒီကောင့်ဆီက အမွေတွေကို မပေးနိုင်ဘူး”

မည်မျှသော ညီမျှခြင်း

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့် လောဘမက်ကြောင့် ဘီလူး သလိုဖြစ်နေသည်။

“မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင် . . မပေးနိုင်တဲ့နည်းလမ်းကို ရှာရမှာပေါ့ . . မမ”

“နင်က . . ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ဘာမှအားမကိုရဘူး”

အပြစ်မရှိ . . အပြစ်ရှာပြီး၊ ဦးဘုန်းလျှံကို မဲနေ၏။

“ကျွန်တော်ကြံပါ့မယ်”

“နင် ကြံတာက ဘယ်တော့လည်း . . သူတို့ကယူကြတော့မယ့်အဆင့်ကို ရောက်နေပြီဆို၊ ကလေးရမယ့် နှင့် အကြံပေါ်မှာလား”

“ဟား . . ဟား . . ဟား . . မမက၊ ဘုန်းလျှံဆိုတဲ့ ကောင်ကိုအထင်သေးတာကို မမတို့ဘက်ကနည်းနည်းပျော့ပျောင်းလိုက်ပါ”

“ဘယ်သူ့ကို ပျော့ပျောင်းရမှာလဲ”

“ဟို . . ပန်းသည်မကို”

“တော် . . တော် . . ဘုန်းလျှံ၊ အရင်တစ်ခါကလည်း ငွေ(၁၀)သိန်းသာကုန်သွားတယ်၊ ဘာမှဖြစ်မလာဘူး။ ဒီတစ်ခါ ငွေထပ်ပြီးအကုန်မခံနိုင်တော့ဘူး”

“ငွေကုန်စရာမလိုပါဘူး . . ပန်းသည်မကို မမတို့ဘက်

က သဘောတူတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့တွေ့ပြီး၊ ပေးစားမယ်ဆိုပြီး.. ဟန်ဆောင်လိုက်”

ဦးဘုန်းလှ တကယ့်မြေခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ အပြုံးနှင့်
“ဒီလိုဆိုရင်.. ဘာဖြစ်မလဲ”

“ကျွန်တော်ပန်းသည်မနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းဆုံနိုင်ဖို့ကို စီစဉ်ပြီးတာနဲ့ အားလုံးပွဲသိမ်းပြီ”

“မင်းပြောတာ ငါနားမလည်ဘူး.. ဘုန်းလှ”

“နားမလည်ရင် နားလည်အောင် ရှင်းပြမယ်.. နားထောင်”

ဦးဘုန်းလှစကားကို ချက်ချင်းဆက်ပြီး မပြောဘဲ.. ထိုင်နေထကာ၊ ရှိုးကျေ(စ်)ပေါ်တွင်တင်ထားသော အခွက်ကို မော့သောက်လိုက်သည်။

“ခက်ခက်ခက်က.. ပန်းသည်မကို အမေနဲ့တွေ့ဆုံဖို့ ဆိုပြီးခေါ်ထုတ်ခဲ့”

“သမီးက.. ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

“တုံးပါတူမရယ်.. လေးလေးအိမ်ပေါ့၊ ဒီကိုရောက်ရင် မမတို့က သဘောတူသလိုလို ဆက်ဆံပြလိုက်၊ ပန်းသည်မ ယုံလောက်ပြီဆိုရင်.. ကျွန်တော့်တာဝန်ထားလိုက်တော့”

ယုတ်မာလှသောအကြံအစည်ကို သဘောကျစွာ၊ လက်ခံခဲ့ကြသူတွေကတော့.. လောဘရမ္မက်သားကောင် (၃)ဦးပင်။

“စကားမစပ်.. ဟို လူးလူးဆိုတဲ့.. ငါ့မ သတင်းဘာကြားလဲ”

ဒေါ်နေခင်က မေးသောစကားကို ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့် မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး..

“ကြားစရာမလိုတော့ဘူး.. ခုဆို ဟိုဘက်တိုက်ဒီဘက် တိုက်ခြံတံခါးကိုတောင် အသေပိတ်လိုက်ပြီ၊ ဟိုကောင်မ.. သိရိတို့လည်း တိုက်ရောင်းပြီး လစ်ကြတော့မယ်”

ငွေသည် အမုန်းတရားကို ရောက်စေခဲ့သည်မှာ.. အမှန်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခင်မင်လာကြသော ဒေါ်သီရိနှင့် ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်တို့ရဲ့ ခင်မင်မှုဟာ၊ လူးလူး.. ဥတ္တု.. ကို ငြင်းလိုက်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာတော့ ပျက်စီးခြင်းအဆင့်ကို သွားခဲ့လေတော့သည်။

“ပါးစပ်လေကုန်ခံပြီး ပြောမနေနဲ့ မင်းကိစ္စဘယ်တော့ စမလဲ.. ပြော”

“မနက်ဖြန် အကောင်အထည်ဖော်မယ်”

ဦးဘုန်းလှအတွက် တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်တဲ့ အကြံအစည်.. ပန်းမုံကို အကျင့်ပြီး ပွဲသိမ်းကမည့်ဇာတ်ကြမ်းကို အရသာခံကာစဉ်းစားရင်၊ ပန်းမုံ၏ ကိုယ်ဟန်ပန်လေးကို မျက်လုံးထဲမြင်ယောင်နေမိသည်။

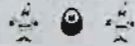
“သမီး.. မနက်ဖြန်၊ ပန်းသည်မကို သွားခေါ်ခဲ့”

“ပန်းသည်မကိစ္စပြတ်သွားပြီဆိုရင် ဘာဆက်လုပ်မလဲ...”

“ဒီအတွက် မာမိဆီမှာအကြံအစည်တွေ အများကြီးရှိတယ်... မပူနဲ့”

သားတစ်ယောက်ရဲ့ အမွေပေါ်မှာ တပ်မက်မောမှုတွေက... မိဘနှင့်မတူအောင် ဖြစ်လို့နေသည်မို့...

ဥက္ကဋ္ဌနေနဲ့ ပန်းမို့တို့ အခြေအနေမှာ...။

အခန်း < ၁၆ >

လူးလူးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး၊ နေရဲ့ အနစ်နာခံမှုစိတ်က လေးကို ပိုပြီးလေးစားခဲ့ပြီ။ ခု လူးလူး... ပန်းမို့တို့အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်နေလေပြီ။ ပန်းမို့အိမ်လို့ ပြောရပေမယ့်... နေ ဌားရမ်းပေးထားသော အိမ်ကလေးပင်ဖြစ်သည်။

လူးလူးမိဘတွေကတော့ လုံးဝအဆက်အသွယ်ဖြတ်ပြီး... ပဲခူးဘက်သို့ ပြောင်းသွားပြီဆိုတာပဲ သိပေမယ့်... နေရပ်လိပ်စာအပြည့်အစုံကိုမသိ။

လူးလူးလည်း လိုက်မရှာ... သူ့အမှားအတွက်၊ ရင်စည်းပြီးဘဝကို ရင်ဆိုင်ဖို့ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ပန်းမို့ကတော့ ပန်းရောင်းသောအလုပ်ကို နေ့၊ ကစွန့်လွှတ်ခိုင်းပေမယ့်... ပန်းမို့မှာ တခြားအလုပ်ကို လုပ်ဖို့ကအခက်အခဲရှိနေပြန်သည်။

လူးလူးတစ်ယောက်တော့ သူ့သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ.. တစ်
ပောက်ရဲ့အကူအညီဖြင့် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုတွင် သိချင်းဆို
နေသည်။ နေ့၊ ကတော့ သိပ်ပြီးဘဝင်မကျ။ နောက် ထပ်အမှား
အယွင်းတစ်ခုကို လူးလူးဖြစ်သွားမှာကို မလိုလားတဲ့ သဘောမျိုး။

လူးလူး.. နေ့ကို ခိုင်စာတဲ့ကတိပေးပြီးမှ ဒီအလုပ်ကို
လုပ်ခဲ့တာဖြစ်၏။ ခု ပန်းမုံတို့အိမ်တွင် ပန်းမုံ၊ လူးလူး၊ နေသူဖြိုးတို့
သူ့ယောက်မှာ ဘဝလေးတစ်ခုအဖြစ် တည်ဆောက်နေခဲ့ပြီ..

နေကတော့.. ပုံမှန်ဆိုက်တဲ့ ရထားတစ်စင်းပေါ့။

“မုံ့ရေ..”

“ဆို.. လူးလူး”

အလုပ်သွားရန် မိတ်ကပ်လူးနေရင်း၊ လှမ်းခေါ်တဲ့
လူးလူးနားကို သွားပြီး.. မေးလေးထောက်ကာ ထိုင်လိုက် သည်။
အတူတူနေတာ လပိုင်းတောင်မပြည့်သေးပေမယ့်.. လူးလူးနှင့်
ပန်းမုံက တကယ့်ညီအစ်မသဖွယ် သံယောဇဉ် တွယ်ခဲ့ကြသလို
ပြောမနာဆိုမနာ.. လူးလူးစိတ်ထဲမှာ နေ့၊ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး..

မုံ့ကို မေးရန်လွန်လွန်ခေါ်လိုက်ပေမယ့် ပြောမထွက်..

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဈေးရောင်းကောင်းလားလို့”

“လူးလူး နင်မညာနဲ့.. ငါ့ကို ခေါ်တာ၊ ဒီစကားမေး
ဖို့ မဟုတ်ဘူး”

ပန်းမုံ လူကဲခတ်မဆိုးပေ။

နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် နှုတ်ခမ်းနီလေးကို ပါးပါးလေး ဆိုး
နေရင်း..

“မေးရမှာကို အားနာလို့..”

“အံ့မာ.. လုပ်မနေနဲ့၊ မေးမှာသာမေး..”

“ငါကမေးရင်.. နင်က အမှန်အတိုင်းဝန်ခံမှာလား”

“ဝန်ခံမယ်..”

“သေချာတယ်နော်”

နှုတ်ခမ်းနီဘူးကို အဖုံးလေးစွပ်ပြီး၊ ပန်းမုံမျက်နှာကို
ကြည့်ကာ..

“နေ့ကို.. နင်ချစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟယ်..”

ပန်းမုံ.. ရှက်သွေးဖြာပြီး၊ ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိ
စကားကို ချက်ချင်းပြန်ပြီးမပြောနိုင်။

“ပြောလေ.. ညာဖို့တော့မကြိုးစားနဲ့ ငါအကုန်သိတယ်”

“နင်က ဘာသိတာလဲ.. ပြောပါဦး”

“ငါသိတာက ‘ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ၊ နင်ဖြေမယ့်..’

အဖြေနဲ့တိုက်ကြည့်ရမှာ..”

ပန်းမုံ.. နေ့အပေါ်မှာ ကြင်နာခဲ့တာတွေ၊ စေတနာ
ပိုခဲ့တာတွေက တခြားလူရိပ်မိလောက်အောင်ဖြစ်နေပြီလား
ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့စိုးရိမ်သွားသည်။ ဟိုရက်.. နေ့ မလာခင်

တုန်းက.. လူးလူးက သူ့ကိုနောက်ဖေးချောင်ကိုဝင်ပြီး ဘာ
ချက်လဲလို့မေးတော့.. ရှောက်သီးသုပ်နေတယ်လို့ ပြောမိ
တယ်.. ဒီတုန်းက လူးလူးကရယ်တယ်..

ရှောက်သီးသုပ်ကို နေ၊ က၊ အရမ်းကြိုက်တာကို
လူးလူးတို့က ငယ်ငယ်ကတည်းက အသိဆုံးပေါ့။

“ဒီနေ့.. နေ လာမှာလား”

“အင်း...”

“လက်ရာကောင်းတစ်ခုဟာ မိန်းကလေးတစ်ဦးရဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်ပေါ်မှာ စွဲဆောင်နိုင်တဲ့အချက် တစ်ခု
ထဲမှာပါတယ်.. မှုံ့ရဲ့ ကြိုးစားထား”

“ကောင်မစုတ်...”

ဒီလိုအဖြစ်ကလေးတွေ ရှိခဲ့တာမို့.. လူးလူးအမေး
စကားကို.. ပန်းမဲ့အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောလိုက်မိတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်.. လူးလူး၊ ငါ နေ့ကို ချစ်တယ်.. ဒါပေ
မယ့် ငါ့နှုတ်နှစ်ယောက်ဟာ.. အရမ်းကိုဝေးကွာလှပါတယ်”

“ဒါကတော့ နဂဲ အတွေးကြောင်တာပါ.. အချစ်ရဲ့
နိယာမဟာ ဘာမှတားဆီးခြင်း၊ ပိတ်ပင်ခြင်း၊ ကွာဟခြင်းဆို
ဟာမရှိဘူး.. တူညီဖြောင့်ဖြူခြင်းပဲရှိတယ်။ သက်ဆိုင်တဲ့ လူနှစ်
ယောက်ရဲ့ချစ်ခြင်းပဲအရေးကြီးပါတယ်...”

“နေ့.. ငါ့ကိုမှ မချစ်တာ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ညှိပါပေမဲ့ရယ်.. ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်က
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပေါ်မှာ ဘဝရဲ့အကောင်းဆုံးလက်
ဆောင်တွေကို ပေးနေတာ.. ချစ်လို့ပေါ့ဟဲ့ မယ့်မရှိနဲ့.. နေ
နင့်ကို ဖွင့်ပြောလိမ့်မယ်”

“အယ်...”

ဥတ္တနေ ဖွင့်ပြောမယ်ဆိုတဲ့ စကားအကြိုလေး၊ ရင်ခုန်
မှုတွေကိုအမြန်ရထားပေါ်ကို တင်ပေးလိုက်သလို..

“ဘာလဲ.. ငါပြောတာကို မယ့်ဘူးလား”

ယုံချင်ပါတယ်.. ဒါပေမယ့်၊ နှုတ်ပိတ်ပြီးသာ လူးလူး
ကို ကြည့်နေမိသည်။ လူးလူးမျက်နှာကို ပြင်ဆင်ခြယ်သမှု
ပြီးဆုံးလို့ ထပြီးတော့ ထမိလဲနေရင်း..

“နင်တို့နှစ်ယောက် ချစ်သူဖြစ်ရုံတင်မကဘူး.. ဇနီး
မောင်နှံအဖြစ်နဲ့ပါ တွေ့ချင်တယ်.. မှုံ့ရယ်”

ဥတ္တနေကို ချစ်သူအဖြစ်နဲ့ မျှော်လင့်ထားတဲ့ လူးလူး
နှလုံးသားကတော့ သက္ကရာဇ်ဟောင်းရဲ့ ဒိုင်ယာရီထဲမှာ ကျန်ရစ်
ခဲ့ပြီ။ ခုချိန်မှာတော့ ဥတ္တနေဟာ လူးလူးရဲ့သူငယ်ချင်းကောင်း
တစ်ယောက် သံယောဇဉ်နဲ့ပဲ ရှိနေလေပြီ..

“ငါ့အတွက်.. အိပ်မက်တစ်ခုလိုပါပဲ၊ လူးလူးရယ်”

“မှုံ့...”

ပန်းမဲ့ လက်မောင်းကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး..

သစ္စာမွန်စာပေ

၁၈၆

ရွှေဘဝင်

“မင်းဟာ.. ကံကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာ
မှာပါ...”

ထို ကံကောင်းခြင်းဟာ.. ပန်းမုံအတွက်တော့ ပန်း
အိပ်မက်လေး...။

— က —

“ဒို့ ပြောတာကို.. ကြားရဲ့လား”

ပန်းမုံ.. ဥတ္တနေဘေးမှာ ကျောက်ရုပ်လိုဖြစ်နေသည်။

ဥတ္တနေ.. ပန်းမုံကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းနေပြီလေ။

“ကြားပါတယ်နော်၊ ပန်းမုံစဉ်းစားနေတာပါ။ နေ့နဲ့ ပန်းမုံ
အခြေအနေက တော်တော်လေးကို အလွမ်းဝေးနေတယ်လေ”

“ပန်းမုံရယ်.. မလိုအပ်တာတွေကို မပြောနဲ့”

“ပန်းမုံအပေါ်မှာ နေ့၊ ဘက်ကတောင်းဆိုမှုကို ပန်းမုံ
မငြင်းပါဘူး.. ဒါပေမယ့် နေ့မိဘအသိုင်းအဝိုင်းတွေက ရှိသေး
တယ်လေ၊ လမ်းဘေးက ပန်းသည်မတစ်ယောက်ကို ဘယ်လို
မိဘက သဘောတူမှာလဲ”

ပန်းမုံပြောတဲ့စကားက မမှားပေ၊ ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်

သန္တာမွန်စာပေ

ဂုဏ်ပကာသနပေါ်မှာ ဝင့်ကြားစွာနေသူ. . ဦးငြိမ်းသူကတော့ ဘာမှပြောမှာမဟုတ်။

“ပန်းမုံပြောတာက အကြောင်းပြတာမဟုတ်ဘူး. . နေ. . ဘဝနှစ်ခုပေါင်းစပ်တယ်ဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်နှစ်ခု ရောယှက်တာပဲလေ. . ရွှေနဲ့ သံဘယ်လိုလုပ်ပြီး လိုက်ဖက်ညီ နိုင်မှာလဲ. . နေ”

နှစ်ယောက်သား ထိုင်နေတဲ့ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ကလေး ထက်က. . ကောင်းကင်ကြီးက တိမ်တွေကင်းစင်ပြီး၊ လ၊တစ် ဝက်ကတော့ ထွက်နေသည်။

အိမ်ပေါ်တွင်. . နေသူဖြိုးကတော့ ကျောင်းစာတွေ လုပ်နေသည်။

“ဒို့စကားက မိဘတွေကို လွန်ဆန်တဲ့စကားပြောတာ တော့ မဟုတ်ဘူး. . ပန်းမုံ၊ ဒို့ဘဝရဲ့အနာဂတ်ကို ဒို့ကိုယ်တိုင် ပဲ ရွေးချယ်ချင်တယ်လေ. . မိဘတွေသဘောမတူတာတွေ၊ တူတာတွေကိုတော့ ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ. . .”

“နေ. . သတ္တိရှိလို့လား”

“ပန်းမုံက ဒို့မေတ္တာတရားကို အထင်သေးတာပေါ့”

“ပန်းမုံ အထင်သေးတာမဟုတ်ဘူး. . နေ၊တစ်ယောက် ပန်းမုံကြောင့် မိဘတွေနဲ့ ပဋိပက္ခဖြစ်မှာကို မလိုလားတာပါ”

“ဥတ္တနေဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ နှုတ်ဖျား

ကစကားတွေဟာ. . ဟောဒီရင်ထဲကလာခဲ့တာ ပန်းမုံ”

ဥတ္တနေရင်လေးကို ကော့ပြီး၊ ပန်းမုံနားသို့ အနီးဆုံး ရောက်အောင် ကပ်လိုက်၏. . ပန်းမုံ ဘေးကို မရွှေ့ပါ။ ပန်းမုံ ချစ်တဲ့ ဥတ္တနေ၏မျက်နှာလေးကို စုံမက်သောအကြည့်တို့ဖြင့် စိုက်ကြည့်မိ၏။

“ပန်းမုံ. . ပြောလေ”

“နေ. . ရယ်၊ ပန်းမုံပြောပြီးပြီလေ”

“ဘာပြောလို့လည်း. . ဒို့ ဘာမှမကြားမိဘူး”

“ပန်းမုံ မငြင်းပါဘူးဆိုတာ ခုနစကားလေးတွေထဲမှာ ပါသွားခဲ့ပြီလေ. . .”

“ဒို့. . ကြားချင်တာ ဒီစကားမဟုတ်ဘူး”

“ဘာစကားလဲ. . နေ”

“ဒို့ကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့. . စကား”

“ဒါတော့. . မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကိုဥတ္တနေ. . .”

“ဟင်. . ဘာလို့”

ဥ. . နဲ့မျက်နှာလေးမှာ၊ စိုးရိမ်မှုလေးတွေက. . . လပုပ် သွားသလို. . .

“ပန်းမုံကို ချစ်တ လို့. . ရှင်မှဖွင့်မပြောသေးတာ”

ဥတ္တနေ. . သူ့ဆန္ဒတွေစောသွားခဲ့တာကို သတိဝင် ခဲ့သည်။ ပန်းမုံကို လက်ထပ်ဖို့သာပြောပြီး. . ချစ်တယ်

မပြောခဲ့သူ. . ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်မို့. . .

“ဒို့တောင်းပန်ပါတယ်. . ပန်းမှုံရယ်၊ ခွင့်လွှတ်နော်”

“အင်း. . .”

ပန်းမှုံခေါင်းလေးသာ ညိတ်လိုက်ပေမယ့်. . ရင်မှာ
တော့ နေ့ရဲ့ ချစ်ခွင့်ပန်မှုကို အရမ်းကြားချင်နေမိ၏။

“ဒို့. . ပန်းမှုံကို ချစ်တယ်”

ပန်းမှုံရင်ထဲမှာ လမင်းကုဋေသာသွားသည့်နှယ်. . .

အေးစက်နေတဲ့ လက်တစ်စုံဟာ. . ပန်းမှုံလက်မောင်း
ကျစ်ကျစ်လေးပေါ်သို့ ကျရောက်လာပြီး. . ရင်ခွင် လေးထဲသို့
ရောက်လုလုမှာ. . .

“အိမ်ပေါ်မှာ. . မောင်လေးရှိတယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့. . .”

ဥတ္တနေဆန္ဒကို သိက္ခာနဲ့ထိန်းကာ. . ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့
လက်ကလေးကို ခွာလိုက်ချိန်မှာ. . အလွန်ဝေးကွာတဲ့ နေရာကို
ရောက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ပန်းမှုံ. . ဒို့ကြားချင်ပြီ. . .”

“နေရယ်. . ရင်ခွင်ထဲတောင် ရောက်နေပြီးမှ ဖြေဖို့
လိုသေးလို့လား”

“ ငါ့ဖျားကစကားကို နားသက်သေနဲ့ ရင်မှာကဗွည်း
ထိုးချင် . . .”

“ရှင်က. . စကားတော်တော်တတ်တယ်၊ ချစ်ပါ သတဲ့
ရှင်ရယ်. . .”

ညဌက်ကလေးတွေက. . သံပြိုင်သီချင်းတွေဆိုပြီး၊
ကောင်းချီးပေးနေကြတော့သည်။

အခန်း ◀ ၁၇ ▶

လူးလူးစိတ်ထဲမှာ သိပ်ပြီးဘဝင်မကျ. . ပန်းမုံကို ခက်ခက်ခင်ခင်လာပြီးခေါ်ထုတ်သွားကတည်းက ကောင်းမွန်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တယ်။

ပန်းမုံ ပြန်ရောက်လာပြီး. . အကျိုးအကြောင်းကို မေးတော့. . ဥတ္တနေနဲ့ သဘောတူမှုရှိနေပေမယ့်၊ အိမ်မှာ ဒက်ဒီဦးငြိမ်းသူက သဘောမတူဘူး ဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့စကားမှာ လုံးဝမှားယွင်းတဲ့စကားပင်။

ဥတ္တနေဖခင် ဦးငြိမ်းသူစိတ်ဓာတ်ကို လူးလူးအသိဆုံး၊ လူလူချင်းခွဲခြားတတ်တဲ့လူမျိုးမဟုတ်၊ ဒီစကားကို ခက်ခက်ခင်ခင် ဘာကြောင့်ပြောတာလဲ. . လူးလူးနဲ့ ပန်းမုံတို့ အတူတူနေကြ ခက်ခက်ခင်ခင်တို့ သိပ္ပံမပေါ်။ ပန်းမုံကို လာခေါ်တုန်း

မည်မျှသော ညီမျှခြင်း

က လူးလူး ဟင်းချက်ဖို့အတွက် ဆီနဲ့ကြက်သွန်ထွက်ပြီး ဝယ်နေလို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် မတွေ့လိုက်ရပေမယ့်. . ပန်းမုံကို ကားနဲ့ခေါ်သွား တာကိုတော့. . တွေ့လိုက်ရသည်။ ခုလည်း လူးလူးလမ်းထိပ်မှာအပ်ထားတဲ့ အကျီလေးရွေးပြီးအပြန်. . ခက်ခက်ခင်ခင် ခေါ်သွားတာကို ထပ်ပြီးတွေ့လိုက်ရသည်။

ခက်ခက်ခင်ခင်နောက်မှာ. . ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်နှင့် ဒေါ်ဓနခင်တို့က ကြိုးကိုင်ပြီး ဘာတွေကြံစည်နေသလဲ မသိပေ။

နေ၊ က. . အလုပ်တာဝန်ဖြင့် နယ်ကိုခဏသွားနေ ရတဲ့အချိန်. .

ဒီတစ်ခါလည်း အရင်လိုသိပ်မကြာ. . တစ်နာရီ လောက်ကြာတော့ ပန်းမုံပြန်ပြီးရောက်လာသည်။ လူးလူး အလုပ်သွားဖို့ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီး၊ သွားဖို့ပဲ ကျန်တော့သည်။

“လူးလူး. . မသွားသေးဘူးလား”

“ပန်းမုံပြန်မလာသေးလို့ တမင်စောင့်နေတာ. . ဘာ ခေါ်ပြီး လုပ်တာလဲ. . .”

“နဲ့. . မာမိက တွေ့ချင်လို့တဲ့ သွားပြီးတွေ့တာ”

“ဟင်. . ဘာတွေပြောလဲ”

“တခြားတော့ ထွေထွေထူးထူးမပါပါဘူး၊ နေနဲ့ကိစ္စကို သူ့အဖေနားဝင်အောင်တော့ဖြည်းဖြည်းချင်း ကြိုးစားပေး မယ်တဲ့. . ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့လို့ ပြောတာ”

လူးလူးရဲ့ သံသယစိတ်တွေက ပိုပြီးကြီးထွားလာနေသည်။ . . နေ့၊ ပြန်ရောက်လာရင်ကောင်းမယ်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။ ဒါမှ . . . အဖြေတစ်ခုပေါ်မှာ။

ပန်းမှိုစိတ်မကောင်းဖြစ်မှာမို့ . . . မပြောဘဲ နေမိ၏။

“ပန်းမှို . . . ငါသွားမယ်၊ ညနေစာအတွက် ဟင်းပါချက်ထားခဲ့တယ်၊ ဒို့ကို လမ်းထိပ်ကထွက်ပြီးမကြိုပါနဲ့ အိပ်ရေးပျက်တယ် . . .”

နေ့တိုင်း လမ်းထိပ်တွင် . . . နေသူပြီးနဲ့ ပန်းမှိုထွက်ထွက်ပြီးကြိုနေကျ။ အိမ်နှင့်လမ်းထိပ်က သိပ်ပြီးမဝေးသလို ကားဝင်လာလို့ရပေမယ့် လမ်းထိပ်ကပဲ ဆင်းကာလျှောက်ခဲ့တယ်။ လူးလူးတို့နေတဲ့ရပ်ကွက်လေးက သူ့စည်းသူ့ကမ်းနဲ့ နေထိုင်တာမို့ အထင်အမြင်သေးတာမျိုးကို လူးလူးအဖြစ် မခံနိုင် . . . ။

အိမ်ကထွက်တဲ့ အဝတ်အစားတောင် သိပ်ပြီးမျက်လုံးစူးရှစရာမျိုး မဝတ် . . . သာမန်ပုံစံနဲ့သာ ဝတ်ပြီးသွားတတ်၏။ စားသောက်ဆိုင်ကိုရောက်မှ စင်ပေါ်မှာဝတ်ရမည့်အဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်ခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ခါတလေ လိုင်းကားချောင်ရင် လိုင်းကားစီးပြီး၊ လိုင်းကားအခြေအနေမကောင်းမှ တက္ကစီငှားပြီးသွားတတ်သည်။ လူးလူးဒီအလုပ်က ထွက်ဖို့ပြင်ဆင်နေပါပြီ၊ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ . . . နေ့၊ က မလုပ်စေချင်တော့ဘူးလေ၊ ဒီလကုန်

ရင် စူပါမားကက်တစ်ခုမှာ အရောင်းစာရေးဝင်လုပ်ဖို့ ပြောထားပြီး ဖြစ်သည်။

လူးလူး ဝင်လုပ်မည့်ဆိုင်က၊ တခြားဆိုင်တော့မဟုတ်မေမေရဲ့ ညီမဝမ်းကွဲဆိုင် အပျိုကြီးဖြစ်တဲ့အပြင် လူးလူးကို သိပ်ချစ်တော့ . . . ဖေဖေနဲ့မေမေသတင်းကို ကြားရသလို လူးလူးရဲ့အကြောင်းတွေကိုလည်း သိပြီး၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတဲ့အဒေါ် . . . ဒါကြောင့် လူးလူးအဒေါ်ဖြစ်သူဆိုင်မှာ ကူနေ့ရှိရှိ လုပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းပင်၊ စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ဒီလကုန်ထိ သီချင်းဆိုပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံတာကြောင့်သာ ဆက်ပြီးဆိုနေရခြင်းဖြစ်သည်။

လူးလူးပထမအကျော့ သီချင်းဆိုပြီး၍ နားနေခန်းတွင် အဝတ်အစားလဲနေစဉ် . . . လူးလူးလိုပင် သီချင်းဆိုသူ ခတ္တာနှင့် အသက်ကြီးကြီးလူကြီးတစ်ယောက် အပြင်ဘက်ခုံတန်းတွင် စကားပြောနေသည်ကို နောက်ကျော်ဘက်မှ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

လူးလူး အခန်းတံခါးမှာ မှန်အနက်ရောင်တပ်ထားသဖြင့် အပြင်မီးရောင်နှင့် လှမ်းမြင်နေရသည်။

“ကိုကြီးကိစ္စလေးတစ်ခုပြီးရင် ခတ္တာကို အတိအလင်း လက်ထပ်မှာပါ”

“ဒီလိုပြောပြီး . . . အခွင့်အရေးယူနေတာ ကြာပြီနော်”

“ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးပါ။ . ခတ္တာရယ်”

“နောက်ဆုံးမလုပ်နဲ့. . အိမ်ကအစ်ကိုတွေက သိပ်ပြီး အစာမကြေချင်တော့ဘူး. . ဟိုတစ်ခါကိစ္စထဲက သူတို့က ရိပ်မိနေတာ. . .”

ခတ္တာရဲ့ကိစ္စဆိုတာ. . ဦးဘုန်းလုံသူ့ကို ပဲခူးတည်းခိုခန်းတွင် တွေ့ခဲ့တဲ့ကိစ္စ၊ ခတ္တာကတော့ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့လို့ ပီပီရီရီလိမ်ပေမယ့် သိပ်ပြီးမယုံကြည်ကြပေ။

လူးလူးမှန်ထဲမှ လူကြီးမျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်တော့မှ. . ဥတ္တနေ၏ဦးလေး ဦးဘုန်းလုံဆိုတာကို သိလိုက်ရပြီးနောက်. . .

“ကဲ. . ထားပါ။ ရှင့်ကိစ္စလေးဆိုတာ ဘာလဲ”

“အိမ်ကတူတော်မောင်နဲ့ လက်ထပ်မယ့်မိန်းကလေးကို အပုံသွင်းပြီး ခွဲထုတ်ဖို့. . .”

“ရှင်. . သူများချစ်ခြင်းကို ခွဲမယ်ပေါ့”

“မခွဲချင်ပါဘူး. . အစ်မတွေက အတင်းလုပ်ခိုင်းလို့”

“ရှင်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဟို. . ဟဲ. . ဟဲ”

“တော်ပြီ. . ကျွန်မသဘောပေါက်ပြီ၊ ရှင်မဟုတ်တာ လုပ်မလို့ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ရှင်. . ရှင်နော်”

“ခတ္တာ. . စိတ်ချပါ။ ကိုကြီးက ခတ္တာကလွဲပြီး၊ ဘယ်သူနဲ့မှ ဘာမှမဖြစ်စေရပါဘူး”

လူးလူး. . သဘောပေါက်လိုက်ပြီ။ သဘောပေါက်ခြင်းမှာ. . ပန်းမုံအတွက်။

“ရှိုင်း...”

“ဟင်...”

ခက်ခက်ခင် အပြင်ကိုခဏသွားမယ်ဆိုပြီး၊ တိုက်ခန်း တံခါးကို ပိတ်လိုက်တဲ့အသံနှင့်အတူ သော့ခတ်သံကိုပါ ကြား လိုက်ရတာကြောင့် စိတ်ထဲတွင် ထိတ်သွားသည်။

ပန်းမဲ့ လိုက်လာမိတာ မှားပြီလို့ တွက်မိသည်။

ခက်ခက်ခင်အနေနှင့် ပန်းမဲ့အပေါ်တွင် ယုတ်မာမှု တော့ မရှိနိုင်ဟုလည်းယုံကြည်မိသည်။ ပန်းမဲ့ကို ခေါ်ခေါ်ပြီး တွေ့တဲ့တိုက်က (၆)ထပ်တိုက်အပေါ်ဆုံးအလွှာ ခက်ခက်ခင် စကားအရ ဒီတိုက်ခန်းဟာ သူမနှင့်နေ ယာယီနေဖို့အတွက် ကြိုပြီးဝယ်ပေးထားတာတဲ့... နေ့ဖခင် ဦးငြိမ်းသူက သဘော မတူလို့ အိမ်မှာမထားတဲ့အခါ၊ ဒီတိုက်ခန်းမှာ နေဖို့တဲ့...

ခက်ခက်ခင်၊ ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်တို့ဘက်က ဒီ

သစ္စာမွန်စာပေ

မည်မျှသော ညီမျှခြင်း

၁၇၇

လောက်ထိ စေတနာကောင်းမှုပေါ်မှာတော့ ပန်းမဲ့အနေနဲ့ မလိုက်ဘူးဆိုပြီး... မငြင်းသင့်။ လူးလူးကတော့ သတိပေးဘူး တယ်... သူတို့ကို သိပ်ပြီးမယုံစားနဲ့တဲ့...

“ရှုပ်... ရှုပ်... ရှုပ်”

“ဟင်...”

နောက်မှခြေသံကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နေ၊ ရဲ့ ဦးလေးဦးဘုန်းလျှံ... အရက်သောက်ထားတဲ့ မျက်နှာဆို တာ၊ အနားမရောက်ခင်ကတည်းက သိနေသည်။

ပန်းမဲ့ကြောက်သလိုဖြစ်သွားပေမယ့် သတ္တိကိုမွေးကာ ဦးဘုန်းလျှံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံကို ပြောင်းပြီးထိုင်လိုက်သည်။

“မင်းသိပ်ကြောက်နေသလိုပဲ ဟဲ့... ဟဲ့”

အရက်နဲ့တထောင်းထောင်းနှင့် ပန်းမဲ့ဘေးကိုဝင်ပြီး ထိုင်တာမို့ ထိုင်ခုံဘေးအစွန်းကိုရွေ့ကပ်လိုက်သည်... ဦးဘုန်းလျှံကလိုက်ပြီးကပ်တာကြောင့် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကာ-

“ဦးလေး ဒါဘာလုပ်တာလဲ...”

“မင်းနဲ့ ချစ်တင်းနှောမလို့လေ...”

“ဘာ...”

ပန်းမဲ့သိလိုက်ပြီ... ဒါပေမယ့် ပန်းမဲ့သိလိုက်ချိန်ဟာ သိပ်ပြီးနောက်ကျနေပြီ... တိုက်ခန်းတံခါးဆီကိုပြေးပြီး တံခါး ကို ဖွင့်ပေမယ့်ဖွင့်လို့မရ...

သစ္စာမွန်စာပေ

“မင်းရဲကြီးစားမှုတွေဟာ ဘာမှအသုံးမတည့်ဘူး မိန်းကလေး..”

“ရှင်.. ရှင် အနားမကပ်နဲ့နော်..”

ရင်ဘတ်ဟပြန်၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းစွာ ပန်းမှုံ အနားသို့ ကပ်လာချိန်တွင်၊ တံခါးဘေးမှအလှပြထားသော ကြွေ ပန်းအိုးကို တွေ့လိုက်ပြီး လှမ်းယူကာနံရံဖြင့် ရိုက်ခွဲလိုက်သည်။

“ခွမ်း..”

“အား..”

ကွဲသွားတဲ့အစက ပန်းမှုံလက်ကိုပြန်ပြီးရှုကာ လက်တွင် သွေးတွေစီးကျလာသည်။ ပန်းမှုံနာကျင်မှု၊ သွေးထွက်မှုတို့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ..

“ရှင်.. ရှေ့တိုးလာရင် အသက်ချင်းလဲလိုက်မယ်ဆို တာယဲ့..”

ဦးဘုန်းလှံ ပန်းမှုံသတင်းကို ကြားဖူးသည်မှာ သူ့ပထွေး ဖြစ်သူကို တုန့်ထူပြီးအချုပ်ကျခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတော့ လက်ရဲဇက်ရဲ.. ရှေ့ကိုလှမ်းနေတဲ့ ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားပြီး။

“မင်းစိတ်ကိုလျော့ပြီး စကားပြောရအောင်..”

ကြမ်းလို့မရတော့ ချော့ပြီးချဉ်းကပ်ဖို့ ဦးဘုန်းလှံ ဗျူဟာပြင်လိုက်ပေမယ့် ပန်းမှုံလုံးဝအယုံအကြည်မရှိတော့.. လက်ထဲက ပန်းအိုးအကွဲကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်ထား

တဲ့လက်တွေက ထုံကျင်လာနေလေပြီ.. သွေးစက်တွေက ကြမ်း ပြင်မှာအိုင်ထွန်းလို့..

“ရှင်တံခါးဖွင့်ပေးပါ..”

“တံခါးက ငါပိတ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ အပြင်ကနေ သော့ ခတ်ထားတာ.. သူတို့ပြန်လာမှ မင်းအပြင်ကိုထွက်လို့ရမယ်”

ပန်းမှုံ ပြတင်းပေါက်ကနေ အော်ပြီးအကူအညီ တောင်း ဖို့အတွက် ပြတင်းပေါက်နားသို့ သွားကြည့်ပေမယ့်.. တိုက်ခန်း တွေတိုက်တွေက အခုမှအသစ်တွေဖြစ်တာမို့ လူတွေမနေ ကြသေး.. ဒါဟာဦးဘုန်းလှံအတွက် အခွင့်ကောင်း တစ်ခု..

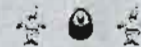
“မင်းအော်လည်း ဘာမှမထူးပါဘူး.. အေးအေးဆေး ဆေး ဆွေးနွေးရအောင်..”

“ရှင်တို့နဲ့ဘာမှ ဆွေးနွေးစရာမရှိဘူး လူယုတ်မာတွေ”

“မင်းလေးက ဒေါသကြီးတာကိုး.. ဒီအတိုင်းမင်းအ သေခံမလား..”

“အသေခံမယ်.. ကျွန်မခန္ဓာမပြောနဲ့ ကျွန်မအသား ကိုတောင် ရှင်ကျွန်မသေမှ ထိခွင့်ရမယ်မှတ်..”

ပန်းမှုံအံ့ကိုကြိတ်ပြီး မာန်အပြည့်နဲ့ ပြောနေပေမယ့် ခေါင်းထဲမှာ မူးဝေလာသည်။ သွေးထွက်များလို့ပဲလားမသိ။

ပန်းမုံပြန်မလာတာ တစ်ညရှိနေပြီမို့ လူးလူးစိုးရိမ်လာသည်။ ပန်းမုံကို ဘယ်သူခေါ်သွားမှန်းမသိ. . . နေသူဖြိုးကျောင်းသွားချိန် လူးလူးကဈေးဝယ်ထွက်ချိန်ဖြစ်နေသည်။ မနေ့ညက ခတ္တာနှင့်ဦးဘုန်းလုံပြောတဲ့ စကားတွေကိုတောင် လူးလူး ပန်းမုံကိုမပြောရသေးပေ။ လူးလူးအိပ်ရာထတော့ ပန်းမုံက ဈေးရောင်းထွက်နေလေပြီ ပန်းမုံဈေးရောင်းကပြန်လာတော့ လူးလူးဈေးထွက်ဝယ်ချိန်မှာ ခုလိုပန်းမုံပျောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ လူးလူးဘာလုပ်ရမှန်းမသိ. . . အိမ်ရှေ့တွင် ကားစက်ရပ်သံကြားတော့ ပန်းမုံများပြန်လာသလားဆိုပြီး ထွက်ကြည့်တော့ ဥတ္တနေရောက်လာခြင်းပင်. . .

“နေ. . . ပန်းမုံဒုက္ခရောက်ပြီထင်တယ်. . .”

“ဘာ. . .”

ကြားလိုက်ရသောစကားသည် သူ့ရင်ဝကိုကန်လိုက်

သစ္စာမွန်စာပေ

သလို. . .

“ဘာတွေဖြစ်တာလဲ လူးလူး. . .”

လူးလူးဖြစ်စဉ်တွေကို ပြောပြတော့. . .

“မမခင်လာပြီး ခေါ်တာများလား. . .”

“လူးလူးကမမြင်တော့ အတိအကျမပြောနိုင်ဘူးနေ ဒါပေမယ့် ဖြစ်ဖို့တော့များတယ်”

ဦးဘုန်းလုံရဲ့ အကြံအစည်များကိုပါ သိထားနေပြီ ဖြစ်တာမို့ သေချာသလောက်တော့ ရှိနေပြီ. . .

“မမလူးလူး. . . ကိုကိုကြီး”

အိမ်ပေါ်အပြေးကလေးတက်လာတဲ့ နေသူဖြိုး. . .

ဥတ္တနေတို့နှစ်ယောက်ရှေ့တွင် အမောဖြေရင်း. . .

“ဟို. . . မမကို ကားတစ်စီးနဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ခေါ်သွားတာတဲ့. . . လမ်းထိပ်မှာ ဆိုက်ကားနင်းတဲ့ကိုပျော့က ပြောတယ်. . .”

“သေချာပြီ. . . လူးလူး”

“သေချာတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ. . . ဘယ်ကိုလိုက်မလဲ”

“မမခင်ကိုမေးရင် ငြင်းနေဦးမှာပဲ. . . ဟုတ်ပြီ. . .”

“နေ. . . ဘယ်လဲ လူးလူးလည်းလိုက်မယ်”

ဥတ္တနေအိမ်ထဲမှ ထွက်သွားတဲ့နောက်ကို လူးလူးပြေးလိုက်ခဲ့၏။ ကားပေါ်ရောက်တော့မှ. . .

သစ္စာမွန်စာပေ

“နေ . . ဘယ်ကိုလိုက်မှာလဲ”

“ဦးလေးဘုန်းလျံ တိုက်ခန်း . . .”

“လူးလူးတို့ အချိန်မီပါမလားနေ . . .”

“ငါလည်း ဒါကိုစိုးရိမ်နေတာ . . .”

ဥတ္တနေလက်တွေ တုန်နေတာကို လူးလူးတွေ နေရာ
သည်။

“တောက် . . .”

ရင်ထဲမှာ အခံပြင်းဆုံးနှင့် အနာကျင်ဆုံးခံစားမှုတို့
ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့ပြီ . . .

“ပန်းပွဲ . . မင်းဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့”

“ဟာ . . .”

ဦးဘုန်းလျံ ကြမ်းပြင်တွင်ခူးခွေပြီး လဲသွားသော ပန်းပွဲ
ကိုကြည့်ပြီး သွေးပျက်သွားသည်။ ညကတစ်ညလုံး မတ်တပ်
ရပ်ပြီးနေခဲ့တဲ့ ပန်းပွဲ . . တကယ့်အာဂသတ္တိရှင် . . ဦးဘုန်းလျံ
လည်းမအိပ်ဘဲ ထိုင်ပြီးစောင့်နေရလေသည်။ အလစ်ပေးလို့
လည်းမဖြစ် . . မနက်ပိုင်းကိုရောက်မှ ပျော့ခွေကျသွားပေမယ့်
လက်ထဲက ပန်းအိုးကွဲက လွတ်မသွား . . .

“သေပြီလားမသိဘူး . . .”

ကြောက်ကြောက်နှင့် ပန်းပွဲဘေးနားကိုကပ်ကာ လက်
ကိုကိုင်ကြည့်တော့ အေးစက်နေပြီးအသက်ပင် မရှုတော့ . . .

“သွားပြီ . . .”

ဦးဘုန်းလျံ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားသည်။ ဆက်ပြီး တိုက်
ခန်းထဲမှာ မနေရဲတော့ပေ။ အလောင်းကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ဖို့

ဦးဘုန်းလှံတစ်ယောက်တည်း သတ္တိမရှိ။ အစ်မဖြစ်သူ ထံကို ဖုန်းဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။ ဖုန်းခွက်ကို ကိုင်ထားသော လက်တွေတောင်တုန်ယင်နေသည်။

“အစ်မလား.. ကျွန်တော်ဘုန်းလှံပါ”

“မင်းကိစ္စဘယ်လိုလဲ..”

“မမရေ အမှုတော့ပတ်ပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ.. ပြောစမ်း”

“ပန်းမဲ့သေပြီ..”

“ဘာ..”

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့် ဖုန်းထဲတွင်ထွက်လာတဲ့အသံက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်..

“နင်ဘာတွေလုပ်လိုက်လို့လဲ.. ဘုန်းလှံ”

“ကျွန်တော်ဘာမှမလုပ်ဘူး.. သူ့ဘာသာသူသေတာ.. ဒါတွေမေးမနေနဲ့.. အလောင်းကိုဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“နင်.. ငါ့ဆီကိုလာခဲ့.. ဒီရောက်မှဆွေးနွေးပြီး တစ်ခုခုလုပ်ကြမယ်.. လာဆိုအခုလာခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖုန်းခွက်ကိုချပြီး ပန်းမဲ့အလောင်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး ကြက်သီးများတောင်ထနေသည်။ အိမ်ရှေ့မှ ဆင်းလို့တော့မဖြစ် နောက်ဖေးလှေကားမှဆင်းပြီး ဘယ်သူမှမသိအောင် သွားဖို့ပဲ

ရှိတော့သည်။ အကုသိုလ်မီးကတော့ လောင်ပြီဆိုတာ.. ဦးဘုန်းလှံ သဘောပေါက်လိုက်၏။ သူ့ကြံစည်တာက တစ်မျိုး ဖြစ်နေတာကတစ်မျိုး၊ နောက်ဖေးလှေကားတွေကို ကျော်ကျော်ပြီး အောက်ဆင်းလာခဲ့မိသည်.. ရမ္မက်သား ကောင်တို့အတွက် ပန်းမဲ့ရဲ့ခြောက်လှန့်မှုကို ခံနေရလေသည်။ ဦးဘုန်းလှံလိုပင် ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်၊ ဒေါ်ခနခင်၊ ခက်ခက်ခင်တို့လည်း သူတို့ယုတ်မာကောက်ကျစ်မှုအတွက် လိပ်ပြာမလုံကြတော့ပေ။ ပန်းမဲ့ရဲ့ကံကြမ္မာကတော့..

တိုက်ခန်းတံခါးမှာ သော့ခတ်ထားတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“နေ.. ဒီကိုခေါ်မလာဘူးနဲ့တူတယ်၊ ပန်းမဲ့.. ပန်းမဲ့”

လူးလူးအခန်းတံခါးဝကနေ ခေါ်ကြည့်ပေမယ့် တိုက်ထဲမှအသံထွက်မလာ.. တံခါးဝတွင်နှစ်ယောက်သားရပ်ပြီး

“နေ.. ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“မမခင်ကို အပြတ်မေးရမှာပဲ လူးလူး..”

“သူကငြင်းနေရင်ရော..”

“သက်သေရှိတယ်ဆိုပြီး ခြိမ်းခြောက်ရမယ်.. သွားမယ်”

တိုက်အောက်ကိုဆင်းမည်အပြု..

“အီး..”

“ဟင်..”

တိုက်ခန်းထဲမှ ညည်းသံကိုကြားလိုက်ရသည်။

“နေ. . အထဲမှာ လူညည်းသံကြားတယ်. . ”

“ပန်းမုံ. . ပန်းမုံ. ပန်းမုံ. . ”

“နေ. . . ”

ကြားလိုက်ရသောအသံမှာ လေးလံပြီး မဝီမသထူးသံ. . ပန်းမုံတစ်ခုတော့ဖြစ်နေပြီ. . တံခါးကိုဘယ်လိုဖွင့်ရမလဲမသိ. . .

“လူးလူး. . နေခဲ့ဦး. . . ”

ခြောက်ထပ်တိုက်အပေါ်ဆုံးအလွှာမှ အောက်ဆုံးကိုပြေးဆင်းခဲ့သည်။ ဇောနှင့်မို့ မောပန်းရမုန်းမသိ. . ကားထဲမှသံချောင်းတစ်ခုနှင့် ကားဘီးပေါက်လျှင်အသုံးပြုတဲ့ ကားချိုင့်လှည့်သံဂေါက်ကိုယူပြီး အပေါ်ဆုံးထပ်ကိုပြေးတက်ခဲ့သည်။ သော့ခလောက်ကြားထဲကို သံဂေါက်ကိုထည့်ပြီး ကလန့်ချလိုက်သည်။

“ဖျောင်း. . . ”

သော့ခလောက်ပြုတ်ထွက်ပြီး တိုက်ခန်းထဲသို့ဝင်တော့. .

“ပန်းမုံ. . . ”

တိုက်ခန်းနံရံထောင့်ကြမ်းပြင်တွင် ခွေခွေလေးလဲနေသော ပန်းမုံကိုပွေ့မလိုက်၏။ လက်ဖျားမှာရှုထားတဲ့ ဖန်အိုး

ကွဲမှာ ဥတ္တနေရင်ခွင်ထဲကိုရောက်မှ လွတ်ချလိုက်လေသည်။ ပန်းမုံနှုတ်ဖျားမှ နေ့အမည်ကို ခေါ်နေပေမယ့် အသံက ထွက်မလာ တိုက်ခန်းထဲကို မျက်လုံးကစားကြည့်တော့ ဦးဘုန်းလုံအရိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့ရပေ။

“နေ. . ဆေးရုံကိုသွားကြရအောင်”

“ပန်းမုံရယ်. . . ”

ချစ်သူကိုတင်းကျပ်စွာ ရင်ခွင်ထဲတွင်ထွေးပွေ့ထားပြီး မချီကာ အောက်သို့ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဥတ္တနေဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုမှခွင့်မလွှတ်နိုင်ပေ။ ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်တို့နှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ရတော့မည်။ မိခင်နှင့်သားကြားမှာ အကြီးမားဆုံးပဋိပက္ခတစ်ခု ရောက်ရှိရင်း. . . ။

အခန်း ◀ ၁၈ ▶

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်၊ ဒေါ်ခနခင်နှင့် ခက်ခက်လေးလေး ဦးငြိမ်းသူနှုတ်ဖျားမှထွက်ပေါ်လာမည့်စကားကို နားစွင့်နေရင်း... အပြစ်လုပ်ထားသူများဖြစ်တာမို့ ခေါင်းကိုင့်လျက်...

ဥတ္တနေကတော့... ပန်းမုံဖြစ်ရပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး မိခင်ဖြစ်သူ၊ အဒေါ်ဖြစ်သူ၊ အစ်မဖြစ်သူတွေနဲ့ ပဋိပက္ခကို ရှောင်လွှဲပြီး... ဖခင်ဖြစ်သူကိုသာ ဖြေရှင်းခိုင်းတော့သည်။ ပန်းမုံတစ်ယောက်ကတော့ ဆေးရုံတွင်အသက်ဘေးက လွတ်ခဲ့ပေမယ့်... ဆေးတော့ကုသနေရသည်။

ပန်းမုံဆေးရုံပေါ်မှာ သတိပြန်ရတဲ့အထိ စကားလုံးမှ မပြောခြင်းသည်... ဥတ္တနေအတွက်စိုးရိမ်စရာဖြစ်နေတော့သည်။ ဆရာဝန်ကြီးကတော့ အကြောက်လွန်ပြီး၊ စကားမပြောနိုင်တော့တာလို့ သတ်မှတ်ပေးထားသည်။

မည်မျှသော မည်မျှခြင်း

“မင်းတို့... တကယ်ရက်စက်ယုတ်ကတဲ့သူတွေပဲ၊ မင်းတို့ကျားလွန်တဲ့ပြစ်မှုက ရာဇဝတ်မှုဆိုတာနားလည်လားကွ...”

ဦးငြိမ်းသူအသံမှာ ခက်ထန်ပြီးမာကျောစွာထွက်ပေါ်လာသည်။ တစ်ယောက်မှ အသံထွက်မလာ...

“ခုတော့လည်း ဘာမှမလုပ်တတ်တဲ့ ယုန်သူငယ်လေးတွေပါလားကွ... ဘာမှမပူနဲ့ ကောင်မလေးစကားပြောတဲ့နေ့ မင်းတို့ထောင်ထဲရောက်တဲ့နေ့ဆိုတာ မှတ်ထားကြ...”

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်... သွေးပျက်ချောက်ချားသွားလေသည်။ ဒေါ်ခနခင် မျက်နှာလေးဆို ဆီးရွက်လောက်သာသာ... ခက်ခက်ခင်ခင်ဆိုပြောမနေနဲ့ ခူးတွေတောင်ဝ... လို့... ဦးဘုန်းလျှံကတော့ ဘယ်ကိုရှောင်ပြေးနေသလဲမ...

“ကိုငြိမ်းရယ်... ကျွန်မမှားသွားပါတယ်”

“ဘာကွ... ကျွန်မမှားသွားတယ်ဟုတ်လား၊ မင်းတို့အမှားက လူတစ်ယောက်ဒုက္ခိတဘဝကို ရောက်နေပြီကွ၊ ပါးစပ်ကလေးနဲ့ မှားသွားပါပြီလို့ ပြောလို့မရဘူး။ ဥပဒေနဲ့ ဖြေရှင်းရမှာ”

“ဒက်ဒီ... သမီး”

ခက်ခက်ခင်ခင်အသံကတွေက တုန်တုန်ယင်ယင်...

“ခုမှ... ဒက်ဒီလို့ခေါ်လည်း မရတော့ဘူး၊ မင်းတို့မှာ အသိဉာဏ်မရှိတော့ဘူးလား။ မင်းတို့ခေါင်းထဲမှာ လောဘရမ္မက်တွေဒီလောက်ထနေရလားကွ၊ တောက်... ရှက်ဖို့ကောင်း”

လိုက်တာ.. ကဲ ပြောကြစမ်း၊ မင်းတို့ဘာလုပ်မလဲ”

ဒေါ်နေခင်.. ဦးငြိမ်းသူ့မျက်နှာကိုအရဲစွန့်ပြီး ကြည့်တာ...

“ဒီတစ်ခါ အမှားအတွက် ငါ့ဘက်ကတောင်းပန်ပါတယ်.. နောက်ဒါမျိုးမဖြစ်စေရပါဘူး။ ကောင်မလေးအတွက် နစ်နာမှုအားလုံးကို ပေးပါမယ်”

“ခင်ဗျား.. ပါးစပ်ပိတ်”

ဦးငြိမ်းသူ.. လှမ်းပြီးအော်လိုက်သည်။

“ခုထိငွေစကားက ပြောနေသေးတယ်၊ ခုကိစ္စကငွေနဲ့ ဖြေရှင်းလို့မရဘူး.. တန်ရာတန်ကြေးနဲ့ ဖြေရှင်းရမှာ ကိုယ်က အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး၊ ထိန်းသိမ်းမယ်မရှိဘူး.. ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်က ပိုဆိုးနေတယ်...”

ဦးငြိမ်းသူ.. ဥတ္တနေဘက်ကိုလှည့်ပြီးတော့...

“သား.. မင်းဘာလုပ်ချင်လည်း ပြောစမ်း၊ ဘာမှမနေနဲ့ မင်းဖြစ်ချင်တာကို ပြော၊ ခု.. မတရားခံရတာ မင်းချစ်သူ”

မိခင်တစ်ယောက် ဘေးဒုက္ခရောက်မှာကို သားဖြစ်သူက ဘယ်လိုမှတရားလိုမဖြစ်ချင်.. မာမိုမျက်နှာကို ဥတ္တနေကြည့်တော့ မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် သားဖြစ်သူကို ကြည့်နေတာမို့ ရင်ထဲမှာမကောင်း...

“သားဘက်က.. စိတ်မကောင်းတာကလွဲပြီး၊ ဘာမှ

မဖြစ်ချင်ပါဘူး.. ဒက်ဒီ”

“ဘာလဲ.. မင်းက၊ အမှားတွေကို အားပေးနေတာလား.. မိုက်မဲတဲ့သူတွေကို နောက်ထပ်မိုက်အောင် ပျိုးထောင်ပေးနေတာလား ဥတ္တနေ.. မင်းဘက်က မိဘဆိုပြီး ငဲ့နေပေမယ့်.. မင်းအပေါ်မှာသားတစ်ယောက်ဆိုပြီး၊ ငဲ့တာ ရှိလို့လား။ အားလုံးရှေ့မှာပဲ မင်းကိုမေးမယ်”

ဦးငြိမ်းသူပြောနေတဲ့ စကားကို ခဏရပ်ပြီး၊ အားလုံးမျက်နှာကို တစ်ယောက်ချင်းလိုက်ကြည့်ပြီးတော့မှ...

“ကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ မင်းဘာဆက်လုပ်မလဲ...”

“ကျွန်တော်.. ပန်းမှုကို လက်ထပ်ယူမှာပါ”

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်တို့ သုံးယောက်မျက်နှာ၊ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားပေမယ့်.. သူတို့ပြုထားတဲ့ အမှားတွေကြောင့် ဘာတစ်ခွန်းမှ မဟရဲကြ...

“မင်းတို့ကရော ဘာပြောချင်လဲ၊ ကန့်ကွက်ချင်သေးလား”

စိတ်ထဲမှာတော့ ကန့်ကွက်ချင်ပေမယ့်.. နှုတ်က တော့မထွက်ရဲ...

“သဘောတူပါတယ်”

ပန်းမုံ . . ဆေးရုံက ဆင်းတဲ့နေ့ . .

“နေ့ . . ဘယ်ကိုသွားမလဲ”

လူးလူး . . ခုတင်ဘေးမှပစ္စည်းတွေကို ခြင်းထဲသို့ ထည့်
ရင်းမေးလိုက်သည်။

“ဒက်ဒီက အိမ်ကို တစ်ခါတည်းခေါ်လာရမယ်တဲ့”

“ဟင် . . ဖြစ်ပါ့မလား နေရယ်”

“ဒို့လည်း မာမိတို့ ထပ်ပြီးအန္တရာယ်ပေးမှာကို စိုးရိမ်
တယ်လေ . . ဒက်ဒီကလော့ ပန်းမုံရောဂါကို အနီးကပ်ကုချင်
တဲ့ သဘောပါပဲ”

လူးလူး တစ်ချက်တွေဝေသွားပြီး . .

“ကောင်းတော့ ကောင်းပါတယ် . . နေ့လည်း အချိန်
ပြည့်အနီးကပ်စောင့်ရှောက်နိုင်တာပေါ့ . . နေသူဖြိုးကတော့

သစ္စာမွန်စာပေ

လူးလူးတာဝန်ထားပါ။ ဪ . . နေ့စခန်းက မှာသွားတယ်
ပန်းမုံအမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီးဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့ကို ကြိုးစားမယ်တဲ့ နေ
ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ . . .”

ပန်းမုံကတော့ ဥတ္တနေနဲ့ လူးလူးပြောနေတဲ့စကား
တွေကို နားထောင်ပြီး ဘာမှမသိတဲ့ပုံစံ . .

“ပန်းမုံသတိရလာတော့မှပဲ၊ အဖြေပေးပါစေတော့
ဒို့လည်း ဘာမှမပြောချင်တော့ဘူး . . လူးလူးရော”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်လေ . . တစ်ဖက်က ချစ်သူ၊
တစ်ဖက်က မိဘဆိုတော့ နေ့၊ အကျပ်အတည်း ဖြစ်နေမှာပါလေ”

ပစ္စည်းတွေအားလုံး သိမ်းဆည်းပြီးပြီဗို့ . .

“ပန်းမုံသွားရအောင်နော် . . .”

“အင်း . . .”

ပန်းမုံခေါင်းလေးပဲ ညိတ်ပေမယ့်၊ မျက်လုံးတွေက
အသက်ဝင်ခြင်းမရှိဘဲ . . ဘာကိုမှမသိတဲ့အသွင်။ ဥတ္တနေ ချစ်သူ
ရဲ့အဖြစ်ဆိုးကိုကြည့်ပြီး . . ရင်ထဲတွင် နာကျင်နေ၏။

ပန်းမုံကို ဘေးမှတွဲပြီး၊ ဆေးရုံပေါ်မှဆင်းလာခဲ့လေ
သည်။

“နေ့ . . ဒို့မလိုက်တော့ဘူးနော်”

လူးလူးရဲ့ခံစားချက်ကို ဥတ္တနေကိုယ်ချင်းစာသည် . .
ဒီနယ်မြေကို လူးလူးအနေဖြင့် ခြေချချင်မှာမဟုတ်ပေ။

သစ္စာမွန်စာပေ

“လူးလူးကို ကိုယ်တစ်ခုတော့ မေတ္တာရပ်ခံချင်တယ်”

“ဘာများလဲ. . နေ”

“ပန်းမှိုကို ပစ်မထားပါနဲ့. . .”

လူးလူးရင်ထဲက ခံစားချက်ကိုအားယူပြီးတော့. . .

“စိတ်ချပါ. . လူးလူးစိတ်ဓာတ်တွေကို မြှင့်တင်နိုင်အောင်ကြိုးစားမှာပါ။ ပန်းမှိုဆီ. . လူးလူးရောက်အောင်လာနိုင်မှာပါ. . နေ”

ပန်းမှို. . ဆေးရှိန်ကြောင့် မျက်လုံးလေးတွေမှေးပြီး၊ ကားပေါ်တွင်အိပ်ပျော်နေလေ၏. . .

“ရှေ့နားမှာ. . ရပ်ပေးတော့ နေ. . .”

“လူးလူး. . ဒို့မျှော်နေမယ်နော်” .

ပါးချိုင့်လေး. . နှစ်ဖက်ပေါ်အောင် ပြုံးပြပြီး ကားပေါ်မှ. . ဆင်းသွားခဲ့လေသည်။ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ပန်းမှိုကို စောင့်ကလေးလွှမ်းပေးလိုက်ပြီး၊ အိမ်ဆီသို့ ကားမောင်းလာခဲ့တော့သည်။

အိမ်တွင်မာမီတို့ ပန်းမှိုပေါ်မှာနောက်ထပ် ဒုက္ခမပေးနိုင်အောင်တော့ ဒက်ဒီကို အကူအညီတောင်းရမည် ဖြစ်သည်။

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်တို့ နောင်တရနိုင်ပါစေလို့လဲ. . ဆုတောင်းနေမိတယ်. . အိမ်ရှေ့ကို ကားရပ်လိုက်သည်နှင့်-

အိမ်ထဲမှ နာပ်(စ်)မလေးတစ်ဦး ထွက်လာတာကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ဦးငြိမ်းသူလည်း နောက်မှထွက်လာကာ. . .

“ဒါ. . သမီးအတွက် ငှားထားတဲ့နာပ်(စ်)ပါ နော်ထူးလို့ခေါ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

နာပ်(စ်)မလေးကို အသိအမှတ်ပြုပြီးပြရင်း ကားပေါ်မှာအိပ်ပျော်နေတဲ့. . ပန်းမှိုကိုပွေ့ပြီး အိမ်ပေါ်သို့ခေါ်ခဲ့သည်။ ပန်းမှိုနေဖို့ပြင်ဆင်ထားပြီးသားမို့ အသင့်နေရုံပဲ ရှိတော့သည်။ ဥတ္တနေက ဘေးအခန်းမှာနေမှာဖြစ်၏။

ပန်းမှိုနေမယ့်အခန်းက အရင်က ခက်ခက်ခင်ခင်နေတဲ့ အခန်းဖြစ်သည်။ ဦးငြိမ်းသူမှ ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်ကို အောက်ထပ်အခန်းတွင် သူနဲ့အတူနေထိုင်ဖို့ပြောင်းရွှေ့ပြီး၊ ဒေါ်ခနခင်ခက်ခက်ခင်ခင်တို့ကိုလည်း အိမ်အောက်ထပ်တွင် နေစေခဲ့သည်။

ထိုလုပ်ရပ်ကို ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့် မကျေနပ်ပေမယ့်၊ ဘာတစ်ခွန်းမှ စောဒကမတက်ရဲကြပေ။ အိမ်အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းတွင် လူစုံစွာနေထိုင်ကြပေမယ့် မျက်နှာအားလုံးမကောင်း၊ ဦးငြိမ်းသူက အားလုံးကို စကားအပြတ်ပြောပြီးသား. . .

“ပန်းမှိုဟာ မကြာခင် ဒီအိမ်ရဲ့မိသားစုဝင်တစ်ဦးဖြစ်ရမယ်၊ ပန်းမှိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာလေသံမှဟတာကို မကြားချင်ဘူး”

ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ပိုင်ရှင်ဟာ ဦးငြိမ်းသူ၊ ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်ရဲ့သောအမွေပစ္စည်းများကို ဦးငြိမ်းသူ. . ယခုအချိန်ထိ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ယူပြီးအသုံးမပြုခဲ့. . ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့် စိတ်

ကြိုက်လုပ်ဆောင်နေတာကိုလည်း မပြောခဲ့ပေ။ ဒါကြောင့်လည်း ဦးငြိမ်းသူ့ကို ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့် မပြောရဲပေ။

“ဆရာမနော်ထူးက. . သမီးအနားမှာပဲ နေရမှာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့. . အန်ကယ်”

ပန်းမုံ့ကို အခန်းထဲက ခုတင်တွင်တင်ပြီး သိပ်ထားလိုက်၏။

“ဆရာမကို ခုကတည်းက ပြောစရာရှိတာတွေကို ပြောထားရမယ်. . ကောင်မလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အခန်းထဲကို ဘယ်သူမှ ဝင်ခွင့်မပေးပါနဲ့. . အားနာစရာမလိုဘူး၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ကောင်မလေးရဲ့အခန်းထဲကို ဝင်ခွင့်ရှိတာ. . ကျုပ်ရယ်၊ ဟောဒီကသားရယ်. . ဆရာမရယ်ပဲ ရှိပါစေ”

“ကျွန်မ. . မှတ်ထားပါမယ်”

ပန်းမုံ့ကိုယ်ပေါ်ကို စောင်ကလေးခြုံပေးပြီး ဦးငြိမ်းသူနဲ့ ဥတ္တနေအခန်းပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြရင်း. . .

“သား. . မင်းတို့မင်္ဂလာပွဲကို ဘယ်တော့လောက် စီစဉ်ချင်လဲ. . .”

“ပန်းမုံ့ရောဂါ ပျောက်ကင်းတော့မှ စီစဉ်ပါမယ်”

“ဒက်ဒီလည်း အထူးကုဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးနဲ့ သမီးရောဂါကိုကုဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်၊ ဘာမှစိတ်သောကရောက်မနေနဲ့သား. . .”

ဦးငြိမ်းသူ. . ဥတ္တနေရဲ့ပခုံးလေးကို ပုတ်ပြီးအားပေးစကားပြောလိုက်သည်။ အောက်ထပ်ခွင်ခန်းမှာတော့. . .

“ခက်ခက်ခင်. . နင့်မျက်နှာထားကိုပြင်စမ်း”

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်. . ခက်ခက်ခင်ကို လှမ်းပြီးပြောတဲ့စကားသံက ခပ်တိုးတိုး. . .

“ဒင်းတို့က အပေါ်စီးရနေတော့ လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်နေကြတာပေါ့. . .”

“မမကတော့. . ခက်နေပြန်ပြီ”

ဒေါ်နေခင်က မကျေမနပ်နှင့် ပေါက်ကွဲသံစကား. . ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်က ရွှေ့ကနေလိုက်ပြီး ဟန့်နေရ၏။

“ခုချိန်မှာ. . ကိုယ့်ဘက်က မလစ်ဟင်းစေနဲ့၊ ဒီတစ်ခါလစ်ဟင်းတာနဲ့ ဦးငြိမ်းသူအကြောင်းသိသားနဲ့. . မိန်းမတွေ သမီးတွေဆိုတာ နားလည်တာမဟုတ်ဘူး. . ကိုအမှတ်တရားကြီးက ထောင်ထဲပို့မှာ. . .”

ဦးငြိမ်းသူစိတ်ဓာတ်ကို သိပြီးသားဖြစ်သောကြောင့် ကြောက်နေတာတော့ အမှန်. . .

“မြင့်. . ငါတို့လုပ်ငန်းစဉ်ကြီးကို စွန့်လွှတ်ရတော့မှာလား. . .”

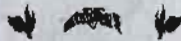
ဥတ္တနေအမွေကိစ္စက ဇာတ်ကြောမပြတ်သေး။

“ရှု. . တိုးတိုးလုပ်စမ်းပါ၊ မမရာ. . ကြားသွားမှဖြင့်”

သုံးယောက်လုံးခွေးလို ဆင်းပြေးနေရမယ်.. အချိန်ကိုစောင့်ပါဦး..”

“နင်က.. အချိန်ကိုစောင့်နေ၊ ဟိုက မိန်းမယူတော့မယ်.. အိမ်ပေါ်တောင်ရောက်နေပြီ.. ဟင်း..”

ဒေါ်နေခင်မျက်နှာက တကယ့်လောဘသားကောင်တစ်ဦး ငွေကလွဲပြီးဘာမှ အရေးမကြီးလို့ယူဆထားတဲ့သူ..။

အခန်း ◀ ၁၉ ▶

ခက်ခက်ခင်နဲ့ စိန်ပွဲစားရဲသီဟတို့၏စေ့စပ်ပွဲမို့.. အိမ်တွင်လူစုံညီစွာဖြင့် ရှိနေလေသည်။

ရဲသီဟပုံစံကို ဦးငြိမ်းသူရော၊ ဥတ္တနေပါ.. မနှစ်မြို့ပေမယ့်.. ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်တို့ ညီအစ်မကတော့ ရွှေထွက်မည့်သမက်ကိုရထားတဲ့ မျက်နှာမျိုး..

ဥတ္တနေအလုပ်ကို အကြောင်းပြပြီး.. အပြင်ထွက်ချင်ပေမယ့်.. ဒီနေ့ပန်းမုံကို ဆေးခန်းပြရမယ့်နေ့ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်မပါတဲ့စေ့စပ်ပွဲကို ဝင်ရောက်နေရသည်။

ရဲသီဟ၏မိဘတွေနှင့် ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့် စကားတွေဖောင်ဖွဲ့ပြောနေသော်လည်း ဦးငြိမ်းသူက ခပ်မှန်မှန်ပင်။

“မင်္ဂလာပွဲရက်ကို ဘယ်တော့လောက်သတ်မှတ်ချင်လဲ”

ဆိုတာ.. သတို့သမီးရှင်ဘက်က ရွေးပါ”

ရဲသီဟ၏ဖခင် ဦးထွန်းတောက်.. အမေးစကားကို
ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်မှ..

“ကိုငြိမ်းပြောလိုက်လေ..”

“အဆင်ပြေမယ့်နေ့ကို လုပ်ကြတာပေါ့”

ဦးငြိမ်းသူစကားက ယတိပြတ်.. ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်
မျက်နှာမကောင်း.. ရဲသီဟနှင့်ခက်ခက်ခပ်ခပ်တို့က မိဘတွေရှေ့
မှာ ရှိနေတာတောင်၊ အနေအထိုင်က မဟုတ်..

နောက်လိုက်ကျီစားလိုက်နှင့် ဦးငြိမ်းသူက ဧည့်သည်
တွေရှိနေတာမို့ ဒေါသကိုချုပ်တည်းထားရသည်။ ဒါကို သဘော
ပေါက်တဲ့ ဒေါ်နေခင်က ခက်ခက်ခပ်ခပ်ကို လက်တို့လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ဘက်က အချိန်(၃)လလောက် စောင့်စေချင်
တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သားလေးကိုလုပ်ငန်းကိစ္စတွေ
အပြီးမလွဲရသေးလို့ပါ.. တစ်ဦးတည်းသောသားလေးဆိုတော့
မိဘပိုင်ဆိုင်တာတွေအားလုံးကို လက်ဖွဲ့မှာပါ”

ဦးတောက်ထွန်းလေသံက ကြားသလိုလို ဈေးခေါ်
သလိုလို..

“ခင်ဗျားတို့ဘက်က ဘယ်လိုပဲလုပ်လုပ်ပါ.. ကျုပ်
ဘက်ကတော့ မိဘတွေမသေသရွေ့တော့ အမွေဆိုတာကို
မမျှော်လင့်နဲ့မပေးနိုင်ဘူး.. မိဘဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်းတော့ လုပ်

သင့်တာလုပ်ပေးမယ်.. ဒီထက်ပိုပြီး ဘာမှမပေးနိုင်ဘူး”

ဦးငြိမ်းသူကို ခက်ခက်ခပ်ခပ်နှင့် ရဲသီဟ.. မကြည်လင်
သောမျက်နှာဖြင့် ကြည့်နေ၏။ ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်က ကြား
ကနေ..

“သမီးလေး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မျက်နှာမငယ်ရ
အောင်တော့.. လုပ်ပေးဖို့ရှိပါတယ်”

ဒေါ်နေခင်လည်း မနေသာတော့..

“ကျွန်မပိုင်ဆိုင်သမျှတွေက ဒီတူမလေးက လွဲပြီး..
ပေးစရာလူမရှိပါဘူး”

ဥတ္တနေဘက်ကို မျက်လုံးက ဝေ့စောင်းပြီးကြည့်ကာ
ပြောတဲ့လေသံ..

“သား.. မင်း၊ ပန်းပွဲကို ဆေးခန်းသွားပြရဦးမယ်
မဟုတ်လား”

“သွားပြရမယ် ဒက်ဒီ..”

ဦးငြိမ်းသူ.. ဥတ္တနေကို အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ပိုင်းတွင် ဆက်
ပြီးမထိုင်.. ပိုတာမို့ ဆေးခန်းကိုတမင်သွားခိုင်းလိုက်သည်။

“သွားခွင့်ပြုပါဦး..”

သူနာပြုဆရာမနော်ထူးက ပန်းပွဲနှင့် အခန်းထဲမှ အတူ
တူထွက်လာစဉ်..

“ဆရာမ.. နေဦး”

ဥတ္တနေ့ ပန်းနုရောင်အနွေးအကိုးခေါင်းစွပ်လေးကို ပန်းမူကို ဝတ်ပေးလိုက်သည်။ ပန်းမူစကားမပြောတာက လွဲပြီး ကျန်းမာရေးကအားလုံးကောင်းနေလေပြီ။

“ဒါက... ဘယ်သူလဲ... ခက်”

“အဲ... ဟို...”

ခက်ခက်ခင် ယောက်မလို့ ပြောရမှာကိုမပြောချင်၊ စပ်စပ်စုစု ရဲသီဟကို... ဦးငြိမ်းသူမျက်ထောင့်နီနှင့် ကြည့်ပြီး-

“ဒါလား... ငါ့ရဲ့ချွေးမလောင်း ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ ဆေးကုနေတာ”

“ဪ... ”

“ကဲ... လိုအပ်တဲ့စကားတွေပြောပြီးရင် စကားဝိုင်း ကို သိမ်းကြရအောင် ကျုပ်အပြင်ကိုသွားစရာရှိတယ်...”

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်... ဦးငြိမ်းသူပေါ်မှာ ဒေါသထွက်နေတာတော့အမှန်၊ သမီးတစ်ယောက်စေ့စပ်ပွဲကို လေးလေးနက်နက်သဘောမထား... ရဲသီဟမိဘတွေကို မျက်နှာပူမိ၏။

မင်္ဂလာရက်ကို နောက်မှရွေးချယ်မယ်ဆိုပြီး... စေ့စပ်ပွဲကိုရပ်သိမ်းလိုက်ကြသည်။ အားလုံးမထခင် ဦးငြိမ်းသူအရင်ထကာ... အိမ်ခန်းထဲသို့ဝင်သွားပြီး အဝတ်အစားလဲနေတော့သည်။

ခက်ဒက်ဒီက သိပ်မဟုတ်ဘူးနော်... စေ့စပ်ပွဲကို

အစာမကြေသလိုဘဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး... ရဲရယ်၊ ဒက်ဒီက ဒီလိုပဲနေတတ်တာပါ...”

ခက်ခက်ခင်... ဖုံးကွယ်လိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ၊ ဖခင်ဖြစ်သူကို မကျေနပ်...။ ရဲသီဟတို့ပြန်သွားပြီနောက်...။

“ကိုငြိမ်း... ရှင် အပြုအမူတွေက ရှိန်းသလိုပဲ”

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်... မခံရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး၊ ပေါက်ကွဲလေပြီ...။

“ငါ့အပြုအမူရှိန်းတာ မဟုတ်ဘူး... လာတဲ့လူတွေရဲ့ အပြုအမူက ရှိန်းတာ”

“သူတို့က... ဘာရှိန်းလို့လဲ”

“ဘာရှိန်းရမလဲကွ... မင်းတို့သမီးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ့ကိုကြိုတင်ပြီး ပြောထားတာဘာရှိလဲ... ဒီနေ့လာမယ်ဆိုတာကို ညရောက်မှအသိပေးတာ... ဒါဟာဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာကို စော်ကားတာကွ...”

“ဒါ... ဒါကတော့ရှင်”

ဦးငြိမ်းသူ... နံရံမှာချိတ်ထားတဲ့ကားသေ့ကို ယူလိုက်ပြီး၊ ခက်ခက်ခင်ရဲ့မျက်နှာကို စူးစိုက်စွာကြည့်ပြီး...။

“ငါ့သမီးကို ငါအရင်ကတကယ် အထင်ကြီးခဲ့တယ်၊ ခုတော့ စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတဲ့သမီးပဲ၊ မိဘတွေရှေ့မှာတောင်

သိက္ခာတရားကို မထိန်းနိုင်တဲ့အပြင် ယဉ်ကျေးမှုမဲ့တဲ့သမီး
တစ်ယောက်ကို ငါမွေးခဲ့မိပြီဆိုတာ.. သိလိုက်ရပြီ”

“ဒက်ဒီ...”

“တော်တော့.. မင်းတို့စီစဉ်တဲ့ကိစ္စ မင်းတို့ကြိုက်
သလိုလုပ်...”

ဦးငြိမ်းသူ.. ကျောခိုင်းပြီး၊ ကားဆီသို့ထွက်ခဲ့သည်။
အိမ်တစ်အိမ်ထဲတွင် အုပ်စု(၂)ခုကွဲနေတဲ့မိသားစု...။

“ပန်းမုံရယ်.. တို့ကိုစကား မပြောချင်တော့ဘူးလား”

ဥတ္တနေ.. ပန်းမုံလက်ဖဝါးလေးကို ကားမောင်းနေ
ရင်း ဆုပ်ကိုင်ကာမေးလိုက်သည်။ ပန်းမုံဘာမှ မပြော၊ ကြည့်
တော့ကြည့်နေသည်။

“ဒို့ကို.. နေ၊ လို့ တစ်ခွန်းလောက်ခေါ်ရင်တောင်
ကျေနပ်ပါပြီကွာ...”

စကားသံထဲတွင် ကြေကွဲမှုလေးတွေစီးဝင်လျက်...

“ဟ..”

“ကျို...”

“နေ...”

ရှေ့မှကားက အချက်ပြမီးကိုမပြဘဲ ရပ်လိုက်တာမို့
ကားဘရိတ်ကို နင်းလိုက်ရသည်။ တိုက်မိလှလှ...

ဥတ္တနေ.. နားထဲတွင်ခေါ်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရ

သလို. . .

“ပန်းမုံဒို့ကို ခေါ်မိလား. . .”

“နေ. . . နေ. . . နေ”

ပန်းမုံနှုတ်ဖျားထက်မှာ အကြိမ်ကြိမ်ရွတ်ဆိုနေတာ မို့. . . ဥတ္တနေ ဝမ်းသာမိလိုက်တော့သည်။

“ကို. . . ဥတ္တနေ ပန်းမုံရဲ့ချစ်သူ. . .”

“ချစ်သူ. . .”

မျက်လုံးလေးဝိုင်းပြီးတော့ ဥတ္တနေကို ကြည့်နေလေ တော့၏။ ဆေးရုံဆင်းပြီးကတည်းက စကားပြောခြင်းမရှိသေး သော ချစ်သူပန်းမုံထံမှ ပထမဆုံးကြားလိုက်ရတဲ့ စကားသံ ကြောင့် ရင်မှာပီတိတွေလှိုင်းထခဲ့သည်။ ဆေးခန်းရှေ့တွင် ကားထိုးရပ်ပြီး၊ ပန်းမုံကို ကားပေါ်မှတွဲကာ ဆင်းသည်နှင့်. . .

“နေ. . .”

“လူးလူး. . .”

ဆေးရုံရှေ့တွင် ဥတ္တနေတို့ကိုရပ်ပြီး စောင့်နေတဲ့ လူးလူး. . . ဒီနေ့ပန်းမုံ ဆေးခန်းပြရမှာကို သိထားခြင်းကြောင့် လာပြီး စောင့်နေခြင်းပင်. . . ပန်းမုံကို တစ်ယောက်တစ်ဖက်စီ လက်မောင်းလေးကိုကိုင်ကာ၊ ဆေးခန်းထဲသို့ ဝင်တော့. . .

“သူက. . . ဘယ်သူလဲဟင်”

အယ်. . . လူးလူး၊ ပန်းမုံထံမှ စကားပြောသံတွေကို

ကြားလိုက်ရတာမို့. . . အံ့အားသင့်နေမိလေတော့သည်။

“လူးလူးလိုခေါ်တယ်. . . ပန်းမုံသူငယ်ချင်းလေ”

“သူငယ်ချင်း. . .”

ပန်းမုံ. . . လူးလူးမျက်နှာလေးကို ကြည့်နေလေ၏။ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးကို အသင့်တွေ့လိုက်ရပြီး၊ ပန်းမုံကို စမ်းသပ်ရန် အခန်းထဲကို ခေါ်သွားစဉ်. . .

စမ်းသပ်ခန်းအပြင်တွင် လူးလူးနှင့် ဥတ္တနေတို့ ကျန်ရစ် ခဲ့သည်။

“ပန်းမုံစကားတွေပြောပြီဆိုတော့. . . ဝမ်းသာစရာပဲ နော်. . . နေ”

ဥတ္တနေ ခေါင်းလေးကိုပဲ ညိတ်ပြလိုက်သည်။

“နေ. . . မုံနဲ့လက်ထပ်ဖို့ကို မိဘတွေနဲ့ ဆွေးနွေးပြီး ပြီလား. . .”

“ပြီးပြီ. . . လူးလူး၊ ဒက်ဒီကတော့ ပန်းမုံနဲ့ပတ်သက်ပြီး အိမ်မှာသဘောထားပြောင်းလဲနေတယ်. . . မာမီတို့ဘက်က တော့ ဘာမှမပြောဆိုကြပါဘူး။ သဘောတူလို့တော့မဟုတ် ဘူး. . . ဒက်ဒီကိုကြောက်လို့ ဖြစ်မှာ၊ လောလောဆယ် ပန်းမုံ နဲ့တို့မင်္ဂလာပွဲထက် မမခက်ရဲ့မင်္ဂလာပွဲက အရင်ဖြစ်မှာ. . . စေ့စပ်ပွဲတောင် ဒီနေ့လုပ်တယ်လေ. . .”

“ဘယ်ကကောင်လဲ. . . နေ”

“စိန်အရောင်းအဝယ်သမားလို့ပြောတာပဲ ရဲသီဟတဲ့”

“အာ. . . ရဲသီဟ”

လူးလူးအသံက ဟိန်းထွက်သလိုဖြစ်သွားသည်။

“လူးလူးသိလို့လား. . .”

“ဒီနာမည်ကို ကြားဘူးသလိုပဲ. . . နေ”

ဥတ္တနေ. . . လူပုံသဏ္ဌာန်ကိုပါ ပြောပြလိုက်သည်။

“အင်း. . . နေ ပြောပုံအရဆိုရင်တော့ လူးလူးသိတဲ့ ရဲသီဟဆိုတဲ့လူ ဖြစ်ဖို့တော့များတယ်. . . နေ ဒီလူကရာဇဝင် မကောင်းဘူး. . .”

“ဟင်. . .”

စမ်းသပ်ခန်းထဲမှ ဆရာဝန်ကြီး. . . ပန်းမှုံကိုတွဲပြီးထွက် လာတာမို့ စကားကိုဖြတ်လိုက်ရသည်။

“မောင်ဥတ္တနေရေ. . . ပန်းမှုံရဲ့ အခြေအနေကတော့ တော်တော်လေးတိုးတက် ကောင်းမွန်လာပါပြီ၊ ပေးတဲ့ဆေး တွေကို သေသေချာချာတော့တိုက်ကွဲ့. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

ဆေးခန်းအပြင်သို့ရောက်တော့. . .

“လူးလူးမလိုက်တော့ဘူး နေ. . . မြို့ထဲကို ခဏဝင်ရ ဦးမယ်. . .”

လူးလူးကားဆီကို လိုက်ပြီးမှ. . .

“ပန်းမှုံ. . .”

လူးလူး ခေါ်နေသံကို မထူးပေမယ့်. . . မျက်လုံး အစုံဖြင့်တော့ ကြည့်နေလေ၏။ ပန်းမှုံမျက်လုံးထဲတွင် လူးလူးကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့သဘောတော့ ဆောင်နေသည်။

“သွားမယ်နော်. . .”

“အင်း. . .”

ပန်းမှုံခေါင်းလေးကို ညိတ်လျက်. . .

ကားလေးမောင်းထွက်သွားတာကို လူးလူးရပ်ကြည့် ပြီး. . . သွားရမည့်လမ်းလေးကို ဆက်ပြီးလျှောက်ခဲ့သည်။ အဒေါ်ဖြစ်သူ ခိုင်းထားသည့်ကိစ္စလေးတစ်ခုကို လုပ်ပေးရန် အတွက် ကားမှတ်တိုင်မှာ ဘတ်(စ်)ကားကိုစောင့်နေစဉ်. . .

ကားတစ်စီးထိုးရပ်လာသည်။ ကားမှာ MARK.2 အမျိုးအစားအဖြူရောင်လေး. . .

“လူးလူး. . .”

ကားပေါ်မှ ခေါ်တဲ့သူကို လူးလူးသေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့. . .

“ရဲသီဟ. . .”

ရဲသီဟနှင့် လူးလူးက နိုင်ငံခြားတွင်အလုပ်လုပ်ခဲ့စဉ် က ဆုံခဲ့သူဖြစ်သည်။ လူးလူးဆုံခဲ့ရတာလည်း ကိုယ့်မြန်မာ တွေတိုင်းတစ်ပါးမှာ တွေ့ကြစဉ်ကမြန်မာပြည်တွင် တစ်ကြိမ်

တစ်ခါမျှ ဆုံခဲ့ကြသူတွေမဟုတ်ပေမယ့် တစ်ပါးနိုင်ငံမှာတော့ ရင်းနှီးခဲ့သူသဖွယ် ဆက်ဆံခဲ့ကြခြင်းပင်။ ရဲသီဟက အနောက် ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် အလုပ်လာလုပ်တယ်လို့ တွေ့ခဲ့စဉ်က ပြောခဲ့ပေမယ့် နောက်တော့ရဲသီဟ အောက်လမ်းကဝင်ပြီး ဥပဒေမဲ့အလုပ်တွေကိုလုပ်ခဲ့လို့ မြန်မာပြည်ကိုပြန်ပြီးပြေးခဲ့ရသူ..

လူးလူးနေခဲ့တဲ့နိုင်ငံတွင် နိုင်ငံခြားသူတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့တဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။ လူးလူးမြန်မာပြည်ကိုပြန်ပြီးရောက်တဲ့အချိန်မှာတော့ တစ်ခါဆုံခဲ့ဖူးသည်။ အဲဒီတုန်းက ရဲသီဟဘေးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တွေ့ခဲ့တယ်ရဲသီဟ က သူ့ဇနီးလို့နှုတ်ကပင်ပြောခဲ့ဖူးတယ်..

“ဘယ်သွားမလို့လဲ...”

“မြို့ထဲကို...”

“လိုက်ခဲ့လေ... လမ်းကြုံတယ်”

လူးလူးငြင်းဖို့ပြင်ပြီးမှ ဥတ္တနအစ်မခက်ခက်ခင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးသိချင်တာကြောင့် ရဲသီဟခေါ်တဲ့ကားပေါ်ကို တက်ခဲ့သည်။

“လူးလူး.. အိမ်ထောင်ကျသွားပြီလား”

ရဲသီဟ ကားမောင်းရင်းမေးတဲ့စကားကို

“မကျသေးဘူး.. နင်ရောသားသမီးတွေရပြီလား”

“ပေါက်ကရပြောတော့မယ်လူးလူးရာ လူပျိုပါဟ”

“နင်တစ်ခါက ငါ့ကိုမိတ်ဆက်ပေးတာကျတော့ရော”

“အယ်”

ရဲသီဟ ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲဖြစ်သွားပြီး..

“ကွဲသွားပြီလေ...”

“ဪ... ”

ကားက မီးပွိုင့်မိနေသောအချိန်တွင်

“ငါ နင့်သတင်းကြားတယ် ရဲသီဟ...”

“ဘာသတင်းတွေ နင်ကကြားလို့လဲ”

“နင်မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ စေ့စပ်တော့မလို့ဆို”

“အလဲ့.. သတင်းပေါက်ကြားတာ မြန်လှချည်လား”

ဒီနေ့ပဲစေ့စပ်ခဲ့ပြီးပြီ”

“ဟင်...”

ဥတ္တနအစ်မခက်ခက်ခင်နဲ့ စေ့စပ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကမှန်နေလေပြီ.. လူးလူးကတော့ဘာမှထပ်မမေးတော့ဘဲ ငြိမ်ပြီးလိုက်လာခဲ့တော့သည်။ ကားမောင်းနေရင်းရဲသီဟ ခါးကြားမှ ဟန်းဖုန်းအသံမြည်လာလို့.. ကားကိုလမ်းဘေး တွင် ခဏထိုးရပ်လိုက်ပြီး.. ခါးကြားကဟန်းဖုန်းကိုဖြုတ်ကာ နားထောင်ရင်း..

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲကွာ.. ဒီနေ့လာခဲ့မယ်”

တစ်ဖက်က ဘာပြောလဲမသိ.. ရဲသီဟမျက်နှာတွင်

ဒေါသရိပ်တွေတွေ့နေရသလို ပြောတဲ့စကားတွေက ဒေါသ
သံအပြည့်... .

“သဲနဲ့... မင်းပြောရခက်ပါလား ငါလာခဲ့မယ်... လာ
ခဲ့မယ်... ခါပဲ”

ရဲသီဟဖုန်းကိုပြန်ပြီးပိတ်လိုက်သည်။ လူးလူးသိလိုက်
တာက တစ်ဖက်မှဖုန်းဆက်သူဟာ မိန်းကလေးတစ်ဦးပင်ဖြစ်
သည်။ ခက်ခက်ခင်ခင်အတွက် ကံကြမ္မာဆိုးကို ရင်ဆိုင်တိုးရ
တော့မည်ဖြစ်သည်။ ရဲသီဟဆိုတဲ့လူမှာ ခက်ခက်ခင်ခင်အတွက်
ကောင်းခြင်းနှင့်လာခဲ့သော လူတစ်ယောက်တော့မဟုတ်နိုင်။

အခန်း ၂၀

နော်ထူး ပန်းပွဲအတွက် ကော်ဖီဖျော်နေစဉ်... .

“ဆရာမ... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဒေါ်ခနခင် နော်ထူးဘေးတွင်ရပ်ကာ ကော်ဖီခွက်ကို
ကြည့်နေလေသည်။

“ပန်းပွဲအတွက် ကော်ဖီဖျော်နေတာပါ... .”

“ဪ... သမီးလေးရော သက်သာရဲ့လားကွယ်”

နှုတ်ကသကာရည်လောင်းနေပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ
တော့ဘီလူးစီးနေသူ... . နော်ထူးကော်ဖီခွက်လေးကိုယူပြီး စား
ပွဲတွင်တင်ကာ ကိတ်မုန့်ကိုလှီးနေစဉ်... .

“ဆရာမကို ပြစရာရှိလို့လာခဲ့တာ... .”

“ပြလေ... .”

“ဆေးက အိမ်ရှေ့ခုံမှာတင်ထားခဲ့တယ် လိုက်ကြည့်

ပေးပါလား... ”

“ဟုတ်ကဲ့... ရပါတယ်”

ဒေါ်ခနခင်ဆရာမနော်ထူးကိုခေါ်ပြီး အိမ်ရှေ့သို့ထွက်လာစဉ်... ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ဝင်ကာ ပန်းမုံအတွက်ဖျော်ထားတဲ့ကော်ဖီခွက်ထဲကို ဝှက်ပြီးယူလာသောဆေးမှုန့် လေးများကိုထည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှကော်ဖီခွက်နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ထိုင်ပြီး ပန်းကန်ထဲမှမှုန့်တွေကို ယူပြီး စားနေသည်။ နော်ထူး ဒေါ်ခနခင်ကိုဆေးအမည်ပြောပြီး ဖျော်ထားတဲ့ကော်ဖီခွက်ကိုယူကာ အပေါ်သို့တက်ခဲ့သည်။

“မြင့်... ဘယ်လိုလဲ”

“ဒီတစ်ခါတော့ ဒီကောင်မကိစ္စပြတ်ပါပြီ”

ယုတ်မာကောက်ကျစ်သော အပြုံးနှင့်ပြုံးနေလေ သည်။

“ကြားကဆရာမတော့ရှင်းရမှာပဲ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ... ”

“မမရေ... စိတ်မကောင်းတာတွေ၊ သနားတာတွေကို ခုချိန်မှာရင်ထဲမထားနိုင်ဘူး... အရေးကြီးတာမြင့်တို့ရဲ့ကိစ္စအောင်မြင်ဖို့ပဲ”

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်တို့ဘဝတွင် နောင်တဆိုတာ ဘယ်သောခါမှရှိကြမည်မဟုတ်... ဥတ္တနနှင့် ပန်းမုံတို့ကို ရက်စက်ယုတ်မာရန်အတွက် လူ့လောကကိုရောက်ရှိလာကြသူများ

ပင်ဖြစ်လေသည်။

“ဒါနဲ့မမ... မောင်ဘုန်းနဲ့အဆက်အသွယ်ရလား”

“ရတယ်... မနေ့က ငါ့ဆိုင်ကိုရောက်လာတယ်လေ ငါကဘာမှကြောက်မနေနဲ့... ပန်းသည်မဘာမှမသိဘူး... စကားတောင်မပြောဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်... မောင်ဘုန်းကတောင် ဒီကောင်မကိုအပြတ်ရှင်းလို့ရရင်ရှင်းထားတဲ့... ပြန်ပြီးသတိရလာရင် အားလုံးထောင်ထဲရောက်မယ်ဆိုပြီး သတိပေးတယ်...”

“မြင့်လည်း ဒီလောက်မတုံးပါဘူး... ခုတစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်ပဲ အမွေကိစ္စရှေး၊ အမှုကိစ္စပါပြတ်မှာ”

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်မျက်လုံးတွေက ဝံ့ပုလွေမျက်လုံးအသွင်...

“ဒီကောင်မသေတာနဲ့ အမွေကိစ္စကပြတ်မှာမဟုတ်ဘူး... နေဆိုတဲ့ကောင်ကရှိသေးတယ်...”

“ဒါလည်းဖြစ်လာရမှာပေါ့မမရယ်... စောင့်ကြည့်ပါဦး မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်ကြံရင် ဘယ်သူတွေဘယ်လောက်ခံနိုင်မှာလဲ... ဟား... ဟား... ဟား...”

ရယ်မောသံက ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခြင်းအပြည့်... ပန်းမုံအခန်းပြင်မှ အောက်ထပ်ကို ငေးပြီးကြည့်နေတာကို ဒေါ်ခနခင်နှင့်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်တို့မတွေ့ကြပေ။ သူနာပြုဆရာမလေးနော်ထူး ကော်ဖီခွက်ကိုယူပြီး အပေါ်သို့တက်လာမည်။

အခန်းထဲကိုပြန်ဝင်လာပြီး ခုတင်ပေါ်တွင်လှဲနေလိုက်သည်။

“ပန်းမဲ့ကော်ဖီသောက်ရအောင်နော်. . မုန့်ပါစား”

ပန်းမဲ့ခေါင်းညိတ်ပြီး ဆရာမနော်ထူးကိုအောက်ထပ် မှစာအုပ်ကိုယူပေးရန် လက်ဟန်နှင့်ပြောလိုက်သည်။

“ပန်းမဲ့က စာအုပ်ဖတ်ချင်လို့လား”

“အင်း. . .”

“ဒါဆို ခဏလေးစောင့်နော်”

ဆရာမလေးနော်ထူး အောက်ထပ်ကိုဆင်းသွားချိန် မှာ ကော်ဖီခွက်ကိုမသောက်ဘဲ ခုတင်ဘေးမှခွက်ထဲကိုထည့်ကာ ခုတင်အောက်တွင် ဝှက်ထားလိုက်သည်. . . နော်ထူး စာအုပ်လေးတွေကိုင်ပြီး အပေါ်ပြန်တက်လာတော့. . .

“သေခါနီး. . . စာအုပ်လေးဖတ်သွားချင်ပုံရတယ် ကျွတ်. . . ကျွတ်. . .”

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့် စုတ်သပ်လျက်. . .

“မာမီ. . . ဘာတွေစုတ်သပ်နေတာလဲ”

အပြင်မှပြန်ရောက်လာသော ခက်ခက်ခင်က. . .

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်ခါးကိုဖက်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“အိမ်ပေါ်ကကောင်မရဲ့ နောက်ဆုံးရိက္ခာလေးကို စုတ်သပ်နေတာ. . .”

“မာမီကိစ္စအကောင်အထည်ဖော်လိုက်ပြီလား. . .”

“ခုနကလေးတင်ပဲ ကော်ဖီထဲမှာထည့်ပေးလိုက်တယ်”

“ဒါဆိုပွဲကသိမ်းပြီ. . . ဪ. . . မာမီကို ပြောရဦးမယ် ကိုရဲကပြောတယ် မင်္ဂလာပွဲကို အကောင်းဆုံးဟိုတယ်မှာ လုပ်ချင်တယ်တဲ့”

“ကောင်းတာပေါ့. . .”

“ခက်နေတာက ကိုရဲရဲ့ငွေတွေက အရောင်းအဝယ် တစ်ခုမှာမြုပ်နှံထားလို့ ငွေကမပေါ်သေးဘူးလေ. . . ဒီအတွက် သမီးတို့ဘက်ကငွေကိုခဏယူပြီးသုံးချင်တယ်တဲ့. . . ဟိုတယ် အတွက်စရန်ငွေတွေကို ပေးနိုင်အောင်တဲ့. . .”

“ဒါများ ပြောစရာမလိုပါဘူးကွယ်. . . စိုက်ပေးထားရ မှာပေါ့. . . ဆုံးသွားမယ့်ငွေမှမဟုတ်တာမောင်ရဲကတယ်လောက် လိုချင်တာလဲ”

“မင်္ဂလာကိစ္စငွေကတော့ နည်းနည်းပါ။ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကရှိနေတယ်မာမီ. . .”

“ဘာကိစ္စလဲ. . . ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာပြော. . . မာမီ မှာဒီသမီးတစ်ယောက်ပဲရှိတာ”

ခက်ခက်ခင်ခေါင်းလေးကို ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့် ပွတ် သပ်ပေးရင်း. . .

“ဒီလိုမာမီ. . . ကိုရဲကစိန်တစ်လုံးကိုအချောင်ရဖို့ ရှိနေ တယ်. . . ဒါကိုဝယ်ဖို့လက်ထဲမှာ ငွေကမရှိဘူး. . .”

“စိန်ကဘယ်လောက်တန်လဲ”

“သိန်း(၅၀)ဝန်းကျင်ပဲ ပြန်ပြီးထုတ်ရင် (၁၀၀)လောက် ရမယ်လို့ပြောတယ်...”

“အယ်...”

လောဘစိတ်က ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်ခေါင်းထဲကို ရောက်သွား၏။

“ထက်ဝက်ကြီးတောင် မြတ်မယ့်ကိစ္စပဲ... မာမီအ တွက် ဘယ်လိုပေးမလဲ...”

ငွေနှင့်ပတ်သက်ရင် အမြတ်ရမှကျေနပ်တတ်သူ...

“ကိုရဲပြောတာကတော့ သမီးတို့မင်္ဂလာပွဲအတွက် (၁၀)သိန်းပဲယူမယ်တဲ့... အမြတ်(၄၀)ကိုမာမီယူတဲ့”

“ဟင်”

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့် မျက်စိမျက်နှာဟန်တောင်မ ဆောင်နိုင်...

“ငွေခုယူသွားမှာလား...”

“ခုမဟုတ်ပါဘူး... မာမီဘက်က သေချာတယ်ဆိုရင် ရောင်းမယ့်သူကို အကြောင်းပြန်ပြီးမှငွေကိုယူမှာ”

“မမရေ... မမ...”

ထမင်းစားခန်းတွင်ရောက်နေတဲ့ နေခင်ကိုလှမ်းပြီး ခေါ်လိုက်သည်နှင့်... လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်လေးကိုကိုင်ကာ

ဒေါ်နေခင်ထွက်လာသည်။

“ဘာလဲမြင့်...”

“မမဆီမှာ ငွေဘယ်လောက်ရှိလဲ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

အကြောင်းစုံကိုပြောပြတော့...

“ငါ့အတွက်ရော... ရမယ်ဆိုရင်စိုက်မယ်”

“ဪ... မမရယ် ရရမှာပေါ့”

အလိုရမ္မက်ကြီးမားသူတို့အတွက်တော့ စည်းချက်၊ ဝါးချက်က ညီလှပေသည်။

“ဘဏ်မှာသွင်းမယ့်ငွေတွေရှိတယ်... (၃၀) လောက် တော့ရှိတယ်”

“ဒါဆိုရင်ဖြစ်တယ် မြင့်ဆီမှာ(၂၀)လောက်ဆိုတော့ ဘဏ်ကနေထပ်ပြီးထုတ်စရာမလိုဘူးပေါ့... သမီး မောင်ရဲကို ပြောလိုက်... အဆင်သင့်ပဲလို့”

“သမီးအခုပဲဆက်လိုက်မယ်”

ခက်ခက်ခင် ပျော်ရွှင်မြူးထူးကာ တယ်လီဖုန်းဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ဒါနဲ့မေးရဦးမယ်... နင့်ဆေးက ချက်ချင်းကြွမှာ လား”

“ချက်ချင်းတော့ မကြွဘူး... တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အစာ အိမ်ကနေတစ်ဆင့် တစ်ကိုယ်လုံးကိုပျံ့ပြီး အနည်းဆုံး (၃:၀၀)

နာရီ (၄:၀၀)နာရီလောက်ခံစားပြီးမှ သေမှာ... ”

“ခုလောက်ဆို ဒီကောင်မသေဖို့နာရီကကပ်နေပြီပေါ့ဟင်းဟင်း...”

ဒေါ်နေခင်ရယ်သံက မြေခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ရယ်သံ သူနာပြုဆရာမနော်ထူး အောက်ထပ်ကိုဆင်းလာတော့ သုံးယောက်စလုံးရဲ့မျက်လုံးတွေက ဆရာမနော်ထူးဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

“ဆရာမ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... ပန်းမဲ့အတွက် ဆေးတွေလာယူတာပါ...”

“သမီးလေးကရော...”

“အိပ်နေပါတယ်... ခုနကတော့အန်တယ်လေ”

တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ပန်းမဲ့အန်ခြင်းဟာသာမန်ရင်ပြည့်ပြီး အန်ခြင်းပင်...။

“ဒီကောင်မ အဆိပ်များပီးနေသလား... မြင့်”

ဒေါ်နေခင် အပေါ်ထပ်ကို မျက်စောင်းထိုးပြီးပြောလိုက်သည်။

ပန်းမဲ့ကိုဆေးခပ်ခဲ့တာ... (၃)ရက်မြောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေမယ့်... ပန်းမဲ့ဘာမှမဖြစ်တာကို ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်အံ့သြနေ၏... အဆိပ်၏အာနိသင်ကို ကိုယ်တိုင်စမ်းသပ်ခဲ့ပြီးမှ ပန်းမဲ့ကော်ဖီခွက်ထဲကို ထည့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့် တစ်ဖက်ခြံမှလာနေသောကြောင်ကို ဆေးခပ်ပြီး ကျွေးခဲ့သည်... ကြောင်လေးမှာ နာရီပိုင်းအတွင်းအသက်ပျောက်ခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့်... ပန်းမဲ့ဘာမှ မဖြစ်။

“မမ ပြောသလို... ဒီကောင်မ ဆေးပီးတဲ့လူဖြစ်နေသလားပဲ...”

“နင်. . . ဘာဆက်လုပ်မလဲ မြင့်၊ ဒီကောင်မ အရင်လို
မဟုတ်တော့ဘူးနော်. . . စကားတွေတောင် ပြောနေပြီ”

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်. . . စိတ်ထဲတွင်မကောင်းတဲ့
အကြံအစည်တွေကို စဉ်းစားနေလေပြီ။

“မာမိ. . . မာမိ”

“သမီး. . . ”

အပြင်မှ အမောတကောနှင့် ပြန်လာသော. . .
ခက်ခက်ခင်၊ ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်ကာ-

“သမီးဘဝသွားပါပြီ. . . ”

“ဘာ. . . ”

“အယ်. . . ”

ခက်ခက်ခင်ဆီမှ ကြားရသောစကားကြောင့် နှစ်
ယောက်လုံးမျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။

“ဘာ. . . ဘာဖြစ်တာလဲ. . . သမီး”

“သမီးတို့ အလိမ်ခံလိုက်ရပြီ၊ ရဲသီဟဆိုတဲ့ကောင်
သူ့မယားကြီးနဲ့ ထွက်ပြေးသွားပြီ”

“ဒီကောင့်အိမ်ကို လိုက်မသွားဘူးလား. . . သူ့မိဘ
တွေရော”

“ဒီကောင့်မှာ မိဘတွေမရှိတော့ဘူး. . . သူခေါ်လာတဲ့
သူတွေက လမ်းဘေးကလူတွေ ငွေပေးပြီးခေါ်လာခဲ့တာ”

“မမ. . . ”

“မြင့်. . . ”

မျက်လုံးတွေပြာဝေသွားပြီး၊ အသက်ရှူပင် ရပ်လုမ
တတ်၊ ရင်ကိုလက်ဖြင့်ဖိပြီး. . . လက်ဖျားခြေဖျားတွေပင် အေး
စက်သွားသည်။

“ဟီး. . . ဟီး. . . အီး. . . ”

ခက်ခက်ခင် ရှိုက်ကြီးတင်ငိုနေရာမှ. . .

“သမီး. . . သမီးမှာသူနဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်”

“ဘာ. . . ”

“ခက်ခက်ခင်”

အရူးကိုမီးဝိုင်းတာထက်ဆိုးသော အခြေအနေကို
ရောက်ခဲ့လေပြီ. . . မိုက်မဲသူတို့ကို ကံကြမ္မာက ဒဏ်ပြန်ပြီး
ခတ်တဲ့သဘော. . .

“ကလင်. . . ကလင်. . . ကလင်”

ထိုအချိန်တွင် တယ်လီဖုန်းမှ ဖုန်းခေါ်သံမြည်လာ၏။

“မမပဲ. . . သွားကိုင်လိုက်ပါတော့”

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်. . . အရပ်ကြီးပြတ် ဖြစ်နေလေပြီ၊
ဒေါ်နေခင်. . . ဖုန်းကိုကောက်ပြီး၊ နားထောင်တော့. . .

“ရှင်. . . ဟုတ်ကဲ့ သွားလိုက်ပါမယ်”

ဖုန်းကို နေရာတကျပင်မထားနိုင်တော့ဘဲ. . . လက်မှ

လွတ်ကျသွားကာ၊ ကြမ်းပြင်တွင်ထိုင်ချလိုက်လေတော့သည်။

“မမ.. ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“မောင်ဘုန်း.. ဓားထိုးခံရပြီး၊ ဆေးရုံမှာဆုံးသွားပြီ”

“ရှင်...”

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်၊ ဒေါ်နေခင်၊ ခက်ခက်ခင်တို့ သုံးယောက်ရဲ့ မကောင်းစိတ်နှင့်မကောင်းသောလုပ်ရပ်တွေရဲ့ ပဲ့တင်သံ...

ဦးဘုန်းလှံတစ်ယောက် ခေတ္တာအစ်ကိုလက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးခဲ့ရခြင်းပင်.. မိန်းကလေးတစ်ဦးကို သွေးဆောင် ပြီး ဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့ရလဒ်အဖြစ် ဦးဘုန်းလှံတစ်ယောက် အသက်စတေးခံလိုက်ရပြီမဟုတ်လား...။

လူးလူးအိမ်ထဲသို့ဝင်ရန်ခြေလှမ်းတွေကို အားတင်းပြီး မွေးဖွားနေရသည်။ လူးလူးငယ်စဉ်ကတည်းက နေထိုင်ခဲ့သော အိမ်ကြီးကိုလှမ်းကြည့်ပြီး.. မျက်ရည်ဝဲခဲ့ပေမယ့်၊ မျက်ရည်တော့ မကျပေ။ လူးလူးဘဝတွင် ရင့်ကျက်မှုတွေက ရှိနေခဲ့ပြီ အဆိုးကြုံခဲ့ရပေမယ့်ကံကြမ္မာကို ရင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့အင်အား တွေ လူးလူးမှာအပြည့်...

ဒါကြောင့်လည်း ပန်းပွင့်ရုံတုန့်နေရာကို ရောက်လာခဲ့ခြင်းပင်... အိမ်ထဲသို့လှမ်းဝင်မည်အပြု-

“မင်း.. ဘာဆက်လုပ်မလဲ မြင့်”

ဒေါ်နေခင်ရဲ့လက်သုံးစကား...

အိမ်တွင် ဥတ္တန.. လူးလူးလာမည်ဆို၍ ဘယ်မှမသွားဘဲ.. ပန်းပွင့်နှင့်အတူစောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ နှစ်ယောက်လုံးကိုရှင်းမယ်”

“ဘယ်လိုရှင်းမှာလဲ. . .”

“ငနေကို စကားပြောစရာရှိတယ်ဆိုပြီး. . . ကော်ဖီတိုက်မယ်. . . ပြီးရင် ဟိုကောင်မကို အတင်းချုပ်ပြီး၊ ပါးစပ်ထဲကို ဆေးလောင်းထည့်မယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား. . .”

“မဖြစ်လို့ မရတော့ဘူး. . . သူများဆီက ယူထားတဲ့ အကြွေးတွေက ဒီလထဲမှာပေးရတော့မှာလေ”

ဦးငြိမ်းသူက ယောက္ခမဖြစ်သူအတွက်၊ ဆေးဝါးနဲ့ စားစရာတွေကို သွားပြီးပို့နေရသဖြင့် အိမ်မှာမရှိ. . . လူးလူးကြားလိုက်ရသောစကားကြောင့်. . . အိမ်ထဲဝင်မည့်ခြေလှမ်းကို နောက်ဆုတ်ပြီး. . . ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်တို့ မရိပ်မိအောင် အပြင်သို့ပြန်ထွက်ပြီး. . . ဘာလုပ်ရမည်ဆိုတာကိုစဉ်းစားနေသည်။

ဥတ္တနေနှင့် ပန်းမှုံကို ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်တို့. . . သေကြောင်းကြံစည်နေပြီ. . . ။

“သားရေ. . . နေ. . . ခဏကွယ်”

နေ အောက်ထပ်သို့ ပန်းမှုံနှင့်အတူဆင်းလာခဲ့သည်။ လှမ်းပြီးခေါ်လိုက်တာမို့ ဧည့်ခန်းဆိုဖာထိုင်ခုံတွင် နှစ်ယောက် အတူတူဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“မာမီ. . . ဘာပြောမလို့လဲ”

သစ္စာမွန်စာပေ

“သားနဲ့ သမီးကို. . . မာမီအမှားတွေကို တောင်းပန်ချင်လို့”

“ဗျာ. . .”

မာမီမျက်နှာတွင် တဏှယ်နောင်တရနေတဲ့အသွင်အပြင်. . .

“မာမီ. . . အရမ်းကိုမှားခဲ့ပါတယ်၊ လောဘဇောတွေကပ်ပြီး မလုပ်သင့်တာတွေကိုလုပ်ခဲ့တယ်. . . သားရယ်၊ မာမီကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

သရုပ်ဆောင်ကတော့ အကယ်ဒမီမင်းသမီးတွေပင် အရှုံးပေးရမယ့် စတိုင်ပင်၊ မျက်ရည်တွေက ပါးပြင်ပေါ်စီးကျလို့. . .

မိဘတစ်ယောက်ရဲ့ ‘မျက်ရည်ကိုမြင်တော့ သားဖြစ်သူရင်ထဲမှာ. . . ဘယ်လိုမှ မကောင်းနိုင်ပေ။

“အန်တီလည်း တောင်းပန်ပါတယ်. . .”

ကော်ဖီခွက်လေးတွေကို ရှေ့တွင်ချပေးပြီး၊ ဒေါ်ခနခင်ပါ တောင်းပန်နေလေပြီဖြစ်တာမို့. . . ဥတ္တနေ မိခင်ကြီးနှင့် ကြီးတော်ပေါ်မှာ အပြစ်တင်စရာမရှိနိုင်ပေ။

“သားခွင့်လွှတ်ပါတယ်. . . မာမီ”

“သားရယ်. . . တကယ့်မေတ္တာကြီးမားလှပါတယ်”

“ကဲ. . . သောက်လိုက်ဦး၊ ဒီကော်ဖီက ဘရာဇီးက. . .”

သစ္စာမွန်စာပေ

အန်တီမိတ်ဆွေက လက်ဆောင်ပေးလိုက်တာလေ၊ ပထမ တော့ အန်တီနဲ့ မင်းမေမေနှစ်ယောက်သောက်ဖို့ ဖျော်တာ မင်းတို့ပါရောက်လာတာကို မြင်လို့ပိုပြီးဖျော်ထားတာ.. အန်တီတို့ ညီအစ်မတောင်၊ မေမေဆီလိုက်သွားပြီး တရား စခန်းဝင်ကြမလို့တောင် တိုင်ပင်ပြီးကြပြီ...။

“ကောင်းတာပေါ့.. မာမီ”

ဥတ္တနေ ကော်ဖီခွက်ကို ကောက်ယူပြီးသောက်မည် အပြု..

“နေ.. မသောက်နဲ့”

“ဟင်...”

လူးလူး ပြေးဝင်လာပြီး ကော်ဖီခွက်ကိုလုယူပြီး သွန် ပစ်လိုက်သည်။

“ဘာ.. ဘာဖြစ်လို့လဲ... လူးလူး”

“ဒီကော်ဖီခွက်မှာ အဆိပ်ခတ်ထားတယ်”

“ဘာ...”

“လူးလူး.. မဟုတ်တာတွေလာပြီး မပြောနဲ့”

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်.. ထရပ်ပြီး၊ လူးလူးကို အော် လိုက်သည်။

“ဒါဆို.. အန်တီသောက်ပြလေ၊ ရော့...”

ပန်းမုံရှေ့က ခွက်ကိုပေးလိုက်တော့.. နောက်တွန့်

သွားသည်။

“အန်တီတို့ပြောနေတာတွေ အားလုံးကြားတယ်”

ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်.. သူ့ရဲ့မဟာအကြံအစည်ကြီး ပျက်သွားပြီဖြစ်တာမို့ နောက်ဆုံးဇာတ်ကြမ်းကို က၊ ဖို့ပြင် လိုက်တော့သည်။

ကိတ်မုန့်ပန်းကန်ထဲတွင် လှီးရန်အသင့်ယူလာသော ဓားကိုကောက်ယူပြီး...

“ကဲဟာ... ဝင်ဖျက်ဦး”

“အား...”

“မာမီ”

လူးလူးရင်ဝသို့ ဓားကစိုက်ဝင်သွားသည်နှင့် လူးလူး ခွေပြီးကျသွားလေသည်။ ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့် ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ဘီလူးသရဲဝင်ပြီးစီးသလို သွေးစွန်းနေတဲ့လက်နဲ့ ပန်းမုံကိုထိုး ရန်ပြင်လိုက်သည်နှင့် ဥတ္တနေဘေးသို့ လှမ်းဆွဲပြီး.. နောက် ဆုတ်လိုက်သည်။

“နင်တို့နှစ်ယောက်ကို သတ်မယ်.. ဒါမှ ငါချမ်းသာမှာ”

“မာမီ...”

သွေးစက်စက်ကျနေတဲ့ဓားကို ကိုင်ပြီး.. ဥတ္တနေတို့ နားကို ကပ်လာနေသည်။ ဒေါ်ခနခင်ကတော့ ညီမဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး.. ဘေးနားတွင်သွေးပျက်စွာဖြင့် ရပ်ကြည့်နေသည်။

မိခင်တစ်ယောက်ဖြစ်တာမို့ ဥတ္တနေတိုက်ခိုက်ရန် မဖြစ်၊
ပန်းမှိုကိုနောက်ကျောမှကပ်ပြီး နောက်ဆုတ်နေရသည်။

“သေစမ်း...”

“ဖြောင်း... အင့်...”

“ဒက်ဒီ...”

ဦးငြိမ်းသူပြေးဝင်ပြီး ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်ကို လက်ပြန်
ရိုက်ချလိုက်သဖြင့် လက်မှစားလွတ်ကာ၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်
ခွေလဲသွားပြီး သတိမရတော့ပေ...။

“မိုက်မဲတဲ့... မိန်းမ”

“မာမီရယ်...”

“လူးလူး...”

ပန်းမှိုက လူးလူးကိုပွေ့မပြီး ရင်ခွင်ထဲသို့ထည့်ကာ
ခေါ်ပေမယ့်... လူးလူး၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် အသက်ဝိညာဉ်က
ကင်းမဲ့နေလေပြီ။

“သား... မင်း ဒီမိန်းမကို မာမီလို့မခေါ်နဲ့”

“ဒက်ဒီ...”

“သူဟာ... မင်းအမေခေါ်ထိုက်တဲ့ မိန်းမမဟုတ်ဘူး။
ဒီစကား ဘာကြောင့်ပြောရသလဲဆိုရင်... သူဟာ မင်းမိခင်
အရင်းမဟုတ်လို့ဘဲ...”

“ဗျာ...”

ဥတ္တနေ... ဦးငြိမ်းသူစကားကို နားမလည်နိုင်အောင်
ဖြစ်သွားသည်။

“သားဟာ... ဒက်ဒီအသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ရဲဘော်
လေးတစ်ဦးရဲ့ ရင်သွေးပါ။ ရှေ့တန်းမှာသားအဖေဟာ တိုက်
ပွဲကျသလို... နောက်တန်းမှာ သားကိုမွေးရင်း... သားရဲ့မိခင်
မီးတွင်းထဲမှာပဲ ဆုံးသွားခဲ့တယ်လေ... ဒါကြောင့်ဒက်ဒီက
မွေးစားခဲ့တာ၊ မင်းရဲ့အဘိုးအဘွားတွေက မင်းနဲ့ဘယ်လိုရေ
စက်လည်းတော့ မပြောတတ်ဘူး... မင်းအပေါ်မှာ မြေးအ
ရင်းဖြစ်တဲ့ ခက်ခက်ခင်ခင်ထက်တောင် သံယောဇဉ်ပိုခဲ့ကြတယ်။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မင်းအပေါ်မကောင်းခဲ့တဲ့
စိတ်တွေရှိပေမယ့်... မင်းအဘွားနဲ့ဒက်ဒီကိုကြောက်လို့ မင်း
ကိုချစ်ဟန်ဆောင်ပြီး နေခဲ့တာပဲ သား... ခုတော့ သူရဲ့မေတ္တာ
က သူ့ကို အပြစ်ပေးတော့မှာပါ...”

ဦးငြိမ်းသူ... သက်ဆိုင်ရာကို ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“လူးလူးရယ်... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ”

ပန်းမှို... လူးလူးကို ဖက်ပြီးငိုနေသည်။

ဥတ္တနေ... ပန်းမှိုအားလုံးကို သတိပြန်ရပြီလို့ထင်
လိုက်သည်။ တကယ်တော့ ပန်းမှိုသတိပြန်ရခြင်းမဟုတ်။
ဥတ္တနေရဲ့ မိခင်အတွက် ပန်းမှိုတမင် အတိတ်မေ့ပြီး...
စကားမပြောနိုင်တဲ့သူအဖြစ် နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သက်ဆိုင်ရာမှ လူ့လူ့အလောင်းကို သယ်ဆောင်
သွားသလို... ဒေါ်မျိုးဂုဏ်မြင့်မြင့်နှင့် ဒေါ်ခနခင်တို့ကို လက်
ထိတ်ခတ်၍ ခေါ်ဆောင်သွားလေပြီ။

“နေ...”

“ပန်းမို့...”

ခြံထဲမှ ထွက်သွားသောဆေးရုံကားနှင့် ရဲကားကို
နှစ်ယောက်သား ရပ်ကြည့်နေရင်း...

တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်ထား
လိုက်လေတော့သည်။

ပရိသတ်အားပေးမှုကို အစဉ်လေးစားနေမည်

ရွှေဘဝင်

BURMESE
CLASSIC